

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

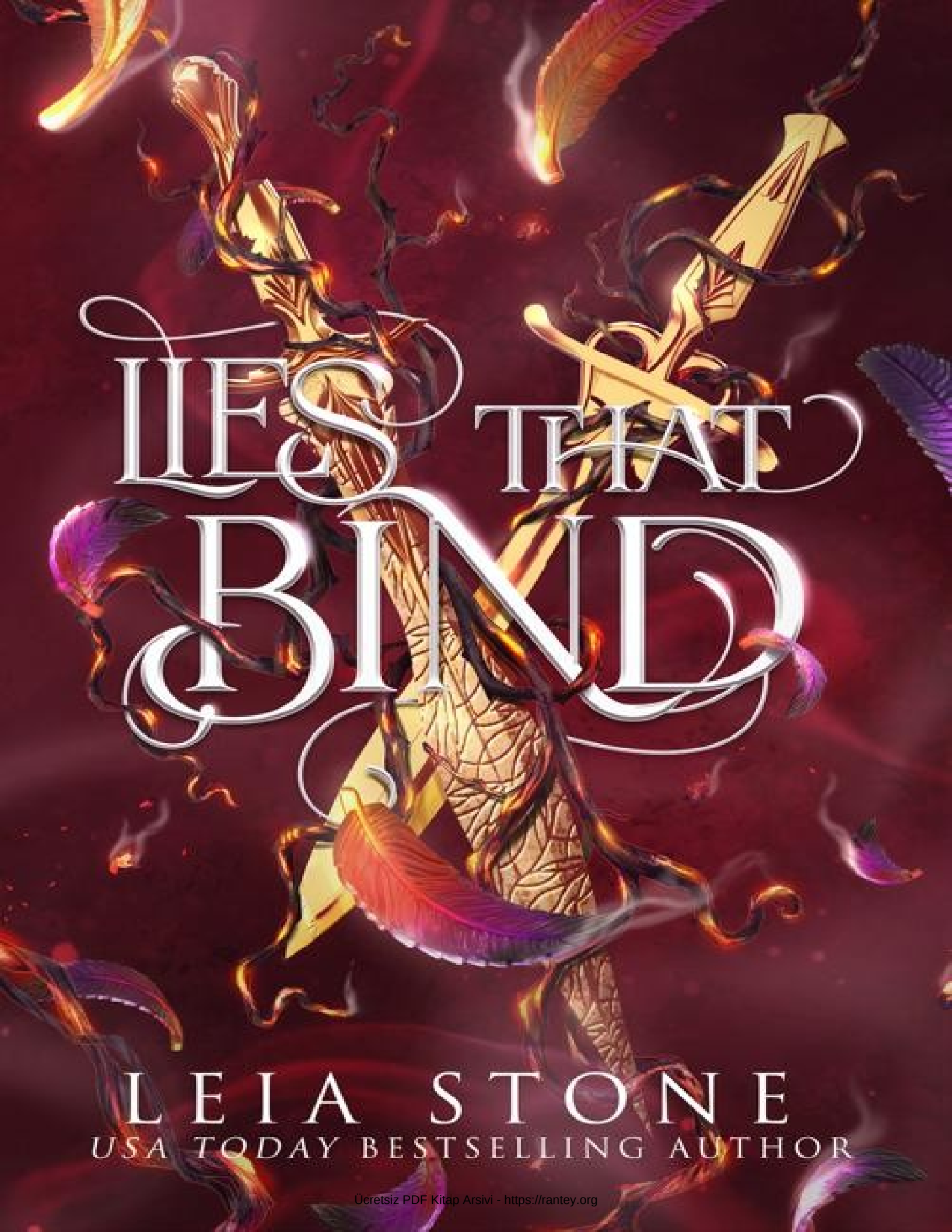
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIES THAT BIND

LEIA STONE
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bu Yalanlar

KOR SAVAŞI KİTAP İKİ

LEIA STONE

Copyright © 2024 by Leia Stone

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

İçindekiler

[Birinci Kitap Özet Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

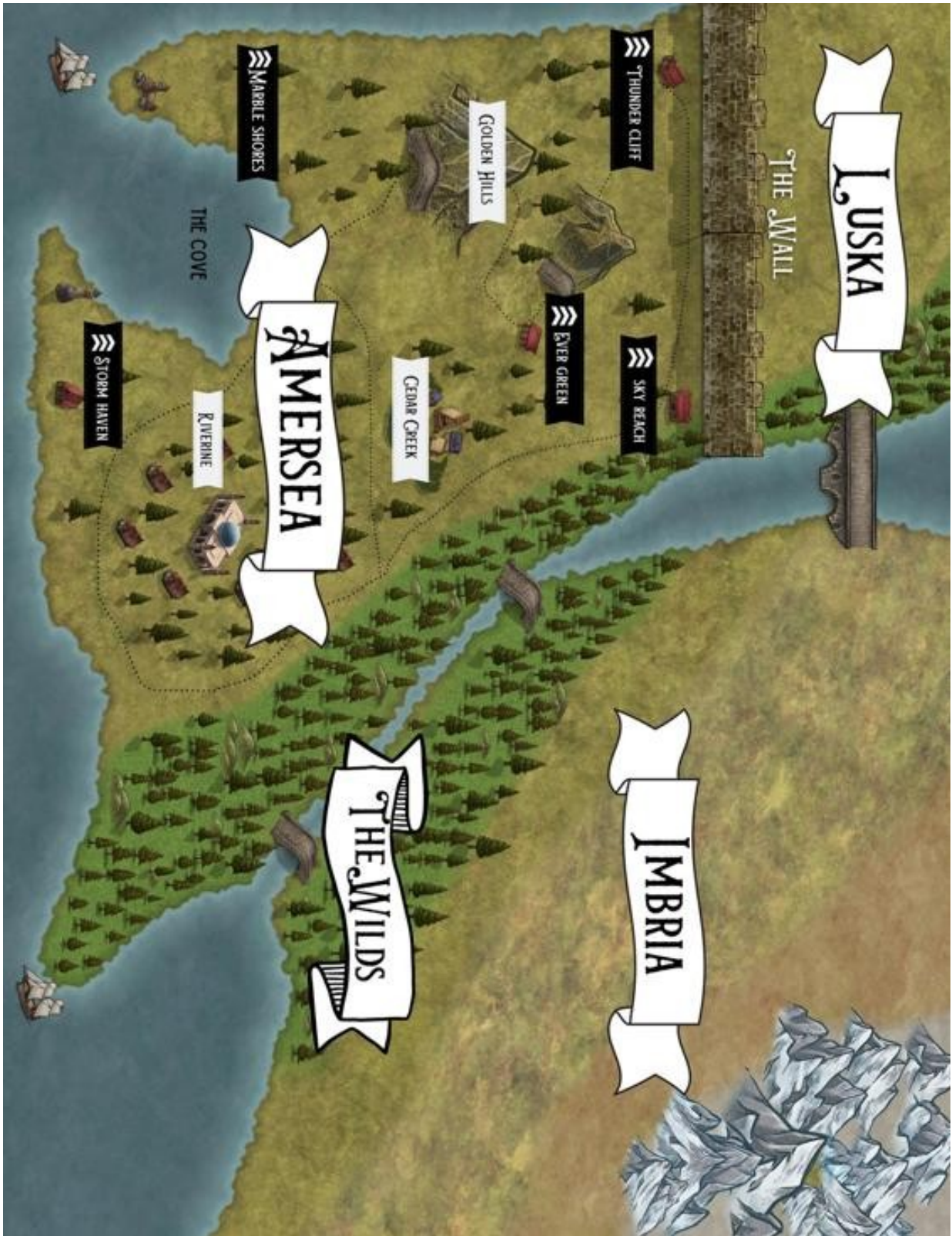
[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Teşekkür Leia Stone'un](#)

[Kitapları Özel Baskılar](#)

Birinci Kitap Özeti

100 SPO İSTEMİYORSANIZ OKUMAYIN LERS.I

Ilk kitap Kanayan Yalanlar'da, imparatorun kızı Aisling Everhart, erkek arkadaşı Jace'i Piyango sabahı aldatırken yakalar ama bunun için ağlamamaya yemin eder.

Ömrü boyunca bacağından sakat kalan en iyi arkadaşı Tetra, Vahşi Doğa'ya girmek için çekilişte seçilince, Aisling onun öldürüleceğinden endişelenir. Babasının ezeli düşmanı Kohen Badshah, Tetra'yı hayatta tutmak için bir ittifak teklif eder. Aisling ancak kendisi ittifaka katılmazsa kabul eder. Onunla birlikte görünemez. O bir Imbrialıdır ve Amersea, babasının terörist ilan edilip öldürüldüğü Büyük Karartma'dan sonra ülkesini ele geçirmiştir.

Vahşi Doğa'ya vardıklarında Aisling, Tetra ve Kohen'in "ailesini" korumak zorundadır. Imbrialı grup kırılğan bir ateşkes içindedir ve Aisling Anika ile kafa kafaya verir ama sonunda onun alaycı tavrından hoşlanır.

İlk gece Kohen, Aisling'in babasının adamları tarafından neredeyse öldürölmektedir ve Aisling hiç düşünmeden ormana koşup onun hayatını kurtarır... bunu yapmak için iki imparatorluk askerini öldürür. Dehşete kapılır, neden böyle bir şey yaptığından emin değildir, ama aynı zamanda Kohen'in babasının onu uyardığı canavar olmadığını da düşünür.

Tetra, Ariyel adında bir kurt yaratığı güvenli bir şekilde bağladığında Aisling rahatlar. Ancak hem o hem de Kohen üçüncü güne geldiklerinde, bir bağlanma için çaresizdirler. Aisling şüpheyile Kohen'i Vahşi Orman'a kadar takip eder ve onun aslında Talanagi'yi avladığını öğrenir. Onun deli olduğunu düşünür ama nehrin aşağısına, Duvar'ın etrafına ve rakip ulus Luska'ya kadar onu takip eder. Orada Kohen, Onyx adında siyah bir ejderha bağlar ve o da Liana adında bir ateş kuşu bağlar.

Kuşunu bağlarken diri diri yakılır ve ölür.

Aisling üç gün sonra bir ceset torbasında uyanır... yeniden doğmuştur. Adli tabip bu yeni keşfedilen yetenek karşısında dehşete düşer ve imparator olan babasını arar. Aisling, babasının onun ölümden kaçma yeteneğini kendisine bir tehdit olarak görmesinden korkmaktadır, ancak babası daha çok Aisling'in hayatta olmasından ve Liana'ya bağlanmış olmasından memnundur.

Eğitim kampından önceki gece Aisling, Kohen'in yaratığının nerede olduğunu bildiğini öğrenmek için bir kulübe gider. Liana, Aisling öldüğünden beri kayıptır. Birisi Liana'nın yeniden doğmasını engellemektedir, böylece Aisling aralarındaki bağı tamamlayamaz. Kohen'in yardımıyla Liana'yı serbest bırakır ve aralarındaki bağı mühürler.

Acemi birliğine katıldıklarında, Aisling Kohen'in samimi jestlerinden hemen etkilenir: annesinin kolyesine el konulmaması için onu korur; Jace'e yemeğini çaldığı için kızar ve bunun için kavga ederler. Ona karşı korumacıdır, bu da onu hem memnun eder hem de kızdırır.

Aisling, kampüse yapılan sahte bir saldırıdan sonra birinin onu öldürmek istediğini öğrenir. Kohen, ölümünü planladığını duyduğu eğitim çavuşuyla yüzleşmesini engeller ve emirleri veren daha büyük patronu araması gerektiğini söyler. Kohen'den şüphelenmektedir. Babası onunkini öldürdü. Kohen ona iyi davranıyor olabilir, sırf ona güvenmesini sağlayıp sonra da onu öldürebilmek için...

Ama bu gerçekleşmez. Kohen'in inanılmaz bir yeteneği olduğunu öğrenir, geleceği görme yeteneği. Bu tür bir güç sizi Amersea'da öldürtecektir ve bu yüzden söylememeye yemin eder. Kohen gelecek vizyonları yüzünden işkence görmektedir.

Aisling. Onları birbirlerine aşık ve birlikte görüyor ama Aisling burada Alek ile dans ediyor. Adam bunu kaldıramaz ve kadın da ne yapacağını bil. Aisling'e gelecekte kampüse yapılacak bir saldırıdan bahseder ve Aisling ne yapacağını bilemez.

Amiral Blade ve yaratığı Sahiri, Kohen ve Aisling'i herkesin önünde güçlerini göstermeye zorlamak üzeredir. Bu Kohen'in ve hatta alevler içinde kalıp yeniden doğarsa belki de Aisling'in ölümüne neden olacaktır. Amiral, Sahiri'nin gücünü göstermesine izin vermeyi reddedince Aisling'in çenesini sıkarak ve Kohen amirale saldırır. Hapse atılırlar ve yalanları ortaya çıkarma yeteneğine sahip Amiral Caruso tarafından sorgulanırlar ve ardından serbest bırakılırlar. Aisling gerçeğin etrafında dans etmeyi ve Kohen'in sırrının ortaya çıkmasına izin vermemeyi başarır.

Bir başka sahte kampüs tatbikatı ve Aisling'in hayatına yönelik bir başka girişim sırasında, yeni ve korkunç bir güç ortaya : esaret. Zihinleri kontrol edebiliyor. Bu, Liana'nın kendi büyükannesinde de olduğunu söylediği bir yetenektir. Tehlikelidir ve biri bunu öğrenirse Aisling'i öldürür. Görünüşe göre hem onun hem de Kohen'in saklanması gereken sırları var.

Aisling Kohen'in ona ihanet etmesini bekler, ancak Kohen sadık, koruyucu ve açıkça ondan hoşlanmaktadır. Bu yüzden mezuniyet gecesi partisinde, aldatan eski erkek arkadaşı Jace'in onun hakkında saçma sapan konuştuğunu duyduğunda ve Kohen onun için ayağa kalktığında, odaya girer ve herkesin önünde onu öper. Jace'in şok olmuş yüzünü görmek güzel ama öpücüğü gören ve ona karşı bir şeyler hisseden Alek'i incittiği için pişmanlık duyuyor.

Tetra'yı aramak için odadan ayrılır, Kohen onu tekrar bulur ve ona yeni bir imgeleminden bahseder. Şu anda eğitim merkezine bir saldırı gerçekleşmektedir ve sevdiği biri ölecektir.

Kohen'i öldürtmeden babasını saldırı konusunda uyarmanın tek yolunun, Kohen'in geleceği görme yeteneğine sahip olduğunu babasına söylemek olduğuna karar verir. Babası ona inanır ve herkesi uyarmak için eğitim merkezine bir portal açar.

Kohen ve Aisling eğitim merkezine vardıklarında, ortalık çoktan savaş alanına dönmüştür. Nefes çalma yeteneğine sahip kırmızı bir ejderhanın üzerindeki sarışın bir Luskin dişisiyle savaşırlar. Aisling kendi hayatını kurtarmak gücünü kırmızı ejderha sürücüsünün önünde kullanmak zorunda kalır. Artık kırmızı binici Aisling'in zihinleri kontrol edebildiğini bilmektedir. Kırmızı ejderha sürücüsü kaçır, ancak Liana ve Aisling Luskinleri yener ve savaşı kazanır.

Ama bedelsiz değil.

Nikhil, Anika'yı korumaya çalışırken ölür ve Aisling bir an için Kohen'in öngördüğü gibi Tetra'nın yok olacağından endişelenir. Ancak en iyi arkadaşı zarar görmez ve hatta büyük bir kalkan yeteneği gösterir.

Tam Kohen'in yanıldığını düşünürken Amiral Caruso çıkagelir ve ona babasının öldüğünü ve derhal imparatoriçe olarak yemin etmesi gerektiğini bildirir.

Aisling babasının cesedini görmek için koşar, Kohen onu tutarken hıçkırıklara boğulur. Biri onu öldürmüştür. İlk başta bu kadar güçlü bir adamın nasıl öldüğünü gösteren belirgin bir iz yoktur.

Kitap, Aisling'in kendisini ve kız kardeşlerini yetim bırakan kişinin ölümle tanışacağını ilan etmesiyle sona erer.

Bölüm

Bir

I boğazımda bir yumruyla babamın cesedine baktım. Solgundu, yüzüne dağılmış hastalıklı mavi damarlar vardı. Dudakları mor renkteydi. Adli tabip Davis'in onu güzel gösterme çabalarına rağmen makyaj, o ölü görünüyordu.

Çünkü öyleydi.

Babam öldü. İmparator öldü.

"Kan sonuçlarını bekliyoruz, ancak vücudunda pençe izleri dışında başka bir yara bulunmadığı için bir tür zehir olduğunu düşünüyoruz."

Bahsettiği izleri biliyordum, babamın kollarında bulunan ve şu anda çarşafın altında saklı olan izleri. Onları öldürüldüğü gece görmüştüm. Dün gece. Nasıl oldu da sadece dün gece oldu? Aynı anda hem yıllar hem de sadece saniyeler geçmiş gibi geliyordu.

"Zehirli pençeler mi? Pençeler mi?" Bakışlarımı ilk kez babamın yüzünden ayırarak sordum.

"Öyle olduğunu düşünüyoruz," dedi Davis. "Midesinde toksin olduğuna dair bir kanıt yoktu, yani içmedi. Test sonuçları daha fazlasını gösterecek."

Başımı salladım. Bu iyi bir şeydi. Zehri içmek, onunla yakın teması bizden biri olduğu anlamına geliyordu. Oraya gitmek bile istemedim. Ama dudaklarında köpük vardı, Davis bunu gördü mü? Artık yoktu.

Bir önemi var mıydı? Aynı anda çok fazla şeyi işlemeye çalıştığım için zihnim aynı anda hem yarışıyor hem de halsizleşiyordu.

Yanımda duran Amiral Caruso yüzünü bana döndü. "Hazır mısınız, İmparatoriçe?"

Dün gece geç saatlerde, babamın ölü bulunmasından sadece altı dakika sonra yemin ettim. Şehir artık güvendedeydi, bu yüzden Elaine ve kız kardeşlerimi bir düzineden fazla imparatorluk askerinden oluşan kişisel bir muhafızla Riverine'e geri götürmeleri için gönderdim. Her an burada olabilirlerdi. Sabah güneşiyle birlikte ülkeyi uçarak geçmek ve halkıma güçlü ve yetenekli bir kadın olarak kendimi göstermek üzereydim. Onların imparatoriçesi olarak.

Çenemi yukarı kaldırdım, şu anda hissetmek istediğim her duyguyu bastırdım, kapattım ve kendimi beni boğmakla tehdit eden vahşi acı ve öfke karışımına karşı hissiz olmaya zorladım.

Başımı salladım. "Evet, Amiral."

Sonra Davis'e baktım. "Bunun ne tür bir zehir olduğuna dair bir ipucu bulur bulmaz, tam bir rapor istiyorum. Gecenin hangi saatinde olduğu umurumda değil."

Beni selamladı. "Emredersiniz, İmparatoriçe."

Babamı öldüren kişiyi bulacak ve şimdi kalçamda asılı olan kılıcımın kafasını omuzlarından ayıracaktım.

Uyumamıştım. Yemek yememiştim. Her şey çok hızlı geliyordu ama dayanmak zorundaydım. Güçlü kalmalıyım. Babam da bunu beklerdi, halkım da benden bunu isterdi.

Morgdan dışarı adımımızı attığımızda, boğazımdaki yumak daha da sıkılaşıyor olduğum yerde durdum. Emberlane Parkı'nın üzerinde asılı olan Riverine bayrağı yarıya indirilmişti.

Babamın sıcak bir insan olmadığını kabul eden ilk kişi ben olurum. Küçükken yaralarımızı öpmez ya da bizi dizinde zıplatmazdı. Ama bizi başka şekillerde severdi, bazılarına göre daha iyi şekillerde. On dört yaşındayken bana kahvaltıda savaş stratejisi öğretti.

"Bazen rakibinizin zayıf olduğunuzu düşünmesini sağlamalısınız ki onu kendinize yaklaştırabilesiniz. Tüm tavsiyelerini hatırlıyordum, liderlik edeceğim gün için kataloglamıştım. Onlarca yıl sonra olacağını düşündüğüm bir gün. "Sonra da boğazlarına sarılırsın.

Babamın sevgisi, beni ve kız kardeşlerimi eğitmesi için Elaine'i tutma şeklinden anlaşılıyordu. Bize silahlar aldı ve onları nasıl kullanacağımızı öğretti. Bizi güvende tuttu. O...

Bir dizi amiral ve yaratıkları bekleyen siyah araba kervanından çıkarken düşüncelerimi kapattım. Liana beni kırsalda gezdirmek için gökyüzünden indi.

Amiral Caruso, yanındaki boz kurt yaratığıyla bana baktı ve alnına sert bir selam verdi. "İmparatorluk şimdi size bakıyor, İmparatoriçe Aisling," diye öğüt verdi. "Korkusuzca liderlik etmek için. Bu rezaletin intikamını almak için. Onlara Everhart adının ne kadar güçlü olduğunu göster."

Başımı salladım.

Tepemden bir gölge geçti. Liana yanıma indi ve amiral temkinli bir adım geri çekilerek ona endişeyle baktı.

Liana bana doğru baktı. 'Elaine ve kız kardeşlerin sokağın aşağısındalar. beklemek ya da geçit töreninden sonra görmek ister misin?

Babamızın ölüm haberini onlara iletmesi için bu sabah erkenden bir koruma ekibiyle birlikte bir haberci göndermişim. Şu anda kız kardeşlerim ve Elaine ile yüzleşebileceğimden ve hâlâ imparatorluğun etrafında uçup güçlü kalabileceğimden emin değildim.

"Hadi gidelim. Onları sonra göreceğim," dedim ve bileğimdeki sarı alçıya dikkat ederek onun sırtına atlamadan önce siyah deri zırhımı düzelttim.

Sorgulamadan gökyüzüne çıktı ve bulutların arasına girdiğimizde endişem azaldı. Yorgun, aç, üzgün, şaşkın ve öfkeliydim. İçimden pek çok duygu geçiyordu ama Liana Emberlane Parkı'nın üzerine çıktığında ve binlerce Riverine vatandaşı

alkışlar arasında, tüm arzularımı bastırdım ve halkımın ihtiyaçlarına odaklandım.

Hâlâ babamın yasını tuttuğum için tam bir gülümseme uygun olmazdı, bu yüzden bunun yerine sıkı, zoraki bir gülümseme ve sürekli yavaş bir el sallamayı tercih ettim. Çocuklar üzerlerinde benim ateş kuşu yaratığının resmedildiği pankartları tutarken Liana insanların üzerinde daireler çizerek uçtu.

Kalabalık "Çok yaşa İmparatoriçe Aisling!" diye slogan attı.

Babamın kılıcını kemerimden çıkarıp gökyüzüne doğru kaldırdım ve tezahüratlar daha da arttı. Bu, dün geceki saldırı için bir intikam sözüydü. Luskin'leri yaptıklarından dolayı sert ve uzun süre dövecektim. Filonun liderleri bu akşamki turumdan sonra bana sunmak üzere savaş planları hazırlamaya başlamışlardı bile. Birlikte, bizim en az, Luska'nın ise en fazla kayba uğrayacağı en iyi hareket tarzını bulmaya çalışacaktık.

Parkta yaklaşık on dakika kaldıktan sonra Liana yamaçtaki konaklara doğru ilerledi. Vatandaşlar arka bahçelerinden ve verandalarından el sallıyor, hepsi de beni bekliyormuş gibi gökyüzüne bakıyordu. Şehirdeki tüm bayraklar yarıya indirilmişti. Amersea'da garip bir geleneğimiz vardı. Ölen bir imparator ya da imparatoriçe için gerçekten yas tutmazdık. Bu bir zayıflık işareti olarak görülürdü. Babam için bir cenaze töreni olmayacaktı, siyah kalabalıklar ve ağlayan gözler olmayacaktı. Bunun yerine bayraklarımızı bir günlüğüne indirdik ve sonra ülkemizin geleceğine ve gücüne baktık. Ardılı kaldırdık ve yolumuza devam ettik. Babamın güzel takımı ve boyalı yüzü sadece ben, Elaine ve üçüzler içindi. Ona veda ettiklerinde, vasiyetine uygun olarak yakılacaktı.

"Sence onu kim öldürdü? Turumuzdaki ilk Filo üssü olan Storm Haven'a giderken çorak bir ormanın üzerinden uçarken Liana'ya sordum.

'Zehirin yutulmamış olması, Amersea'da kimsenin ona ihanet etmediği anlamına geliyor. Bence Luskins'in yaratıklarından birinin ölümcül zehirli pençeleri vardı ve saldırı sırasında gizlice içeri girip ona saldırmış olmalı.

Başımı salladım. Bu iyi bir değerlendirmeydi; benim de vardığım sonuçla aynıydı ama yine de... babamın ölüm şekliyle ilgili başka bir şey daha vardı. O çok güçlüydü. Zuri de öyle. Bu kadar kolay düşmesi... buna inanmak benim için zordu. O oda kanla kaplı olmalıydı; biri onu öldürmeden önce babamın bir kolu ya da bacağı eksik olmalıydı. Muhtemelen büyük bir tehlike içinde dışarı çıkmış olurdu. Babam ölümsüz değildi ama en azından katilinin cesedinin yanında yatıyor olmasını beklerdim. Tırnaklarının altında ya da kılıcında kan yoktu. Gafil avlanmıştı ve zar zor karşılık verdi. Bu mümkün görünmüyordu.

"Sence Kızıl ciğerlerindeki havayı uzaktan almış olabilir mi? Kırmızı ejderhaya binen kadını göstererek Liana'ya sordum. Daha önce hiç karşılaşmadığım tehlikeli bir gücü vardı.

"Evet, ama o zaman dudakları mavi olurdu, değil mi? Liana akıllıca söyledi.

Kadın haklıydı. Dudakları şimdi mordur ama öldüğü gece öyle değildi. Oksijensiz kalmış gibi görünmüyordu. Belki de onu kimin ya da nasıl öldürdüğü önemli değildi. Her halükarda babamın adına Luska'ya saldıracaktım.

Liana başını yana eğdi ve vücudunun altımda gerildiğini hissettim.

"Ne oldu?

Rahatladı. 'Onyx ve Kohen görüş alanımızın dışında, çok gerimizde uçuyorlar. Kohen senin güvenliğin için endişeleniyor.

Kohen. Bu isim göğsümde bir sızı yarattı. Tam da ayaklarıma gerçek bir sorumluluk yüklenmeden önce onunla güzel bir aşk ilişkisi yaşayabileceğimi düşünürken, babam öldü ve beni imparatoriçe yaptı. Kohen'le başladığım her şey artık sona ermek zorundaydı.

Halkım asla bir düşmana bağlı bir liderin peşinden gitmez. İçimi çektim.

Kohen güvenliğim konusunda endişelenmekte haklı mıydı? Babamı öldüren her kimse, işimi bitirmek için geri gelecek miydi?

Sonra kız kardeşlerim? Böyle düşüncelerle bir daha asla uyuyamazdım, bu yüzden onları bastırdım.

Amiral Caruso ve diğer bazı üst düzey İmparatorluk Filosu üyeleri geçit törenimi karayolu ve trenle takip ediyordu. Kohen Badshah'ın beni takip ettiğini bilselerdi, muhtemelen onu hapseder ve öldürürlerdi. Şu anda kimseye güvenmiyorduk.

Liana'ya 'Ona eve gitmesini söyle' dedim.

Şu anda Kohen'le uğraşmak istemiyordum. Ya da Tetra'yla ya da başka biriyle. Arkadaşlarımı düşünemeyecek kadar çok işim vardı. Artık tüm İmparatorluk Filosu'nun, tüm Amersea ulusunun lideriydim. On dokuz yaşındaydım.

"Gözden uzak duracağını söyledi ama gitmiyor.

Liana cevap verdi.

Homurdandım ama Kohen'in beni ülkenin öbür ucuna kadar takip etmek isteyip istemediğini umursayacak zihinsel boşluğa sahip değildim. Düşüncelerimin Kohen'in bana sevdiğim birini kaybedeceğimi söylediği geceye gitmesine izin verdim. O zaman kim olduğunu bilmediğini söylemişti ama şimdi acaba babam olduğunu öngörmüş ve bana söylememiş olabilir mi diye merak ediyordum. Ben daha fazla düşünemedim, Liana Storm Haven üssüne indi; burada sıra sıra dizilmiş imparatorluk askerleri sırtlarını dikleştirmiş ve sert selamlar vererek bekliyorlardı.

Askerler teker teker protokolü bozdular ve gökyüzüne benim inişimi izlediler. Babamın geçit töreni arabayla yapılmıştı. Hiçbir imparator ya da imparatoriçe geçit töreninde uçmamıştı. Ama biz bunun iyi bir güç gösterisi olacağını düşündük. Amiraller Amersea halkının yeni imparatoriçelerinin bir Talanagi'ye bağlı olduğunu bilmesini istiyordu.

Güzel okyanusun uçurumuna tünemiş deniz kenarındaki üssün ortasına indim. Babamın beni buraya nasıl göndermek istediğini düşünmeden edemedim. Ve şimdi cephede yaşamak için Sky Reach'e gidiyordum. Dileğimi en kötü şekilde elde etmiştim. Babam gibi her akşam yemeğe eve geçit yapacak gücüm yoktu.

Liana'yı attan indirdim ve ben bir podyumun kurulduğu yere doğru yürürken o da dimdik durarak askerlere baktı. Ne kadar küçük olursa olsun benden bir tür konuşma bekleneceğini , ancak henüz konuşma yazma eğitimi almamıştım, bu yüzden kanatlanmam gerekecekti.

Kenarda durmuş, bağlarını bekleyen sıra sıra yaratıklara baktım. Aslanlar, kurtlar, ayılar, kaplanlar, tilkiler, şahinler, goriller, emrimi bekleyen korkunç yaratıklar.

Kürsünün yanında üssün generali duruyordu. Adını hatırlayamıyordum ve bugünden sonra elimde bilgi kartlarıyla oturup Filodaki her bir subayı ezberlemem gerekeceğini biliyordum ama şimdilik sadece başımı salladım.

Beni selamladı. "İmparatoriçe."

"General." Sinirlerimi bastırmaya çalışarak başımı öne eğdim.

Konuşmamı yapmamı ister gibi sahneyi işaret etti ve avuçlarım terden kayganlaştı. Topluluk önünde konuşmaktan nefret ederdim ama bu yeni hayatımın bir parçasıydı, bu yüzden Liana'ya güven vermek için baktım ve o da bana küçük bir baş işareti yaptı. Kürsüye çıktım ve önümdeki asker yığını gözden geçirdim. Her biri artık benim ellerimde olan değerli birer hayattı.

Hiçbir planım olmadan mikrofona eğildim ve Fırtına Cenneti askerlerine gerçeği söyledim: "Babam, ölen imparatorunuz, dün gece Riverine'e yapılan Luskin saldırısı sırasında öldürüldü."

Orada bulunan her asker elini selamdan kaldırdı ve kalbinin üzerine koydu. Babam için boğazımı sıkkan bir saygı jestiydi bu.

"Ama size şunu söylemek için buradayım: Luska sokakları onların askerlerinin kanıyla kıpkırmızı olacak çünkü onlara aynıyla karşılık verene kadar uyumayacağım!" Çığlık attım, sesim her kelimedede yükseliyordu.

Askerler yumruklarını havaya kaldırarak anlaştıklarını haykırdılar. "Ve bu savaş şu olmadan kazanılamaz

Storm Haven. Bu üs çabalarımız için çok önemli. İmparatorluk Filosunu stoklu ve beslenmiş tutuyorsunuz. Siz olmadan biz zayıfız. Kimsenin öneminizi azaltmasına izin vermeyin."

Daha fazla tezahürat ve ardından yumruğumu göğsümün üzerinde çaprazladım. "Tüm hayatım boyunca bu unvanı almak için çalıştım. Son nefesime kadar size şiddetle ve bilgelikle liderlik edeceğime söz veriyorum." Podyumdan indiğimde çığlıklar kulaklarımda uğulduyordu.

General etkilenmiş görünerek elimi sıktı. "Bu önümüzdeki aylar boyunca moralinizi yükseltecektir. Teşekkür ederim, İmparatoriçe. Luskinlere karşı misilleme emirlerinizi dört gözle bekliyoruz."

Bakışlarını kendi ateşli bakışlarımla karşıladım. "Oh, buna güvenebilirsiniz, General," dedim ona.

Liana'ya doğru yürüdüm, bacağımı sırtına geçirdim ve bir sonraki durağa doğru gökyüzüne çıktık. Aşağıdaki askerler adımı haykırıyordu ve içimde yükselen gurur dalgasına engel olamıyordum.

'Güzel bir konuşmaydı. Harika bir imparatoriçe olacaksın,' dedi Liana bana.

Ona teşekkür ettim ve yola koyuldum.

Marble Shores, Thunder Cliff'te mola verdik ve şimdi Evergreen üssüne doğru yola çıkmıştık. Ondandır, sadece Sky Reach vardı. Evergreen'in üzerinden geçerken yorgunluktan ve açlıktan başımın döndüğünü hissettim. Öğle yemeği vakti geçmişti ve kahvaltıyı atlamıştım. Beş ya da altı saattir aralıksız at sürüyordum ve bacaklarım neredeyse uyuşmuştu. Küçük köylerin bile dışarı çıkıp gökyüzüne bakarak bana el salladığını görmek iç açıcıydı. Ne kadar yorgun olursam olayım ben de el sallıyordum ve bazen Liana onlara bir gösteri sunmak için ateş püskürüyordu.

Evergreen'e indiğimde Liana'nın üzerinden kayarak indim. 'Avlanmaya gidiyorum. Yakında döneceğim,' dedi askerler bana doğru bakarken.

Onları selamladım, Thunder Cliff ve diğer üslerde yaptığım konuşmanın bir benzerini yaptım ve Amiral Caruso'yu yemekhaneye kadar takip ettim. Askerlerle tıklım tıklım doluydu ama bize geniş bir alan bıraktılar. Caruso sıranın en önüne doğru yürüdü, ben de sağımda ve solumda dört muhafızla birlikte onu takip ettim. Açlıktan ölüyordum. Kendimi sersemlemiş ve kendimden geçmiş hissediyordum ve kahvaltıyı atladığım ve bir şeyler atıştırmadığım için kendime kızıyordum.

Amiral kendisi için bir tepsiye yemek koydu ve ardından yardımcılarında birine benim için de bir tepsi hazırlattı. Bizi arka taraftaki bir masaya götürdü, burada bir sıra asker kimsenin oturmasını engellemek için nöbet tutuyordu. Bu şekilde ayrı tutulmak tuhaftı ama buna alışmak zorundaydım. İmparatoriçe olmak, ne kadar istemesem de artık farklı olduğum anlamına geliyordu.

Yemek yiyen askerler de dahil olmak üzere yanından geçtiğimiz herkese başımı sallamaya ya da küçük bir yarım gülümseme vermeye çalıştım. Babam sadece korkulan biri olmak istiyordu ama ben sevilen bir imparatoriçe olmak istiyordum. Sanırım ben ikisini de istiyordum. Korkuyla birlikte bir miktar saygı da geliyordu ama sevilme de istiyordum.

Muhafızlar bir perde gibi aralandı ve ben de Amiral Caruso'nun karşısına oturdum. Asistanı yemek tepsimi önüme koydu ve bir daha kendi yemeğimi taşımama izin verilip verilmeyeceğini merak ettim. Bu benim konumumun altında bir şey olarak mı görülüyordu? Babamın kendi başına yemek pişirdiğini ya da herhangi bir ufak tefek iş yaptığını hiç görmemiştim. Bunun için insanlar var, derdi. Çatalımı aldım ve dev bir patatese sapladım, dudaklarıma götürdüm, bir ısırık almak üzereydim ki arkamdan tanıdık bir ses bağırdı.

"Aisling Everhart, bırak onu!"

Elaine'i görmek için döndüğümde donup kaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yanakları kızarmış, birkaç tutam saçı saçlarından kurtulmuştu.

ve bakışları, çocuğunun yaralarını tarayan bir anne gibi beni içine aldı. Boğazımda bir yumru oluştu. Vespa onun yanında durmuş, eğik bir kafayla beni izliyordu.

Gardiyanlar bana dönüp baktılar ve ben de ikisinin de içeri girmesine izin verilmesi için başımı salladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum. Muhafızlar dağıldı ve o bana yaklaştı. Teğmen rozetiyle birlikte İmparatorluk Filosu üniformasını giyiyordu. Onu on yıldır o üniformayla görmemiştim. Riverine'den Evergreen'e nasıl gitmişti? Trene binmiş olmalı. Kız kardeşlerim neredeydi? Aklımda bir sürü soru vardı.

Elaine benden Amiral Caruso'ya baktı. "Yemeğini tattırdığınız biri var mı?"

Kafası karışmış gibi görünen amirale tekrar baktım. İkisinin Filo'da geçirdikleri zamanlardan arkadaş olduklarını biliyordum ama şimdi aralarında bir gerginlik vardı. Elaine bana doğru yürüdü ve tabağı çekti. Öne doğru eğilerek Amiral Caruso'nun yüzüne baktı. "Sen. Sen. Tadına. Onun. Yemeğini?"

Amiralin yüzünde anlayış belirdi. "Babasının midesinde zehir bulunmadı. Çok şüpheliyim-"

Elaine homurdanarak onun sözünü kesti.

"Rütbeni unutma, Teğmen Steele. Ben senin üstünüm," diye mürebbiyemi uyardı amiral.

Elaine'in soyadının Steele olduğunu hatırlamam bir dakika sürdü. Uzun zamandır ondan böyle bahsedildiğini duymamıştım.

Elaine bununla alay etti. "İmparatoru hayatta tutmak senin görevindi. On dokuz yıldır benim işim de Aisling'i hayatta tutmak. Kim işini daha iyi yapıyor?"

Ouch.

Elaine'in sert azarlaması karşısında irkildim. Babamın ölümünü kötü karşılayacağını biliyordum ama bu oldukça kötüydü.

Amiral Caruso, Elaine ile burun buruna duruyordu. Amiralin kurt yarattığı Vespa'nın etrafında dönmeye başladı ve ben gerçekten de ağızma patates ve tavuk tıktırmak istedim ama bunun yerine ben de ayağa kalktım. Bu, kendimi gerilimi düşürmem gereken birçok senaryodan biri olarak bulacağımdan emindim. Elaine, ironik bir şekilde, bana tüm gerilimi azaltma senaryolarını öğretti.

"Teğmen Steele." Üniformasının ne olduğundan emin değildim -uzun zamandır Filo'da aktif değildi- ama bunu giymesinin bir nedeni olduğunu varsayacaktım, bu yüzden ona böyle hitap edecektim. "Yemeğimin zehirli olduğunu düşünmekle akıllılık ettin. Kendi kolumu kemirmeye başlamadan önce yiyebilmem için birinin tadına bakmasını sağlayabilir miyiz?"

Bu, dudaklarının köşesinin gülümsemeye dönüşmesine neden oldu ve uzanıp tabağımdan bir parça patatesi ağızına attı ve gözlerini Caruso'dan ayırmadan çiğnemeye başladı. Onu kastetmemiştim! Eğer o kadına bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Bıkkınlık içinde Amiral Caruso'ya döndüm. "Haddimi aştığım için Teğmen Steele'i affedin ama dediği gibi, beni hayatta tuttu ve hayatım boyunca bu iş için eğitti. Ona hepinizden daha çok güveniyorum."

Amiralin yüzünde acı ifadesi belirdi ama yutkundu ve başını salladı. Demek istediğim anlaşılmıştı. Elaine güvenliğimi sağlamak için ekstra adımlar atılmasını istiyorsa, buna saygı gösterilmesini istedim.

Elaine bir parça tavuk kopardı ve ardından ağızına şekerlenmiş bir taze fasulye attı, amirale bakarken çiğniyordu.

Caruso sonunda gözlerini devirdi ve bakışmayı keserek yerine oturdu. "Tamam, Teğmen, haklısınız. Sanırım tüm suikast girişimleri yeni imparatoriçemize yönelik olacak. Bu hafta yemek tadımcılarıyla görüşeceğim-"

"Hayır," dedi Elaine de oturarak ve kazandığı için aralarındaki gergin tartışmayı unutmuş gibi görünerek. "Kimseye güvenmiyorum. Ben yaparım."

Oturdum ve onunla yüzleştim. "Asla olmaz. Sana canlı ihtiyaçım var."

Elaine bana döndü ve gözlerinde çok fazla acı vardı. Babamın ölümü, benim yemin etmem ya da herhangi bir şey hakkında konuşmamıştık.

"Ve size canlı ihtiyaçım var, İmparatoriçe." Sesi titriyordu.

Dudaklarındaki imparatoriçe kelimesi çok daha fazla anlam taşıyordu. Tüm hayatım boyunca beni bunun için eğitmişti. Boğazımdaki yumruyu atmak için birkaç kez yutkundum. Elini masanın altından benimkini sıktı, ben de karşılık verdim. Muhtemelen tüm bu olay boyunca göstereceğimiz en büyük duygu buydu.

"Peki," dedim ona. "Şimdilik." Elimi bıraktı ve başını salladı.

Elaine masamızın altına baktı. "Bu alan patlayıcılar için tarandı mı?"

"Elbette öyle! Ben aptal değilim," diye uyardı Amiral Caruso.

"Bu tartışılır," dedi Elaine ama dudaklarında bir sırıtma vardı.

Amiral başını salladı, şimdi biraz fazla gülümsüyordu. "Üniformanın nesi var Elaine?" İlk adını kullandı. İkisinin yakın olduğunu biliyordum ama ne kadar yakın olduklarından emin değildim. İlk isimle hitap etmek Filo'da nadir görülen bir şeydi.

"Üçüzlerle birlikte Riverine'e döner dönmez yeniden askere yazıldım ve Aisling'in uçuşunu takip ederek buraya geldim," dedi.

"Sen ne?" Çığlık attım. "Kız kardeşlerim nerede?" Onları benim yerime geçmeleri için eğitmesi ve güvende tutması gerekiyordu. Filoya geri dönmüşken bunu nasıl yapabiliirdi?

"Onlar güvende. Onları kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yere, Tetra'nın evine sakladım. Yarın yerime geçecek kişiyle görüşmeye başlayacağım," dedi sadece Amiral Caruso ve benim duyabileceğim alçak bir sesle.

Elaine'in yerine geçmek mi? İmkansız.

"Ama... sana ihtiyaçları var." O sahip olduğumuz tek anne figürüydü.

Elaine, "Bana daha çok ihtiyacın var ve bir sivil olarak sana yakın erişimim olmayacak," dedi.

O anda ağlamamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Şu anda bile beni her zaman olduğu gibi koruyordu. Uzun süredir aktif değildi ama onu hiçbir zaman bir sivil olarak görmemiştim. Yine de haklıydı - asker toplantılarda ya da üste bana katılma izni alamazdı.

"Açlıktan ölüyorum. Ne zaman yemek yiyebilirim?" Alçımı masanın kenarına dayayarak ona sordum. Bu şeyi ne zaman çıkarabileceğimi merak ediyordum. Artık acımıyordu ama yanlış iyileşmesini de istemiyordum.

Saatine baktı. "İki dakika daha. Soğuk yemeğe alışın."

İnledim. Sonraki yarım saat boyunca Elaine ve Amiral Caruso ilerideki hayatım için güvenlik planları hakkında konuştular. Elaine onun fikirlerinde açıklar bulduğunda Amiral sinirleniyordu. Sonunda, içinde büyüdüğüm evin artık dev bir hedef olduğuna karar verildi. Orada yaşadığımızı herkes biliyordu ve artık Riverine'a saldırılar mümkün olduğuna göre, kız kardeşlerim ve ben, açıklanmayan bir yerde, sadece bir avuç insanın bileceği yeni ve daha mütevazı bir eve taşınacaktık. İmparatorun evi toplantılar ve kız kardeşlerim için bazı eğitimler için hala bir operasyon üssü olacaktı, ancak orada uyumayacaktık.

Tavuk ve patatesler soğuktu ama kimse onları yerken ölmedi, bu yüzden akşam yemeğinden şikayet etmeyecektim. Yemeği bitirdikten sonra Elaine ve Caruso'ya veda ettim ve Liana'ya atlayıp gökyüzüne çıkmadan önce onlarla bir sonraki durakta buluşacağımı söyledim.

Son durağım en çok korktuğum yerdı: Sky Reach. Sahip olduğumuz tüm üsler arasında en zorlu olanıydı ve günlük olarak kontrolü Jace'in babası Komutan Ledger'daydı.

Sky Reach artık benim tayin edileceğim yerdı. Babam portal yaratma yeteneğine sahip olduğu için oraya her gün seyahat ederdi, ancak artık orada yaşamak, hafta sonları ve ara sıra tatillerde Riverine ve kız kardeşlerimi ziyaret etmek zorunda kalacaktım. İşleri daha da garip hale getirmek için, tüm ulusun imparatoriçesi ve İmparatorluk Filosu'nun lideriydim, ancak hala eğitim görüyor olacaktım. Yetenekliydim ama henüz bu kadın ve erkeklerin seviyesinde değildim. Hiç gerçek savaş görmemiştim. Bu yüzden beni gündüz eğitmeleri ve geceleri emirlerimi almaları gerekecekti. Bu emirler bana bir düzineden fazla sert askeri lider ve danışmandan oluşan bir konsey tarafından verilecekti.

Liana kötü şöhretli üssün üzerinden alçalmaya başladığında, gerginlik sistemimden güçlü ve hızlı bir şekilde aktı. Sky Reach babamın filosundaki -benim filom- en kötülerin görev yaptığı yerdı. En çok isabeti onlar alır ve Luska tarafına en kötü darbeleri onlar indirirdi.

Sıra sıra dizilmiş, kırıksız üniformaları içinde, sırtları dik, gözleri ileride askerleri taradım. Uzaktaki toprak yığınları, Sky Reach'in meşhur olduğu yeraltı sığınaklarına işaret ediyordu. Yüzlerce yaratık bir kenarda pusuya yatmış, düzgün ve koordineli sıralar halinde bağlı oldukları askerler gibi dik duruyorlardı.

Liana yere indi ve tek bir kafa bile bana doğru dönmedi. Bu askerler iyi eğitimliydi.

"İmparatoriçe." Baş Komutan Aldric Ledger, kaplan yaratığı yanında dimdik dururken beni selamladı. Hiro'nun beyaz kürkü kırmızı kor izleriyle kaplıydı. Kaplan bana bakarken güçlü ve heybetli görünüyordu. Komutana aşırı bir güç aşlamıştı, bir adamı terlemeden ikiye ayırmaya yetecek kadar. Komutanın yüzündeki keskin çizgilere baktım ve kalbim biraz sıkışmıştı. Jace'e çok benziyordu ama Jace sanki bir ömür önceydi ve ben o ihanetle barışmıştım.

"Komutan Ledger," dedim, bu çok garipti çünkü ona Aldric diye hitap ederek büyümüşüm. Ben de onu selamladım,

onunla ve karısıyla yüzlerce kez yemek yediğimi söyledi. O anda aklıma Jace'in anne ve babasının boşanacağını itiraf etmesi geldi. Şimdi bunu düşünmek bile beni şok ediyordu. Mükemmellerdi ya da öyleydiler ama artık hiçbir şey mükemmel değildi.

"Baban hakkında duyduklarıma üzüldüm," dedi.

Başımınla teşekkür ettim ama Elaine ve Amiral Caruso az önce geldikleri arabadan havadan sudan konuşmaktan kurtuldum. Liana, Elaine'in ısrarı üzerine onlara ayak uydurmak için yol boyunca yavaşça uçmak zorunda kalmıştı. Aksi takdirde yarı zamanda burada olurduk.

"Bu buz kafalılara yaptıklarının bedelini ödetmek için bu savaş toplantısını dört gözle bekliyorum," diye homurdandı Komutan Ledger, Elaine ve Caruso yürürken.

Elaine ve Caruso selamlaşmak için küçük bir selam verirken ona "Ben de," dedim.

Komutan babamın en güvendiği danışmanıydı. Onun tavsiyelerine uymamın bekleneceğini biliyordum. Etrafıma bakındım. "Podyum nerede?" diye sordum.

Komutan yüksek boyundan bana baktı. "Askerlerimin duygusal bir konuşmaya ihtiyacı yok. Onların emirlere ihtiyacı var. Luskin'lere ne zaman karşılık vereceğiz?"

"O halde toplantıya başlayalım mı?" Amiral Caruso sordu. "Eminim fikirlerle dolup taşıyorsunuzdur."

Komutan başıyla onayladı ve bizi üssün ortasındaki siyah tuğlalı binaya götürmek için harekete geçti.

Konuşmaya ihtiyaçları olmadığını söylemişti ama kimsenin nedenini bilmeden benden emir almasını istemiyordum. Sırf babamın kızı olduğum için beni körü körüne takip etmelerini istemiyordum. Askerler sıralarında kıpırdamadan duruyorlardı, yüzleri ileriye dönüktü, yaratıkları sanki talimat bekliyormuş gibi bir kenara çekilmişti. Kenarda duran bir park bankına doğru yürüdüm. Metal, ezilmiş kayaya sürtünerek onu askerlerin önüne çektim ve onlara doğru yöneldim.

Amiral Caruso, Elaine ve baş komutan, beklentiyle bana bakarken üssün merkezindeki tuğla binaya doğru olan yolculuklarını durdurdular. Bankın üzerine sıçradım ve İmparatorluk Filomla yüzleştim.

"Sky Reach!" Mikrofonum olmadığı için bağırdım. "Siz İmparatorluk Filosunun kalbisiniz!" Övgü dolu sözlerimin üzerlerinden akıp gitmesine izin verdim ve bazılarının biraz daha dik durup beni merakla izlediğini fark ettim. Saygılarını kaybetmemek için bu adamlara karşı hiçbir zayıflık gösteremezdim. "Siz baş tacımız ve sahip olduğumuz en büyük silahsınız. Önümüzdeki günlerde bizden aldıkları için Luskinlerden intikamımı alırken sana ihtiyacım olacak. Barışçıl başkentimiz Riverine'e saldırdıkları için, babamı, imparatorunuzu öldürdükleri için!" Son kısmı sesim kısılana kadar haykırdım.

Ardından askerler Ha-rooh, Ha-rooh, Ha-rooh diye bağırdı. Bu bir silahlanma çağrısıydı, sadece Sky Reach askerlerinin yaptığı bir şeydi.

"Riverine'deki Emberlane Park'ta oynayarak büyüdüm. Cedar Creek'in derelerinde balık tuttum. Marble Shores'da deniz kabuğu topladım ve Golden Hills'de yürüyüş yaptım! Bu topraklar benim, sizin . Gelecek nesillere ne bırakmak istediğimize şimdi karar . Bu savaşı onlara mı bırakacağız, yoksa Luska'yı sonsuza dek fethedip buna bir son mu vereceğiz?!"

Tepki sağır ediciydi. Askerler saflarını bozdular, yumruklarını havaya kaldırdılar ve öyle yüksek sesle bağırdılar ki ağızlarından tükürükler uçtu. Kana susamışlardı, ben de onları tam olarak böyle istiyordum. Onları tam da düşmanlarımızın üzerine salmak istediğim gibi.

Kürsüden indim ve komutan, amiral ve Elaine'in beni beklediği yere doğru yürüdüm. Komutan konuşmayı yaptığım için biraz sinirlenmiş görünüyordu ve babam gittiği için bana ne bilmeyen genç bir delikanlı gibi davranabileceğini biliyordum. Bunu çözmek zorundayız. Askerler

Ona ulaştığımda hâlâ slogan atıyorlardı. "Görünüşe göre iyi bir konuşmadan hoşlanıyorlar," dedim ona.

Burun delikleri alevlendi ama başını salladı. "Öyle görünüyor." Caruso'yu uzaklaştırdı ama ben Elaine'le birlikte geride kaldım.

"Konuşma yazma dersleri almam gerekecek. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok" dedim.

Bana çarpık bir gülümseme verirken gözleri buğulu görünüyordu. "Oh, Aisling, konuşma derslerine ihtiyacın yok. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Seninle gurur duyuyorum ve baban da gurur duyardı."

Bu iltifat beni hazırlıksız yakaladı. Elaine'in her zaman bir tavsiyesi vardı; onun için hiçbir şey mükemmel değildi. Her zaman gelişebilirdik.

Bununla birlikte beni avludan geçirerek ünlü tuğla binaya götürdü. Ön taraftaki metal direğin üzerinde bir tabela duruyordu.

"Komuta Merkezi: Savaş Odası. Sadece onaylı personel girebilir," yazıyordu. Binanın sağ tarafında, muhtemelen odaya sığmayacak kadar büyük yarım düzine yaratık vardı. Bir aslan, bir fil, iki kurt, bir çakal ve Amiral Blade'in gorili Sahiri'yi tanıdım.

Ancak içeri adım attığımda dışarıdaki askerlerin tezahüratları nihayet azaldı. Komuta merkezini ve savaş odasını inceledim, avuçlarım heyecandan karıncalanıyordu. Buraya daha önce sadece şöyle bir göz atmıştım. Babam elbette beni toplantılara götürmeyi planlamıştı ama son ziyaretimizde zamanımızın az olduğunu söylemişti, bu yüzden resmi olarak hiçbirine katılmamıştım. Duvarlar haritalarla kaplıydı ve her haritada renkli iğneler ya da notlarla daire içine alınmış alanlar vardı. Arka duvarda iki telefon ve sürekli bilgi veren bir düzineden fazla el telsizi vardı. Generallerden amirallere kadar uzanan bir düzineden fazla danışman büyük bir meşe masanın etrafında duruyordu ve tüm mekân kahve kokuyordu. Kokuyu köşede demlenen cezveye kadar takip ettim. Yarım düzine yaratık bağlılarının yanında duruyordu, odada bağlı olmadan duranlar ise muhtemelen dışarıda gördüklerimdi.

Liana sanki aklımı okuyormuş gibi, "Bana ihtiyacın olursa buradayım," dedi.

"İmparatoriçe." Generallerden biri dönüp beni selamladı, diğerleri de onu takip etti.

İşte buydu. İlk savaş odası toplantım. Babam burada Jace'in babasıyla saatler geçirir, savaşta bir sonraki hamlenin ne olacağını planlardı. Sonra eve gelir ve akşam yemeğinde bana filomuzun kullandığı farklı savaş stratejilerini ve nedenlerini anlatırdı. Hayatım boyunca bunun için eğitim almıştım ama o anda kendimi çok küçük ve yersiz hissediyordum. Kendimi bir sahtekâr gibi hissettim. Burada durmamın tek nedeni babamın soyundan geliyor olmamdı. Hepsi bu kadardı.

"Bir teğmenin burada ne işi var?" Amiral Mirza, Elaine'in rütbe rozetine bakarken sordu.

Elaine konuşmak için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. "O benim en güvendiğim danışmanım," dedim, ona meydan okuyarak

Bu konuda benimle savaşmak için bakışlarımla. Babam bana bir gün onun yerine geçtiğimde, onun sahip olduğu saygıyı kazanmak için zorlamam gerektiğini söylemişti. Adamlarının zayıf birinin peşinden gitmeyeceğini.

Amiral boğazını temizledi ama başını salladı.

Masaya yaklaştım. "Riverine'de yaptıklarından sonra Luskin'lere bunu nasıl ödetebileceğimize dair fikirlerinizi dinlemek için sabırsızlanıyorum, haydi dinleyelim."

Büyük meşe masa yüzlerce saat savaş görmüş gibi görünüyordu. Üzerinde çizikler ve kahve fincanı halkaları vardı ama üzerinde durmaktan onur duyuyordum. Yaklaşık bel hizasına kadar geliyordu, sandalyesi yoktu ve şu anda Luska haritaları ve ordularını ve üslerini simgeleyen figürlerle kaplıydı.

Üç saat, akşam yemeği ve iki fincan kahvenin ardından her fikri dinlemiştim. Dikkatle ve başımı sallayarak dinledim, kendi fikrimi söyledim ve onlarınkini duydum. Danışman ekibimin en iyi fikri, üzerinde yaklaşık bir saat boyunca tartıştıkları bir fikirdi. Ölümcül bir ekip göndermeyi içeriyordu.

Luska Meydanı'ndaki Kızıl Saray'a patlayıcı yerleştirmek için kara saldırısıyla bir düzine suikastçı. Ama bunu iptal ettim çünkü bir düzine yaratığa sahip bir düzine adamın yakalanmadan, işkence görmeden ve sonunda öldürülmeden başkente girmesine imkan yoktu. Bunu daha önce denemememizin bir nedeni vardı. Sırf yeni bir şey denemek uğruna adam kaybetmek istemiyordum. Luskinler bizi küçük düşürmek için cesetlerini duvara asarlardı. Hayır, mükemmel bir şekilde uygulayabileceğimiz bir plan olmalıydı.

"Nehri zehirleyebiliriz. O tarafa doğru akar ve Imbria'yı ondan içmemesi ya da yıkanmaması için uyarırız."

Komutan Ledger'ın sözünü kestim. "Asla olmaz. Bu masum sivilleri öldürür. Luskin çocukları nehirde oynuyor. Luska uymasa bile biz Savaş Kurallarına uyarız," diye uyardım.

Bir numaralı kural: Sivilleri bilerek öldürmek yok.

Luskin vatandaşlarını savaşa susamış yöneticileri yüzünden hiç suçlamamıştım.

Komutan bana ters ters baktı. "Büyüyünce Luskin askeri olacak Luskin çocukları."

Başımı salladım. "Ve sonra onları öldüreceğiz, ama bir an önce değil."

Babamın ne tür bir gemi işlettiğinden emin değildim ama çocukları zehirlemek benim yönetimim altında gerçekleşmeyecekti.

"Başka bir plan olmalı," dedim, zihnimin sınırlarının yıprandığını hissetmeye başlamıştım. Babamın cesedinin morgda mor dudaklarla yattığını ne kadar zaman önce görmüştüm? Daha bu sabah mıydı? Sanki yıllar önceydi. Yıllardır uyumamış gibiydim ve hâlâ kız kardeşlerimi görmem, bir varis belirlemem ve-

"Seçkin bir ekip gönderme fikrine geri dönmemiz gerekiyor," dedi komutan. "En iyi adamlarımdan bir düzine. Sonuçlarını biliyorlar. İntikam için ölmeye hazırlar." Generallerinin çoğu homurdanarak onayladı.

Gözlerimi devirerek bu plana olan sabrımı yitirdim. "Riverine'de yaptıklarından sonra sınırı deli gibi izlemeyeceklerini mi düşünüyorsun ciddi? Her çeyrek milde bir kontrol noktaları olacak, süper koku alma yeteneklerine sahip yaratıklar devriye gezecek. Bu pervasızca, işe yaramayacak ve bizi aptal gibi gösterecek." Çocukluğumdan beri kendi babamdan savaş stratejisi eğitimi alıyordum. Bu kötü bir plandı.

Danışmanlarım planlarına pervasız dememden hoşlanmadılar. Bunu bana attıkları sert bakışlardan anlayabiliyordum.

"O halde ne öneriyorsunuz, İmparatoriçe?" Amiral Blade sordu. "Her zamanki gibi Duvar'ın üzerinden ateş açıp bir şeyleri vurmaya mı umalım?"

Küçümsüyordu ve ben bunu takdir etmedim.

Liana araya girerek, "Yeri izliyor olacaklar ama gökyüzünü izlemiyor olacaklar," dedi.

Başımı yana doğru eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

Yaratığının konuşmalarımı dinleyebildiği ya da zihin okuyabildiği ya da her ikisini de yapabildiği gerçeğini uzun zamandır kabullenmiştim. 'Ben uçabilirim, Onyx de uçabilir.

Yükümüzü bir an önce

Kızıl Saray'ı havaya uçurun.'

Tüylerim diken diken oldu. Kohen ve ben mi? Luska'ya uçup Kızıl Saray'ı havaya mı uçuracaktık? Bu çılgıncaydı. Ya da dahice. Ya da her ikisi de.

"Gökyüzünü izlemiyor olacaklar. Yaratığımla uçabilir ve patlayıcıyı Kızıl Saray'ın üzerine bırakabilirim," dedim çevredeki kadın ve erkeklere.

Gözler büyüdü, ağızlar açıldı ve birkaç 'Hayır' dendi ama komutan başını eğerek beni değerlendirdi. "Siz bizim imparatoriçemizsiniz. Yalnız gidemezsiniz."

Önermek üzere olduğum şeyden ve buna nasıl tepki vereceklerinden nefret ediyordum.

"Kohen Badşah'ın da uçan bir yaratığı var," dedim. En kötüsü de bunu onun da yapacağını bilmemdi. Benim için. Ölmüş babam için. Amersea için.

Odada anlaşmazlık patlak verdi.

"İmparatoriçemizi korumak için bir Badşah'a güvenmemizi mi istiyorsunuz?" Amiral Miraz uyardı.

Ama komutan yine de bu fikre tamamen karşı çıkmadı. "Yaratığınız rahatça kaç adam taşıyabilir? Yüğüyle birlikte."

"Sen, artı bir kişi daha, artı ağır patlayıcı," dedi Liana.

"Sadece bir kişi daha artı patlayıcı," diye aktardım. "Peki ya Badşah?" diye sordu komutan.

Liana, 'Kohen dahil üç adam,' dedi ve ben de savaş odasına haber verdim.

"Kohen gitmek zorunda mı? Sen gitmek zorunda mısın? Onun yerine senin yaratıklarını ödünç alabilir miyiz?" Elaine sordu, benim için endişelendiği belliydi.

Amiral Caruso, "Bu iyi bir soru," diye onayladı.

"Benden ne istersen yapacağım, Aisling," dedi Liana ve ben onun bağlılığını hissettim. Bundan hoşlanmayacaktı ama bir at gibi davranacak ve ondan istediğim her şeyi taşıyacaktı.

Ama bunu asla yapamazdım. Yaratığımı Luska'ya yabancılarla tek başına göndermemin imkanı yoktu.

"Hayır," diye homurdandım. "Eğer bu planı yapar ve yaratıklarımızı tehlikeye atarsak, o zaman Kohen ve ben görevi yöneteceğiz."

Danışmanlar teker teker sinirlendi.

"Sevgili imparatorumuzu daha yeni kaybettik. Şimdi de yeni imparatoriçemizi birkaç eğitimli adamla düşman topraklarına göndermekte bir sakınca görmememiz mi gerekiyor?" Elaine sesini keskin ve güçlü tutarak sordu. Ama gözlerindeki ıstırapı gördüm.

Komutan Ledger içini çekti. "Teğmen Steele haklı. Bu büyük bir risk. Bu konuşmayı bu kadar çabuk yapmaktan nefret ediyorum ama bir halef seçtiniz mi? Kız kardeşlerinizden birinin kanatlarınızın altına alınması ve eğitimine başlaması gerekecek."

Ben daha ağzımı açamadan Elaine göğsünü kabarttı. "Üçüzlerin üçü de yürümeye başladıklarından beri bu ülkeyi yönetmek üzere yetiştirildiler. İmparatoriçe Aisling

Hazır olduşunda halefini belirleyecek ve elbette imparator gittişine göre eğitimleri hızlanacak."

Bu soruya alınmıştı ama bunu anlıyordum. Bizi bu pozisyon için yetiştirmek onun işiydi ve bu işi çok ciddiye alıyordu. Araya girmesine sevindim çünkü ben ölürsem kız kardeşlerimden hangisinin bir sonraki lider olacağını söylemeye henüz hazır değildim. Doğuştan liderlik Valor'a aitti ama başka birinin hazır olduğunu düşünürsem bunu değiştirebilirdim. Hepsi bebektir; bunu düşünmek bile zordu. Benim sahip olmadığım şeylere onların sahip olmasını istemiştim.

Bir  ocukluk.

"Bu gece eve uçacağım, Kohen Badshah ile konuşacağım ve ardından yarın gece görevi yürütmek için yirmi dört saat içinde buraya dönebiliriz. Ben yokken ayrıntılar üzerinde çalışabilirsiniz."

Danışmanlar gergin bakışlar attılar. Büyük bir patlayıcıyı düşman topraklarının derinliklerine uçurmak korkutucuydu ama buna değecekti. Çok sevdikleri Kızıl Saray'ı putlaştırmışlardı ve onu yerle bir etmek babamın canını almanın, Riverine'in bir zamanlar sahip olduğu huzuru bozmanın mükemmel bir intikamı olacaktı.

"Bu bir emirdi," dedim. İlk emrim, vereceğim pek çok biriydi. İyi bir plandı ve sadece beni kaybetmekten korktukları için tereddüt ediyorlardı, bu da bana babama oldukları kadar sadık olacaklarına dair iyi bir işaretti.

Komutan, "Yirmi dört saat sonra görüşürüz," dedi ve böylece görev onaylandı ve ben de ilk savaş toplantımdan sağ çıktım.

şimdi Kohen'le başladığım her şeyi bitirmek ve ondan ülkesi için hayatını tehlikeye atmasını istemek zorundaydım.

Kusacakmışım gibi hissettim.

Bölüm

İki

I Akşam sekizi biraz geçiyordu. Eve uçarken yorgunluk kolumu bacağımı çekiştiriyordu. Gecemin bitmesine daha saatler vardı. Hâlâ kız kardeşlerimle ya da Tetra'yla bile konuşmamıştım. Her şey çok hızlı olmuştu.

"Kohen hâlâ bizi takip ediyor mu? Liana'ya sordum. Kemerime bağlı bir el telsizi vardı; Elaine'in alıcısı aşağıdaki arabadaydı. Onu önden gitmeme izin vermesi için ikna etmişim çünkü Liana'nın yolları takip etmesine gerek kalmadan eve daha çabuk dönebilirdim. Telsizler arasındaki mesafe bağlantının kesilmesine sadece birkaç mil kalmıştı, bu yüzden ihtiyacım olduğunda Elaine'i arayabileceğimden bile emin değildim. Sanırım bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı ve ben de ona tutunmuştum.

"Evet, o ve Onyx uzakta.

Kohen'in kendisini benim kişisel korumam olarak görmesi, başka koşullar altında büyüleyici olabilirdi. Bu canımı yakacaktı. Mezuniyet balosunda koridorda paylaştığımız seksi öpücüğü hatırlayınca göğsümde bir sızı oluştu. Kohen göze alamayacağım bir zayıflıktı.

Liana ve ben sık bir ormanlık alanın yanından geçtik. "Ona şuraya inmesini ve bizimle buluşmasını söyle," dedim ve herhangi bir yoldan, köyden ya da yaşam belirtisinden uzakta, açık bir çimenlik alanı işaret ettim. Kohen'e her ne yaşadıysak

başladı ve bitti. Artık sadece profesyonel iş arkadaşlarıydık.

Liana yere indi ve ben de onun üzerinden kayarak çayırdaki volta attım. Uzanıp dudaklarıma dokundum ve Kohen'in onları sadece bir gün önce nasıl öptüğünü düşünmemeye çalıştım. Yirmi dört saat içinde nasıl bu kadar çok şey değişebilirdi?

Kohen'le hafif tutkulu bir aşk ilişkisi yaşamayı planlamıştım, ta ki babam bunu öğrenip beni daha iyi soydan biriyle evlenmeye zorlamadan önce ikimizi de öldürmekle tehdit edene kadar. Şimdi bu kesinlikle gerçekleşmeyecekti. Resmen mikroskop altında yaşıyordum ve Kohen İmparatorluk Filosu'nun yeminli bir üyesi olmasına rağmen, asla benim için bir eş olarak görülecek kadar iyi olamazdı. Aslında, artık imparatoriçe olduğum için bizi romantik bir şekilde birlikte gören olursa, bu bir halkla ilişkiler kâbusu olurdu. Ne de olsa o bir Badshah'tı. Babasının oğlu. Binlerce Amerikalının canını alan adam. Bir terörist.

Daha sahip olamadan nelerden vazgeçtiğimi düşündükçe karnıma ağrılar giriyordu.

Ayak sesleri arkamdan gelene kadar yere indiğini bile duymadım.

Kalbimin etrafındaki tüm duvarları kaldırdım ve döndüm. Yine de, bana endişeyle bakan yakışıklı yüzünü, siyah gömleğinin kumaşını çeken yontulmuş kaslarını görmek midemin dibe vurmasına ve kalbimin daralmasına neden oldu.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedim ve ellerimi önümde kavuşturup parmaklarımı birbirine kenetledim.

Yavaşladı, bakışları fiziksel bir okşayış gibi dikkatle vücudumun üzerinde geziniyordu.

"Elbette, Aisling. İyi misin?" Dudaklarında adım saygılı bir dua gibiydi.

Boğazımı temizledim. "Ben iyiyim. Ama seninle özel olarak birkaç şey konuşmam gerekiyordu."

Bana bir adım daha yaklaştı, ben de ondan bir adım geri çekildim ve kaşlarının ortasında bir araya gelmesine neden oldum.

Alnına. "Neden garip davranıyorsun?" Sesindeki acı beni öldürdü.

Omurgamı dikleştirdim. "Kohen, seninle aramızda başlamış olan romantik ilişki artık sona ermeli. Ben imparatoriçeyim ve ne yazık ki aramızdaki bir ilişki halkım tarafından kabul görmeyecektir."

"Halkımız," diye düzeltti ve sanki göğsüme uzanıp kalbimi sıkılmış gibi hissettim. "İmbrialılar artık sizin de halkınız değil mi?"

Utanç yanaklarımı renklendirdi. "Tabii ki öyleler. Ama..." Bunu neden zorlaştırıyordu? "Baban ve dolayısıyla sen benim için kabul edilebilir bir eş değilsiniz." Kısa ve öz konuştum.

Sırıttı ve bu midemin yerinden oynamasına neden oldu. Neden gülümsüyordu ve bunu yaparken neden bu kadar yakışıklı görünüyordu? Bir adım daha attı, ben de kığım bir ağacın gövdesine çarpana kadar geri adım attım.

"O zaman bizi kabul etmelerini sağlayacağız" dedi.

Açılmış elimin parmaklarını kavradı, başparmağıyla avucumu okşarken onları çözdü ve vücuduma sıcaklık dalgaları gönderdi. Kalbim bir savaş davulu gibi çarparken göz kapaklarım çırpındı.

"Yapmayacaklar," dedim ona. "Ne Filo, ne danışmanlarım, ne Elaine, ne de-"

Eğildi, sıcak nefesi boynumdaydı. "O zaman bunu onlardan saklarsınız," diye fısıldadı, dudaklarını tenimde gezdirirken arkalarında ateşten bir iz bıraktılar. İnledim, zonklayan bir ihtiyaç tarafından kavrandım.

"Kohen," diye nefes
nefese kaldım.

"Evet,
İmparatoriçem."

Ah yıldızlar, bu beni neredeyse çözüyordu. Son yirmi dört saatin tüm kederinde, Kohen Badshah benim tek parlak noktamdı.

Köprücük kemiğime öpücükler kondururken ona "Bunun sonu iyi bitmeyecek," dedim ve ellerimi serbest bırakarak

saçlarına geçirdim. Kohen geri çekildi ve gözlerimi alev alev yanan mavi gözleriyle buluşturdu.

"Evet bitecek. Senin benim karım olmanla bitecek, Aisling."

Nefesim kesildi ve sonra dudakları dudaklarımdaydı, kavurucu, sert, ısrarcı. Bu bir yalandı. Öyle olmalıydı. Kohen'le yattığıma inanabilirdim. Ama onunla evlenmek? Bu asla olmazdı. Milyon yıl geçse bile. Artık geleceği tam olarak göremediğini biliyordum. Belki bileğimi kıracağımı ya da eğitim merkezine yapılan saldırıyı bildiği zamanlar gibi bazı şeyleri görüyordu ama öngörülerinin arzuları yüzünden mi bulanıklaştığını merak ediyordum. Dili benimkini okşadı ve ben öpüşmeyi derinleştirip pelvisimi ona bastırırken inledim. Tam gömleğine uzanmak üzereydim ki imparatorluk mezuniyet balosunda söylediği bir şey aklıma geldi. Nefes nefese geri çekildim. "Bekle... dün gece..." Daha dün gece olduğuna inanamıyordum. "...bunun beni uzun bir süre için son öpüşün olduğunu söylemiştin. Şimdi öpüşüyoruz. Bir gün sonra."

Dudağını çiğnedi ve başını salladı. "Sanırım bazen bazı şeyleri sıra dışı görüyorum. Onları zaman çizelgesinde nasıl bir araya getireceğimi hâlâ öğreniyorum. Ben öyle sanıyordum-"

Kaşlarımı çattım. "Yani imgelemeleriniz değişebiliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sanmıyorum. Ama daha yakın zamanda olan bir şeyi gördüğümü düşünürsem zamanlamayı yanlış anlayabilirim ve bu gerçekten daha uzak bir gelecekte."

Gelecek hakkında yanılıyor gibi geliyordu ama onu sıkıştırmak istemedim.

Bu bana ona sormak istediğim diğer şeyi hatırlattı. "Kohen, bana hiç yalan söyler misin?" Ona sordum.

Öfkelendi, kesildi. "Ne?" Sesi incinmiş gibiydi.

Sertçe yutkundum. "Bana hiç yalan söyler misin?" Cevap vermesini istedim.

Sorumu düşünmüş gibiydi ve başını salladı. "Eğer bu seni zarardan korumak anlamına geliyorsa, yaparım." Bunun üzerine boyu daha da uzadı ve onun bu açık itirafı beni şaşırttı. "Bu neyle ilgili?"

Omuzlarımın düştüğünü hissettim. Bir sonraki sorunun cevabını bilmek istemiyordum. "Sevdiğim birinin öldüğünü gördün. Kim olduğunu bilmediğini, sadece onun için hıçkırığa ağladığımı söyledin. Kim olduğunu bilmediğin doğru mu?"

Yüzü kızardı ve zorlukla yutkundu. Sadece ona bakarak bunun bir yalan olduğunu anladım. O öpücükle kovduğu keder tüm gücüyle geri gelmişti. "Babamın öleceğini biliyordun!" Yüzüne doğru bağırdım. "Ve bana söylemedin! Onu ya da katili durdurabilirdim!"

Bana doğru uzandı ama ben ondan uzaklaştım, yana kaydım ve içimde yükselen duygu fırtınasını yatıştırmaya çalıştım.

"Aisling, beni dinle." Sesi kararlıydı. "Bunu daha önce de söyledim ama yaptığım her şey seni korumak için." Gözleri duygularla doluydu. "Ve babanın öleceğini sana söylememek de seni korumaktı."

Bu da ne demek oluyor? Önceden bilseydim babamın ölümünden duygusal olarak daha fazla etkilenir miydim? Belki bana söyleseydi ve ben bunu durduramasaıydım, etkilenirdim. Babamı koruyamayacağımı bilmek beni kırabilirdi.

"Senin korumana ihtiyacım yok!" Yağlı, sıcak gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanırken ona bağırdım. Beni kollarına çekti ve beni göğsüne bastırmasına izin verdim. "Evet ihtiyacın var. Güven bana, ihtiyacın var," diye saçlarıma doğru nefes aldı.

O zaman içimdekileri döktüm. Kollarının güvenliğinde, yıkıldım. Hayatım boyunca güçlü olmam, duygularımı göstermemem öğretilmişti. Duygular zayıftı. Aşk zayıftı. Ben zayıftım.

Ama belki de sadece bu seferlik zayıf olmak, sahip olduğum tek ebeveynin kaybının yasını tutmama izin vermek sorun değildi... sadece bu seferlik. Boynuna sarılıp ağlarken hıçkırık göğsümü sarstı ve o da sırtımda daireler çizerek bana sarıldı.

Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar güvende hissettiren bir güç.

O anda kaderlerimiz birleşmiş gibi hissettim. Birine karşı duygusal olarak bu kadar ham ve savunmasız olmak... istesiniz de istemeseniz de sizi bir şekilde bağlıyor. Şimdiden, onu gizli de olsa yanımda tutmanın yollarını hayal ediyordum.

Tamamen ve nehir kurumuş gibi hissettiğimde, geri çekildim ve gözlerimi sildim. Derin, sakinleştirici bir nefes alarak duygularımın etrafındaki duvarları yeniden ördüm ve duruşumu sertleştirdim.

Tüm Amersea'nın imparatoriçesiydim. Bir daha asla böyle yıkılamazdım.

"Sana sormam gereken bir şey var," diyerek konuyu değiştirdim.

Başını salladı. "Luskin Kızıl Sarayı'nı havaya uçurmak için seninle birlikte uçacağım."

Nefesim kesildi. "Liana Onyx'e mi söyledi?"

Sırıttı ve kafasına vurdu. "Onu gördüm."

İçimden bir heyecan geçti. "Bizi bunu yaparken mü? Başarılı olabildik mi?"

"Geleceği bilmek istemediğini sanıyordum?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Kohen," diye uyardım. "Artık senin imparatoriçenim. Başarılı olursak bana söyle."

Bana şakacı bir gülümseme verdi. "Evet, İmparatoriçe. O binayı havaya uçurduk. Şimdi, eve sağ salım varıp varamayacağımızı bilmiyorum," dedi ama yüzünde bana hikâyenin devamının olduğunu söyleyen bir şey vardı.

"Peki bana söylemediğin başka ne var?" diye sordum. Başını salladı. "Hiçbir şey."

"Kohen, seni artık tanıyorum. Bir bakışın var. Neden?"

Kohen merakla beni izledi. "Sadece... bugün Imbria üzerinde uçmadın," dedi ve kaşlarımı çattım.

"Ne? Neden ki?"

Sanki onu göğsünden bir okla vurmuşum gibi görünüyordu. "Imbria artık Amersea'nın bir parçası ve sen de imparatoriçe olduğuna göre, insanlara onların yanında olduğunu göstermek için Imbria'nın üzerinden uçabilirsin diye düşündüm."

Sözleri az önce ördüğüm duvarlarda çatlaklar oluşmasına neden oldu. Kalbimde bir delik açtılar.

Neden Imbria üzerinden uçmadım? Sınıra bile mi? Oradaki insanlar babama ne olduğunu biliyorlar mıydı? Umurlarında mıydı? Oraya uçmamı istiyorlar mıydı? Ben aslında onların zorla imparatoriçesiydim. Ya da en azından bana söylenen .

"Ben... kimsenin beni görmek için dışarıda olacağını düşünmemiştim," dedim ona dürüstçe.

Omuz silkti. " öğrenmenin tek bir yolu var."

Kaşlarımı çattım. "Kohen, neredeyse yatma vakti geldi. Imbria halkının uyanık kalıp beni gökyüzünde görmek için beklediğinden şüpheliyim."

Yüzünden acı ve ardından öfke geçti. "Onları asla senin olarak kabul etmeyeceksin, değil mi?"

Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Elbette onlar benim. Saldırıya uğrarlarsa onları koruyacağım ama-"

"Ama hepsi bu kadar. Bu bir müttefik Aisling, lider değil." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Geri dönmeliyiz. Geç oluyor," diye tükürdü.

Bir müttefik, bir lider değil. Bu acıttı çünkü doğrudu. Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Onyx'e bindi ve beni pişmanlığımın baş başa bırakarak gökyüzüne doğru havalandı.

'Neden Imbria üzerinden uçayım ki? Bizden nefret ediyorlar,' diye sordum Liana'ya sırtına sürünürken, Kohen'le az önce konuştuğumuz her şey zihnimde dönüp duruyordu.

'Belki de artık senden nefret etmemeleri içindir. Ne de olsa onların imparatoriçesisiniz ve da imparatoriçe geçit töreni, değil mi?

Kahretsin, o ve Kohen haklıydı.

Bir anın her şeyi değiştirebileceğinin son derece farkındaydım. Bana kaşıkla verilen belli bir anlatı vardı.

Hayatım boyunca Imbria'da yaşadım. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmenin zamanı gelmişti.

'Imbrian sınırına doğru git,' dedim ve rotasını o yöne çevirdi.

'Peki ya Elaine ve amiral sizi arabayla takip ediyor mu? Belirlenen saatte Riverine'a dönmenizi bekleyecekler.

Omuz silktim. 'Ben imparatoriçeyim. Yapmak istediğim şeyler için izin istemem.

Liana'nın onayını hissedebiliyordum. Ama en azından endişelenmemeleri için onlara söylemeliydim. El telsizini belimden çıkarıp yan taraftaki düğmeye bastım.

"Ben Firebird." Elaine'in bana verdiği kod adını kullandım. Çok ince değil.

"Devam et, Firebird." Elaine'in sesi endişe doluydu.

"Yapmam gereken özel bir dolambaçlı yol var. Yanımda bir muhafız var ve güvendeyim. Uyanık kalmayın." Sonra radyoyu kapattım, böylece imparatoriçe olsun ya da olmasın, Elaine'in beni dinlediğine hiç şüphe yoktu.

"Kohen hâlâ bizi takip ediyor mu? Ona sordum.

'Evet. Gerçekten Imbria'ya gitmene çok şaşırdı. Senin için gözlerden uzak duruyor.

Keşke bir ünüm olmasaydı. Keşke Kohen'in toplum içinde bana fazla yaklaşamayacağı anlamına gelen bir sorumluluğum ve unvanım olmasaydı. Keşke onun için her şeyden vazgeçebilseydim.

Son düşünce beni şok etti. Ona düşündüğümde daha çok aşık olduğumu anlamamı sağladı.

Bu tehlikeliydi. Jace'e aşık olmuştum ve bak bu beni nereye getirdi. Aldatıldım.

Ama Kohen öyle değildi. Jace ile her şey yüzeyseldi, yavru aşk. Kohen ile her şey daha derin, daha güçlü hissediliyordu. Bu beni korkuttu.

Wilds'ın üzerinden uçtuğumuzda neredeyse gece yarısıydı. Üzerimizdeki ateş gökyüzünün sıcaklığını ve koru hissedebiliyordum.

etrafımızda yağmur. Wilds üzerinde hiç böyle uçmamıştım. Çok güzeldi.

Liana ateşten gökyüzüne özlemle baktı ve ben onun içinden ve aramızdaki bağdan bir şeylerin aktığını hissettim. Keder, saf ve çiğ.

Boynundaki tüyleri okşadım, bana bunun ne hakkında olduğunu söylemesini bekledim, ama asla söylemedi ve ben de onu zorlamadım. Liana'nın karmaşık ve uzun bir geçmişi vardı. Çok yaşlıydı, çok fazla anısı vardı. Bunları anlatması için onu hiç zorlamadım.

Vahşi Doğa'nın iki yakasını, Amersea ve Imbrian taraflarını ayıran nehri geçtik ve daha dik oturdum. Hiç bu kadar uzağa gitmemiştim. Imbrian tarafındaki Vahşi Orman'ın sık ormanlarının hemen dışında ufukta ışıklar görebiliyordum ve yaklaştıkça gerginlik midemde toplanıyordu.

Imbria'ya hiç gitmemiştim. Babam orayı beni getirecek kadar önemli görmemişti. Onlar fethedilmiş insanlardı. Onları işgücü ve kaynaklar için kullandık, onun dışında kendi hallerindeydiler.

Küçük sınır kasabasına yaklaştığımızda Liana alçaldı. Yerde insan izi aradım ama bunun muhtemelen boşuna olduğunu biliyordum. Çok geç olmuştu ve hâlâ kırılğan bir ateşkes içindeydik. Amersea bayrağını yarı direkte gördüğümde nefesim kesildi. Bayrağı babam için mi indirmişlerdi? Muhtemelen küçük maden kasabasında yaşayan İmparatorluk Filosu'ndan bazıları onları bunu yapmaya ikna etmişti. Ama apartmanın çatısındaki küçük benekleri daha çok fark ettim. Bu lekelerin parlayan ışıkları vardı.

Manzara ortaya çıktığında boğazım düğümlendi. Çatı katı her yaştan, hepsi Imbrialı insanlarla doluydu. Elllerinde parlayan mumlar vardı ve beni gördüklerinde tencere tava çalışıyorlardı. Toplamda yaklaşık elli kişi vardı, nüfusu az olan küçük bir kasabaydı ama bu çatı katında neredeyse herkes varmış gibi görünüyordu.

Alçaktan uçarken, çığlıklarını duyabiliyordum.

"Bu imparatoriçe!" diye bağırdı parlak pembe ipek şal elbise giymiş küçük Imbrialı kız, babası onu omuzlarına kaldırırken.

Liana üstlerinde daireler çizerek uçarken insanlar çılgınca tezahürat yaptı ve ben de aptalca el salladım, saat gece yarısını geçmişti ve beni beklemiş olmalarının şokunu yaşıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmakla tehdit ediyordu ama onları geri çektim. Bir gün için yeterince duygusallaşmışım. Bunca zaman beklemiş olmaları ve benim gelmeye niyetlenmemiş olmam içimi parçaladı. Burada uyurlar mıydı? Bütün gece beklerler miydi?

Liana'ya 'Onlara bir gösteri yap' dedim.

Başını yana eğdi ve dudaklarından bir ateş püskürdü. Çocuklar gecenin karanlığında neşeyle çılgık atarken tencere ve tavalar daha da yüksek sesle çınladı.

Benden nefret ediyor gibi görünmüyorlardı.

Imbria'daki başka kasabalar da böyle miydi? Yoksa sadece sınırda oldukları ve onlarla en çok etkileşime girdiğimiz için mi böyleydi?

Liana'nın mantıklı sesi düşüncelerimi yarıp geçti: "Büyük bir İmparatorluk Filosu eskortu olmadan Imbria topraklarının derinliklerine gitmemizi tavsiye edemem.

Başımı salladım ve bütün gece uçuş planlarımı suya düşürdüm.

"Ama bu insanlarla tanışmak istersen burada durabiliriz?" diye önerdi. 'Geldiğiniz ve ilgilendiğiniz kulaktan kulağa yayılacaktır.

Önemsiyordum. O ana kadar ne kadar önemsedığimi bilmiyordum. Imbrian halkı benim halkımdı. Onları ayrı düşünmekle aptallık etmişim. Babam öldüğünden beri ilk kez, onlar hakkında bana anlattığı bazı şeyleri sorguladım.

"Tamam, bizi aşağı indirin. Elaine, Imbria'da güvenlik görevlisi olmadan elli siville konuşmak üzere olduğumu bilseydi beni öldürürdü.

Liana vardı. Ve zihinleri kontrol edebiliyordum. Ve Kohen karanlığın içinde bir yerlerde beni izliyordu. Bunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum. Yani tamamen savunmasız değildim.

Liana bana 'Bu kadar insanın arasında seni koruyabilirim,' diye bilgi verdi.

İmbrialılar beni yere inerken küçük köyün halkı beni karşılamak için aşağıya indi. Kocaman gülümsemeler ve renkli ipekten süslü kıyafetler giymişlerdi. Yüzleri törensel bir yüz boyasıyla süslenmişti ve kadınların uzun saçları, ucuna beyaz kokulu çiçekler bağlanarak örülmüştü. Sanki bu çok değerli bir bayrammış gibi giyinmişlerdi. O kadar uygulandım ki, duygularımı sesime yansıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Uyanık kaldığınız için teşekkür ederim," dedim onlara. "Ben İmparatoriçe Aisling." Ellerimi dua eder gibi kavuşturdum, geleneksel selamlaşmada yaptıklarını bildiğim şekilde. Onlar da bu hareketi taklit ettiler ama aynı zamanda önümde derin bir şekilde eğildiler.

Yaşlı bir kadın öne çıktı ve pembe elbiseli küçük kızın onun yanına yapıştığını fark ettim. "Geleceğinizi düşünmüyorduk ama üst geçit olacağını , o yüzden kalıp görelim dedik," dedi bana. "Geleceğinizi biliyordum!" diye araya girdi küçük kız ve ben ona gülümsedi.

Onun seviyesine inerek küçük kızın bakışlarıyla karşılaştım. "Bana bir şey söyleyebilir misin?" diye sordum.

Başını salladı, çok ciddi görünüyordu.

"İmbria'nın tüm dünyadaki en iyi baharatlı çayı yaptığı doğru mu? dünya?"

Küçük kızın gözleri parladı ve başını salladı. "Benim ninem yapar!" Kız yaşlı kadının elini çekti ve kadın küçük çocuğa gülümsedi.

"İmparatoriçe Aisling, çay içmek için içeri gelmek ister misiniz?" diye sordu kadın bana ve diğerleri beklentiyle başlarını salladılar.

Sertçe yutkundum. Ne kadar basit bir teklifti ama yine de pek çok yansıması vardı. Çay zehirli olabilirdi ve eğer onu içip ölürsem, bu Amersea'yı on dört yaşında eğitimsiz bir imparatoriçe ile baş başa bırakacaktı.

çok olgunlaşmamış kız kardeşlerim. Ama hayır dersem, bu insanlara onlara güvenmediğimi göstermiş olurum ve benim hakkımdaki ilk izlenimlerinin bu olmasını istemezdim. Liana'nın dediği gibi, onları görmeye geldiğim dedikodusu yayılabilirdi. Onlarla çay içmek istiyordum, gerçekten istiyordum ama ailemi ya da ülkemi lidersiz bırakamazdım.

"I."

"Çok isterdi." Kohen'in derin sesi arkamdan geldi ve kıldandım.

Köylüler ona baktı ve gözleri kocaman oldu. Ellerini kavuşturdular ve bana yaptıkları gibi onun önünde de eğildiler.

"Prens Badşah," dedi yaşlı kadın.

İlginç. Ona hâlâ "prens" diyorlardı ve bana gösterdikleri saygının aynısını ona da gösteriyorlardı. Bu beni hiç rahatsız etmiyordu ama babam bunun için Kohen'i öldürebilirdi.

Kohen benimle yüzleşti ve derin bir şekilde eğildi. "İmparatoriçe, kuzgun aracılığıyla Elaine ve Amiral Caruso'ya eve dönüş planlarınızda küçük bir gecikme olacağını ama güvende olduğunuzu bildirdim."

Bu... düşünceliydi. Ve bunu herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle söylüyordu, yani burada bana karşı kötü niyet besleyen herkesi, halkımın beni nerede arayacaklarını bildikleri konusunda uyarıyordu. Elaine'e geç kalacağımı söylemişim ama inip çay içmeyi beklemiyordum. Muhtemelen çok kızmıştı. Bunun bedelini daha sonra ödeyecektim.

Yaşlı kadına baktı ve ana dilinde bir şeyler geveledi, kadın bana baktı ve gülümsedi.

"Ne dedin sen?" Ona sordum, zihnim bundan çıkacak söylentiler hakkında dönüyordu. Kohen Badşah ve İmparatoriçe Aisling Imbria'da birlikte mi?

"Ona yemek tadımcınız olduğumu ve aç olduğumu söyledim, bu yüzden beni zehirlemese iyi olur." Sonra bana doğru eğildi. "Ayrıca bu gece burada olduğumu başkalarına söylememelerini istedim."

Sertçe yutkundum ve gergin bir kahkaha attım. "Tabii ki seni zehirlemezler."

Kadın bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Evime girmeniz benim için bir onurdur, İmparatoriçe."

Diğer sakinler dışarıya sandalye ve masalar çekerken o alt kattaki bir daireye doğru ilerledi. Eve girer girmez muhteşem yemek kokularıyla karşılaştım. Kokulu baharatlar, kavrulmuş soğan ve haşlanmış domatesler vardı. Daha önce yemek yemiş olmama rağmen midem gurulduyor ve ağzım sulanıyordu. Saat gece yarısına yaklaşmıştı ama yine de bir şekilde parti başlamıştı. Dışarıdan canlı müzik sesleri yükseliyor, tepsiler dolusu yemek gelmeye başlıyordu ve ben evin etrafına göz gezdirdim. Küçük ama temizdi, açık kahverengi karo zeminler ve Imbria kültürüne özgü sanat eserlerinin yer aldığı temiz beyaz duvarlar vardı. Dört kişilik küçük bir yemek odasına götürüldüm ve küçük kız tarafından oturmam istendi.

Yaptım ve yaşlı kadın mutfağın etrafında dolanırken Kohen yanıma oturdu.

Birkaç kişi daha oturma odasının etrafında dolanıyor, konuşuyor ama mesafelerini koruyorlardı. Küçük kız bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Güçlerin olduğu doğru mu?"

Sırıttım ve bir kez başımı salladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir gün Vahşi Doğa'ya gidip bir yaratıkla bağ kurabilir miyim ve ben de güçlere sahip olabilir miyim?"

"Eğer istersen, tabii ki," dedim ona. Yine de, Imbrian olduğu için Piyango'ya girme ihtimalinin daha düşük olduğunu biliyordum. O ana kadar bu yasayı hiç sorgulamamıştım.

O zaman aklıma çılgınca bir fikir geldi. Belki yasayı değiştirebilirim. İmbriyalılar ve Amersalılar için eşit sayıda yer ayırabilirim. Ne de olsa tek bir halktık, değil mi? Neden İmparatorluk Ordusu'nda eşit sayıda olmayalım? Ama bu düşünceyi aklımdan geçirirken bile amirallerin bunu kabul etmeyeceğini biliyordum.

Yaşlı kadın çayı masaya getirdi ve dumanı tüten sıvıyı dört paslanmaz çelik bardağa boşalttı. I

Küçük kıza verdiği miktarın sadece iki lokma olduğunu fark etti. Kendini dahil hissetmesine yetecek kadar ama uyumasına engel olacak kadar değil.

Kohen benimkine uzandı ve bir yudum aldı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm ve doğruldum.

"Bu...?" Onu zehirledi mi?

"Tadı aynı anneminki gibi." Boğazındaki duyguyu temizledi ve bardağı önüne koydu.

Rahatladım, rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Annelerimizi kaybederek bunu paylaştık ve şimdi ikimiz de babalarımıza sahip değildik. Yetimler. Biz yetimdik. Bu kelime o kadar ağır geliyordu ki bir daha asla düşünmek istemedim.

Çayımın soğumasını bekledikten ve Kohen'in zehirden yüz üstü düşüp ölmediğinden emin olduktan sonra dudaklarıma götürüp içime çektim.

"Vay canına. Harika kokuyor." Zengin, kremmsi kahverengi bir renkteydi, sadece bir parça süt vardı ve karanfil, kakule ve biberli bir şey kokuyordu. Kohen kokuyordu.

Dudaklarımı fincana yaklaştırarak bir yudum aldım. Çayın ve baharatların parlak, aromatik tadı dilimin üzerine sıçradı ve sıcaklık boğazımdan aşağı aktı. İnanılmazdı, baharatlı ama aynı zamanda tatlıydı.

"Bayıldım," dedim kadına ve o da iltifatıma gülümsedi.

"Aç mısınız?" diye sordu ikimize de.

Başımızı salladık ve sonra bize gece yarısı dört çeşit yemek yedirmeye başladı çünkü neden olmasın?

Birinin çatal ya da kaşık getirmesini bekledim ama Kohen ellerini kullanarak tabağımdaki her bir parçadan bir ısırık aldı, ben de aynısını yapacağımı düşündüm. Bana her şeyi açıkladığında, kırmızı krema sosuyla kaplanmış bir küp tavuk attım ve öksürürken gözlerim şişti.

"Aisling!" Kohen telaşla, "Aisling," dedi.

Ona el salladım ve büyükanne de endişeli görünüyordu.

"Baharatlı," diye .

"Bu baharatlı değil! Bebek gibi" dedi küçük kız ve ben de dahil olmak üzere tüm masa kahkahalara boğuldu.

"Özür dilerim İmparatoriçe, buyurun." Her şeyi daha yumuşak hale getirmek için tabağıma biraz daha kremalı pirinç koydu.

Birkaç dakika sonra, yırtık bir bazlama parçasını mercimeği sıyırmak için kullandığımda Kohen bana güldü ve parça kucağıma düştü.

"Kapa çeneni, hâlâ öğreniyorum," diye azarladım onu nefesimin altında.

"Nani, kapa çeneni dedi," diye ispiyonladı küçük kız beni ve yüzümü buruşturdu.

Adının Chara olduğunu öğrendiğim büyükanne gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "O yaptı. Bunun için ona bulaşık yıkatmam gerekecek."

Küçük kız kahkahalara boğuldu ve onu tüm masa izledi.

"İstersen yaparım," dedim ona ciddiyetle. Bulaşık yıkamaktan hoşlanmıyordum, özellikle de küfür etmek evin kuralıysa. Gerçi teknik olarak susmayı kötü bir kelime olarak düşünmüyordum.

Büyükanne gülümsemesini gizlemeye çalışarak başını salladı. "Bunu hayal bile edemezdin, İmparatoriçe."

Kohen beni sadece hayranlık olarak yorumlayabileceğim bir ifadeyle izledi. Bu bakışın altında kıvrandım çünkü onu fiziksel bir dokunuş gibi tenimde hissettim.

"İşte." Kohen elini uzatıp parmaklarını benimkilerin üzerine koydu ve yufka ekmeğiyle yemeği nasıl alacağımı gösterdi. "İşte böyle."

Ağızma götürdüğünde kalbim göğsüme çarptı ve büyük bir ısırik aldım.

Ağızımdaki lokmalar arasında "Çatal bıçaksız daha az bulaşık var," dedim ve ben dahil herkes yine gülmeye başladı. Babam ölmüşken nasıl gülebilirdim? Daha bu sabah yas tutarken? Bu insanlar olduğuna karar verdim. Bu mütevazı ev ve misafirperverlik bana

Hayatım boyunca özlemini çektiğim normallik. Yemeğimizi yedik ve kendime sadece bir saatliğine evde beni bekleyen tüm ciddiyeti unutmak için izin verdim.

Yemekler harikaydı, ancak yemeklerin ötesinde, şirket en iyisiydi. İnsanlar beni selamlamak ve kendilerini tanıtmak için sırayla içeri girdiler. Hatta bazıları ateş kuşu yaratığım şeklinde el yapımı küçük el işleri getirdiler. Boş olduğunu bilmediğim bir yanımı doldurdu. Burada durduğumuz için çok minnettardım.

Bize yaklaşan bir sonraki adamı, çatıda küçük kızı omuzlarına alan kişi olarak tanıdım. Ellerini dua eder gibi kavuşturarak beni selamladı ve sonra Kohen'le yüzleşti. "Prens Badşah, sizinle özel olarak konuşabilir miyim?" Kırk yaşlarında, derisinde yara izleri ve güneş hasarı olan sağlam bir adamdı. Tahmin etmem gerekirse, köz ustası olduğunu söyleyebilirim.

Kohen bakışlarımı karşıladı ve ben de başımı salladım.

"Üzgünüm ama İmparatoriçe'nin yanından ayrılamam. Bana ne söyleyecekseniz, onun önünde söyleyebilirsiniz" dedi.

Kohen'e şaşkınlıkla baktım.

Adam zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Nimra'daki insanlar bilmen gerektiğini düşündüğüm şeyler söylüyorlar." Ellerini gergin bir şekilde birbirine kenetledi.

Nimra, Imbria'nın başkentiydi.

"Ne söylüyorlar?" Kohen sordu.

Adam bana endişeyle baktı ve ben de kendimi hazırladım. İçimde bundan hoşlanmayacağıma dair bir his vardı.

"İmparator artık... artık yaşamadığına göre... babanın bir zamanlar olduğu gibi, senin liderimiz, kralımız olmanla yeniden bağımsızlık kazanmak istediklerini söylüyorlar."

O kadar hızlı kalktım ki sandalyem yerde kaydı. Adam başını derin bir şekilde eğdi.

Tepkim karşısında adam, "Gücenmek istememiştim İmparatoriçe," diye mırıldandı.

"Nasıl bağımsızlık kazanacaksın?" Ona sordum. "Savaşla mı?"

Imbria ve Luska ile aynı anda bir savaşın üstesinden gelebilir miydik? Bunu daha önce de yapmıştık ama kaynaklarımız üzerinde büyük bir baskı oluşturunca ve aradan onlarca yıl geçmişti.

Söylediği şey ihanetti. Peki Kohen babası gibi liderlik mi ediyordu? Bu onu da terörist yapardı. Kohen'in yüzünde bu planı onayladığına dair bir işaret olup olmadığına baktım ama o da bu haber karşısında en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

"İmparatoriçem..." Adam daha da derin eğildi. "Ben sadece bir haberciyim, sadece söylentileri paylaşıyorum. Planlarına katılmıyorum ama bilmeniz gerektiğini düşündüm." Ellerini teslimiyetle uzattı.

Kohen'e ve orada bulunan herkese, "Sanırım gitme vaktim geldi," dedim.

Küçük kız masanın üzerine yığılmış, başını kollarının arasına almış, derin bir uykuya dalmıştı. Büyükanne gecenin bu şekilde sona ermesinden dolayı dehşete düşmüş görünüyordu. Ben de öyle olduğu için üzgündüm.

"Bu harika yemek için teşekkür ederim," dedim ve ellerimi birbirine kenetledim.

"Benim için bir onurdu," diye cevap verdi.

Onlara sırtımı döndüm ve Liana'ya doğru yola çıktım.

Hayatım boyunca hakkında daha fazla şey bilmek istediğim insanlarla güzel bir gece olarak başlayan şey, midemde hastalıklı bir hisse dönüşmüştü. Imbria bana karşı ayaklanırsa, iki farklı cephede iki savaş vermeye hazır olduğumdan emin değildim. Onlara zarar vermek istemiyordum; babamın asla yapmadığı şekilde onları Amersea'ya kabul etmek istiyordum. Ama belki de saflığının ihtiyacı olan kanıt buydu.

Liana ve Onyx'in beklediği yola doğru yürüdüm. Kohen de peşimden geldi. Koluma uzanarak beni kendisine doğru çevirdi. Göğsüm kabarıyordu. Çok üzgündüm. Diğer herkes evlerine dönmek üzere dağılmıştı ama ben dudaklarımda dehşet verici bir soruyla Kohen'in inanılmaz mavi gözlerine bakmak zorunda kalmıştım.

"Gördünüz mü? Imbria'nın Amersea'ya saldırdığını gördünüz mü?" Ona sordum.

Sorumdan dolayı üzgün görünüyordu ve başını salladı. "Hayır, Imbria önce Amersea'ya saldırmaz."

Kaşlarımı çattım. "Önce ne demek?"

Kohen derin bir nefes verdi ve bakışlarımı tuttu. "Aisling, keşke bizi her şeyin daha iyi olduğu ve birlikte olduğumuz zamana hızlıca ilerletebilsem."

Başımı salladım. "Hayat böyle işlemiyor."

Başını salladı. "Biliyorum." Sonra uzaktaki ışıklara, başka bir kasabaya baktı. "Küçük kardeşlerim çok yakında. Keşke onları görebilseydim," dedi hüzünle.

Kardeşleri mi? Bu beni şok etti. İki küçük kardeşi olduğunu unutmuşum.

"Nerede yaşıyorlar?" Daha önceki kızgınlığım geçerken birdenbire söyledikleri dikkatimi dağıtarak sordum. Yine de söylediği şeye geri dönmeye niyetliydim.

"Eskiden Nimra'da yıkık dökük bir devlet okulundaydılar ama acemi birliğine başladığımızda ve ilk Filo maaşımı aldığımda onları Sorak'ta güzel bir yatılı okula gönderdim. Hemen şurada." Uzaktaki ışıkları işaret etti.

Bana küçük kardeşlerini nereye sakladığını mı söylüyordu? Bu sadece güvendiğiniz biriyle yapabileceğiniz bir şeydi. "Gidip onları görmelisin," dedim ve sonra elimdeki konuya geri döndüm. "Kohen, Imbria önce Amersea'ya saldırmaz da ne demek?"

Kohen, sanki bana cevap vermek zorunda kalmamak için onu buradan götürmek istiyormuş gibi Onyx'e baktı.

"Önce Imbria'ya saldırdın, Aisling. Öfkeli bir asker kalabalığını topraklarımıza soktun ve büyük bir kısmını yakıp yıktın."

Nefesim kesildi. "Asla yapmam! Neden?"

Kohen ellerime uzandı ama sonra vazgeçti. Etrafta hâlâ insanlar vardı. "Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama bana inanmayacaksın. Eğer sana anlatırsam, aramızdaki şeyler daha da kötüleşecek."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Beni dene."

Başını sertçe salladı. "Hayır. Bu hatayı daha önce de yaptım. İşleri kendi başına çözmen gerekecek. Böylesi daha iyi."

Hırladım çünkü söylediği şey çok sinir bozucuydu. "Kral olmak istiyor musun? Babanın yaptığı gibi halkına liderlik etmek mi?" Adamın söylediklerini düşünerek ona sordum.

Hemen cevap vermedi ve bunun onun bildiği anlamına geldiğini biliyordum. Beni sadece kullanıyor muydu? Ona krallığını geri vermem için beni yumuşatıyor muydu? Çünkü bunu cesedimi çiğnemededen yapmazdım.

"Fırsat kucağıma düşseydi liderlikten çekinmezdim ama sadakatim önce sana Aisling. Sonra Amersea'ya, Filoya ve en son Imbria'ya."

Bu açıklama karşısında nefesim kesildi. Önce ben mi? Bu söylenecek cesurca bir şeydi. Söylenmesi gereken doğru şeydi. Belki de bunu biliyordu.

"İmparatoriçeniz olduğum için mi?"

Başını salladı ve bana bir adım daha yaklaşarak nefesinin kulağıma değmesine izin verdi. "Çünkü sana aşığım," diye fısıldadı.

Sonra Onyx'e doğru yürüdü, bir bacağını sırtına attı ve gökyüzüne çıktı.

O... Kohen Badshah beni sevdiğini mi söyledi?

Bölüm ÜÇ

I peşinden koştu, Liana'nın üzerine atladı ve yanlarına yanaşmadan önce Onyx'in ardından uçtu.

"Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin!" Kohen'e bağırdım.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne dedin?" bağırdı rüzgâra karşı.

"Seni seviyorum!" Çığlık attım.

Bana yarı alaycı bir sırıtiş fırlattı. "Öyle mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Beni sevdiğini söyleyemezsin!"

Omuz silkti, görünüşe göre patlamamdan rahatsız olmamıştı. "Seni seviyorum!" diye bağırdı gözünü kırpmadan.

Hırladım. Bu adam! Aynı anda hem çok sinir bozucu hem de çok sevimliydi.

"Nereye gidiyorsunuz?" Riverine'den uzaklaşıp Imbria'nın derinliklerine, o ışıkların olduğu yere uçtuğumuzu fark ettim. Sorak'a.

"Önerdiğin gibi kardeşlerimi görmek için. Benimle gel!" diye bağırdı Onyx ve Liana konuşabileceğimiz kadar yakın uçmaya çalışırken ama kanatları birbirine değecek kadar da yakın değillerdi.

Çok geç olmuştu. Gecenin bir yarısı. Ve benden Imbria'nın derinliklerine gitmemi mi istedi? Kardeşleriyle buluşmamı mı? Bu bir tuzak olabilir.

"Burası küçük ve lüks bir kasaba, muhtemelen hepsi uyuyacak olan bir sürü aristokrat var. Seni koruyacağım."

Neden Kohen'in küçük kardeşleriyle tanışmak isteyeyim ki? Ondan ayrılıyor olmam gerekiyordu.

Liana'ya baktım ve aramızdaki bağ sayesinde tüm bilgileri değerlendirdiğini hissettim. 'Eğer küçük bir kasaba ise, bence sorun olmaz. Eğer kalabalık grup varsa, sizi eve uçururum.

Elaine beni öldürecekti.

"Neden seninle geleyim ki?" Ona bağırarak karşılık verdim.

Bakışlarımı karşıladı, ay ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Çünkü kardeşlerimle tanışmanı istiyorum."

Neden böyle bir şeyle uğraşıyordum ki?! Bugün Kohen'den ayrılmaya niyetliydim ve şimdi Imbria'daki kardeşleriyle buluşmak için mi uçuyorduk? Babam beni görse mezarında ters dönerdi... ama Kohen'in beni pervane gibi kendisine çeken bir cazibesi vardı. Kardeşleri ona benziyor muydu? Onlara benden nefret etmeleri mi öğretilmişti? Oraya gitmem çift olduğumuzu düşünmelerine neden olur muydu? Çift miydik?

Binlerce sorum vardı ama cevapları yoktu.

"Tamam!" diye bağırdım ve onu takip ettim. Imbria'yı ve kardeşlerinin neye benzediğini daha fazla görme merakım tüm mantığıma galip geldi.

Sorak şehrini belirleyen ışık kümesine ulaşana kadar yeşil tepelerin ve ardından bakımsız küçük köylerin üzerinden uçtuk. Çok büyüktü ve tamamen tahkim edilmişti. Işıklar dev bir duvarın dışından geliyordu. Her altı metrede bir, tüm kalenin etrafında bir daire çizen parlayan bir aplik vardı. Alçaktan uçtuğumuz anda, bu şehrin diğerlerinde olduğu gibi savaş izleri taşımadığını fark ettim. Sorak iyi korunuyordu, etrafında kubbe gibi yükselen devasa bir taş duvar vardı; sadece tepesi biraz ışık alması için açıktı. İlk başta küçük görünen açık tepeye uçtuk, ama içeri girdiğimizde açıklığın yüzlerce metre genişliğinde olduğunu fark ettim.

Şehrin üzerine indiğimizde nefesim kesildi. İnanılmaz bir yerdi. Küçük, düzgün ev sıraları eşmerkezli olarak uzanıyordu.

Dış kenarın etrafında daireler çiziyor, merkezin içinde güzel bir park ve kenarlarında bazı büyük binalar bulunuyor. Gökyüzüne baktım ve ne kadar güzel olduğunu gördüm. Ay doğrudan kubbedeki orta deliğin üzerindeydi ve şimdi şehrin içinde olduğum için, yıldızların ve ay ışığının bir anlığına görünmesini sağlamak için kaplamada birkaç taşın eksik olduğunu fark ettim. İnanılmaz bir mimari harikaydı.

Tekrar aşağı baktım ve Liana ona yetişene kadar Kohen'i bir an için gözden kaybettim. Onyx'i parkın kenarında, büyük ve güzel bir arazinin yakınında indiriyordu.

Beyaz taş binanın tabelada Sorak Erkek Öğrenci Pansiyonu yazıyordu. Dışarıda kimse yoktu. Saatin geç olduğunu ve herkesin uyuyor olması gerektiğini düşününce çok şaşırmadım. Ancak buranın ne kadar güzel bir yer olduğunu görünce şok olmuştum. Kohen de bunu anlamıştı. Liana Onyx'in yanına indiğinde dikkatle beni izliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Bu inanılmaz. Ben... Imbria'da böyle yerler olduğunu bilmiyordum." Bunu itiraf etmekten utanıyordum. Imbria halkını ve topraklarını babamın bana öğrettiği önyargılarla ne kadar yargıladığımı yavaş yavaş fark ediyordum.

Çenesi sıkıştı. "İşgalden önce tüm Imbria böyleydi."

Meslek. Bu konuda tartışmak istemediğim için başımı salladım. "Kapılarda nöbetçi yok mu?" Durdurulmadığımızı fark ettim.

Kohen bununla alay etti. "Bizi kim koruyacak? İmparatorluk Filosu mu? Baban yönetimi devraldığında Imbria ordusunun dağıtılmasını emretti. Sizin belirlediğinizden başka korumamız yok."

Bunun üzerine göğsüm daraldı. Evet, teknik olarak Imbria artık Amersea'nın bir parçasıydı, isterseniz ülke içinde bir eyaletti ama biz ona bu şekilde davranmıyorduk. Riverine'de olduğu gibi burada da kaynaklarımızın eşit bir yüzdesini ayırmadık. I

O anda kendimi o kadar çelişkili hissettim ki gitmek istedim. İmparatoriçe olduğumda ve babamın ölümünde zaten çok bunalmıştım... Babamın son on yıldaki tüm kararlarıyla yüzleşecek zihinsel ve duygusal bant genişliğine sahip değildim.

Tam gitmemi önerecekken Kohen elime uzandı ve başparmağıyla avucumu okşadı. "Tej ve Arjun'la tanışmanı istiyorum. Bu çok önemli."

Sanki gitmeyi düşündüğümü biliyor gibiydi.

"Kardeşlerin mi?" diye sordum. "Onlarla sık sık konuşuyor musun?" Başını salladı. "İşten kazandığım parayı onlara gönderiyorum.

Filo ve iki yıl içinde kardeşim Tej Piyango'ya girecek yaşa gelecek. Arjun da onun iki yıl gerisinde olacak. Tabii isimlerinin seçildiğini varsayarsak."

Tej. Arjun. İsimlerini duymak onları gerçek yaptı.

"Onların seçilmesini istiyor musun?" Beni binanın yan tarafına götürürken sordum.

Bana sanki iki başım birden çıkmış gibi baktı. "Elbette biliyorum, Aisling. Imbria'da iyi para kazanmanın tek yolu Filo'ya katılmak."

Bu göğsümde bir ağrı oluşturdu. Elini çekerek onu durmaya ve gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Eğer kardeşlerinin isimlerinin okunmasını istiyorsan, okunmasını sağlayacağım," diye söz verdim. Piyangoya onun için hile karıştıracaktım.

Oh adamım, çok kötüydüm.

Bu esmer tenli, mavi gözlü rüya adam beni tuzağa düşmüş bir hayvan gibi kendine çekmişti. Hâlâ bu tuzağın beni öldüreceğini mi yoksa özgür bırakacağını mı anlamamıştım.

Bana küçük bir gülümseme verdi ve bırakmadan önce elimi sıktı. O gülümsemede bu konuda daha fazlasını bildiğini gösteren bir şey vardı. Sanki bu konuda bir öngörü görmüş gibiydi. Sözümü tutmayıp kardeşlerini Piyango'ya sokmayacak mıydım? Onun geleceği bilmesinden ve benim bilmememden nefret ediyordum.

Üçüncü pencereye doğru yürüdü ve parmağını belli bir ritimle pencereye vurdu. Üç kez hızlı ve iki kez yavaş. Bir an sonra ışık yandı ve

perde geri çekildi. Sonra, yakışıklı bir mini-Kohen ile karşılaştım.

Belki on beş yaşındaki çocuğu görünce içim sıkıştı. Kulaktan kulağa sırtarak pencereyi yırtarak açtı.

"Kalk ayağa, salak. Kohen burada!" diye bağırdı genç çocuk yanındaki yatakta yatan birine. Açık pencereden dışarı fırladı. Kohen ona sarıldı ve kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. Bronz tenli, vahşi siyah saçlı ve delici mavi gözlü genç çocuğu görmek beni sarstı. Ama onları izlerken Kohen ve Arjun arasında bariz bir fark olduğunu fark ettim. Arjun'da çocuksu bir neşe vardı, sanki Kohen onu büyürken bazı şeylerden korumuş gibiydi. Kohen'in gözlerine baktığımda gördüğüm gibi bir kırıklık yoktu onda.

Çekildiklerinde, açık pencerede saçları bir tarafa yatırılmış on yedi yaşlarında başka bir çocuk belirdi. Hepimize uykulu gözlerle baktı.

"Vay anasını, bu imparatoriçe," dedi ve biraz canlanmış, daha uyanık görünüyordu.

Bu Tej olmalı. Gözlerinde Kohen gibi daha sert bir bakış vardı.

"Öyle mi?" Arjun ilk kez bana bakarak sordu. "Selam verelim mi?" Genç delikanlı en büyük ağabeyine baktı.

"Hayır, değil," dedim ama aynı anda Kohen de "Evet," dedi.

Arjun ellerini dua eder gibi kavuşturdu ve ağabeyine itaat ederek önümde derin bir şekilde eğildi. Tej de aynısını yaptı ama temkinli bir şekilde.

"Tanıştığımıza oldum," dedim endişeyle. Neden buradaydım?

Tej pencereden dışarı fırladı ve beni baştan ayağa süzdü. "Imbria üzerinden uçacağınızı düşünmemiştim, yoksa yukarıda kalırdık."

Orada üstü kapalı bir sataşma vardı. Sanki Imbria'nın uçacak kadar iyi olmadığını düşünüyormuşum gibi. Yine de onu suçlayamazdım, öyle bir niyetim yoktu.

Ben cevap veremedi Kohen boğazını temizledi. "Aisling burada imparatoriçe olarak bulunmuyor. O benim arkadaşım ve onunla tanışmanı istedim."

"Neden?" Tej sordu.

Garip. Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Kohen'in tek söylediği "Çünkü benim için önemli," oldu ve ayağımın üzerinde beceriksizce kıpırdandım.

O ne yapıyordu? Ciddi olarak çıktığım bir adamın ailesiyle tanışmaya gelmiş gibiydim ama biz ciddi olarak çıkmıyorduk.

Değil mi?

"Neden?" Tej bastırdı.

"Çünkü bir gün ona hizmet edeceksin ve ona benim gibi saygı duymanı istiyorum. O onun babası değil."

Dizlerimin bağı çözüldü. Babamda bir olduğundan değil, ama bana büyük bir iltifat etmişti ve kardeşlerine liderleri olarak bana saygı duymalarını ve beni takip etmelerini öğretmek, şimdiye kadar gördüğüm en sıcak sadakat işaretiydi.

"Peki," diye omuz silkti Tej.

"Siz arkadaş mısınız?" Arka bahçeye doğru yürümeye başladığımızda Arjun sordu.

Lütfen, gökyüzündeki her yıldız aşkına, sadece 'Evet' de, bakışlarımla Kohen'e yalvardım. Kardeşlerine bir gün onun karısı olacağımı ya da bana söylediği diğer çılgınca şeylerden herhangi birini söylemek akıllıca olmazdı. Bu hayallere inanabilirdi ama bunları etrafa yaymasını istemiyordum.

"Evet," dedi Kohen. "Filoda üzerinde uçabileceğimiz yaratıkları olan sadece ikimiz varız, bu yüzden görevlere birlikte gönderiliyoruz."

Oh, bu iyiydi. Neredeyse rahatlamıştım.

"Sen Filo'da önemli biri misin?" Arjun kardeşine sordu ve bu ihtimal karşısında heyecanlanmış görünüyordu.

Kohen daha konuşmadan kestim.

"Çok," dedim ikisine de. "Özel yeteneklerimiz nedeniyle sadece Kohen ve benim yapabileceğimiz bir görevimiz var." Görevi tehlikeye atmamak için belirsiz olmaya çalıştım.

"Harika," dedi Arjun, bir kayaya tekme atıp yuvarlanmasını izlerken.

"Güçlerin neler?" Tej bir banka oturdu ve yerden bir çiçek çekip yapraklarını kopararak bana baktı.

"Aleve karşı bağışıklığım var-"

"Kardeşim gibi!" Arjun söyledi. O kadar heyecanlıydı ki gülümsemekten kendimi alamadım.

"Evet ve ben... patlayabiliyorum, bir tür bomba gibi," diye ekledim ve Tej çiçeğin yapraklarını koparmayı bırakıp ağzı açık bir şekilde bana baktı. Arjun'un da nutku tutulmuştu, bu yüzden gergin bir kahkaha attım ve sonra ikisi de hızlı bir şekilde yorum yapmaya ve sorular sormaya başladılar, "Olamaz, çok havalı. Bize gösterebilir misin? Hiç birini havaya uçurdun mu?"

İşleri bittiğinde Kohen gülüyordu.

"Tamam, tamam, bırak nefes alsın," dedi çünkü Arjun her soruda bir adım daha yaklaşıyor, hevesle cevabımı bekliyordu. İtiraf etmeliyim ki çok sevimliydi. Kohen'in dövmeleri ve gözlerinden akan kırık ruhu olmayan genç ve masum bir versiyonu. Kohen de hayatında bazı şeyler görmüştü, muhtemelen Tej de, ama onlar Arjun'u tüm bunlardan korumuşlardı. Bu beni üzdü.

Konuyu değiştirdim. "Burada yaşamayı nasıl buluyorsun?"

"Devlet okulundan çok daha güzel ama çocuklar sıkışmış durumdalar," dedi Arjun.

Tej gözlerini devirdi. "Çocukların kendini olması kimin umurunda?"

Günde üç öğün sıcak yemek ve temiz çarşaf alıyoruz."

Bunun üzerine içimi bir hüznün kapladı. Son okullarında günde üç öğün sıcak yemek ya da temiz çarşaf yok muydu?

Tej yüzümü okuyarak bana baktı. "İmparatoriçe hiç yemeksiz kaldı mı?" Ses tonunda bir acılık vardı. Onu henüz tam olarak kazanamadığımı biliyordum. Çabaladığımdan değil.

Arjun kardeşini azarlayarak, "Havayı mahvetmenin tam zamanı," dedi.

"Tej," diye uyardı Kohen. "Tabii ki yok. O bir imparatoriçe ve hiçbir şeye ihtiyacı olmadan yetiştirildi. Olması gerektiği gibi," dedi Kohen ikisine de.

"Yanılıyorsun," dedim Kohen'e. "Yabanılar için eğitimimin bir parçası olarak sık sık üç gün boyunca hiç yemek yemediğim oldu." On beş yaşındayken midem kendi kendini yiyormuş gibi hissederken uyanık yattığımı hâlâ hatırlıyorum. En çılgınca şey ise iki gün sonra açlığın geçmesi. Sanki hiçbir şey alamayacağını biliyormuş gibi, pes ediyor.

Üçünün de kaşları havaya kalktı. "Üç gün mü?" Arjun söyledi.

"Eğitim için mi? Bu çok !" Tej yorum yaptı.

Bakışları altında biraz kıpırdandım. Babam her şeye hazır olduğumdan emin olmak istiyordu ve bu yüzden Elaine'in tavsiyesine rağmen beni sık sık aç bırakıyordu. Eğitim için tabii ki.

"İmparatoriçe olmak için eğitilmek şan ve zenginlikten ibaret değil," diye ilan ettim. Yine de her türlü konfora sahip güzel bir hayatım vardı, bu yüzden şikayet etmiyordum.

Kohen'in gözlerine baktığımda, orada bir duygu cehennemi olduğunu görebiliyordum. Çoğunlukla kızgın görünüyordu...

O sırada bir esneme sesi duydum ve üzerini kapattım. "Geri dönmeliyim. Kız kardeşlerimi hâlâ kontrol etmedim."

Kohen başını salladı ve kardeşlerine sarıldı. "Öğretmenlere dikkat edin ve başınızı belaya sokmayın. Elimden geldiğince daha fazla para göndereceğim."

Tej başını salladı. "Buranın parasını öderken zaten kendini fazla zorladın. Benim de para kazanmanın yolları var."

Kohen Tej'e ters ters baktı. "Para için hırsızlık yapmayacaksın. Bir sonraki maaş çekinde sana para göndereceğim. O zamana kadar beladan uzak dur."

Çalmak mı? Filo, Kohen'in kardeşlerine ve kendisine bakması için yeterince ödeme yapmıyor muydu? Giriş seviyesindeki askerlere ne kadar ödediğimizi araştırmam gerekecek. Yine de burası güzel görünüyordu. Onları buraya getirebildiğine sevindim.

Tej gözlerini devirdi ve "Peki," diye homurdandı.

O ve üçüzlerin iyi anlaşacaklarına karar verdim. İkisi de küstahtı.

Onlarla vedalaştıktan sonra, yaratıklarımızın beklediği ön tarafa gittik. Buraya gelip kardeşleriyle tanışmak bana biraz garip gelmişti. Sanki Kohen beni sevmeleri için elinden geleni yapıyordu. Peki ne için? Kimin umurunda? Onlarla tanışmak hoşuma gitmişti ama bunun arkasında bir neden olup olmadığını bilmek istiyordum.

"Neden beni onlara bu kadar iyi gösteriyordun?" Eve gitmek için ata binmeden önce ona sordum.

Kohen o yakışıklı mavi gözleriyle bana baktı ve midem ısındı.

"Öncelikle, sen çok iyisin. İkincisi, bir gün kardeşlerimin seni sevmesi önemli olacak."

Kollarıma bir ürperti yayıldı ve o başka bir şey söylemedi. "Geri dönelim," diye kabul etti ve gökyüzüne çıktık.

Bir önsezisi vardı ve tüm bunlar onun içindi. O anda Kohen'in insanları kontrol etme gücüne sahip olmasını ve benim de geleceği görebilmeyi dilediğime karar verdim. Gücümü kullandığımda, bir insanın temel özgürlüğünü elinden alıyordum ve bu çok kötü hissettiriyordu. Kohen kendi gücünü kullandığında her şeyi biliyordu ve bu da onu bana karşı avantajlı kılıyordu. Sanki satranç oynuyormuşuz ve Kohen her seferinde benden üç hamle öndeymiş gibi hissediyordum.

Bölüm

FOUR

I Sabahın dördünde Tetra'nın evine vardığımda kimsenin uyanık olmasını beklemiyordum ama kız kardeşlerimi görmem ve iyi olduklarından emin olmam gerekiyordu. Yorgunluğun ötesindeydim ve

Beynimin vızıldadığını hissettiğim yüksek netlik noktası. Liana'dan iner inmez verandada bir gölge hareket etti. Ellerimi havaya kaldırdım, savaşıma hazırdım ve sonra Elaine yanında Vespa ile ay ışığına doğru yürüdü.

"Imbria'ya mı gittin?" diye azarladı beni.

Yaşlı Aisling özür dileyebilirdi ama artık imparatoriçeydim. "Evet." Çenemi yukarı kaldırdım. "Onlar benim de halkım."

Elaine iç çekti, teslim olmuştu. Bitkin görünüyordu. "Çok endişelendim. Biraz dinlenelim. Sabah yeni bir ev bulur ve kız kardeşlerinizi oraya taşırız."

Başımı salladım ve sonra kapı açıldı. Tetra, en iyi arkadaşım, orada darmadağın bir şekilde duruyordu. Gözleri ağlamış gibi biraz şişti ve saçları dağınıktı. Elaine, tanımadığı bir arabaya binmeden önce Vespa'yı arkasından takip ederek verandadan indi. Eve sağ salım vardığımdan emin olmak için beklediğini biliyordum.

"Yaklaşık üç saat sonra görüşürüz," dedi Elaine.

Üç saat mi? Yürüyen ölü bir kadın olacaktım.

Tetra'ya döndüm, o da bastonuna dayanarak yanımda durdu ve eve girmeme izin verdi. Adım attım

küçük oturma odasına girdim ve loş ışıktaki en iyi arkadaşına baktım. Bağlı kurdu Ariyel ayaklarının dibinde kıvrılmış uyuyordu.

"Önünde eğilmek zorunda mıyım?" diye sordu.

Sırıttım. "Tabii ki. Yoksa seni hapsederim."

Bu onun dudaklarını küçük bir gülümsemeye süsledi. "Sana... sarılabilir miyim?"

Boğazım düğümlendi ve bir kez başımı salladım, topallayarak yanına gelip kollarımın arasına girdiğinde kollarımı açtım.

Kollarımı ona doladım, o beni tutarken ben de onu sıkıca kavradım.

"İmparatoriçe olmam aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez," dedim ona. O benim dünyadaki en iyi arkadaşımı ve hayatımda bir kez olsun normal bir şeye ihtiyacım vardı.

Başını salladı ve sonra bana bakmak için geri çekildi. "Baban için çok üzgünüm. Kimin yaptığını biliyor musun? Bana söyleyebilir misin?"

"Luskins. Kim olduğundan emin değilim. Muhtemelen kırmızı ejderhaya binen nefes çalan cadı. Kan tahlilleri geldiğinde daha fazlasını öğreneceğim. Midesinde zehir yok, yani muhtemelen bizden biri değildi."

Bunun üzerine rahatlayarak iç çekti.

"Kız kardeşlerim nasıl?" Ona sordum.

Evinin koridoruna baktı ve yüzünü buruşturdu. "Victory uyuyana kadar ağladı. Valor konuşmuyor. Erdem yine sekiz yaşında bir çocuk gibi davranıyor. Sırada senin öleceğinden korkuyorlar. Annemle yatıyorlar. Yalnız kalmak istemediler."

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. Herkes ikizlerin ya da üçüzlerin aynı kişi olduğunu düşünürdü. Ama değillerdi. Kız kardeşlerim birbirinin aynısı gibi görünebilirdi ama çok farklı kişilikleri vardı ve Tetra'nın az önce bana verdiği değerlendirme her biri için çok doğruduydu. Vic benim tatlı kızımdı, bu yüzden ilk ağlayanın o olması mantıklıydı. Valor varisimdi, güçlü kalması gerektiğini düşünen oydu, bu yüzden

içine kapandı ve konuşmadı. Ve tatlı Fazilet muhtemelen ne yapacağını bilemedi, bu yüzden tekrar çocuk olmaya geri çekildi.

Hazırlıksız olduğum tek şey . Babamın yerine nasıl imparatoriçe olacağımı biliyordum; savaş toplantılarına katılmış ve hatta ön saflarda savaşmışım. Politik oyunları ve bunların nasıl oynanacağını ve halkıma liderlik edecek kadar güçlü olduğumu göstermek için savaşırken önümüzdeki birkaç yılın neler gerektireceğini biliyordum. Ama hiçbir şey beni üç kız kardeşime annelik yapmaya, kırılgan ve duygusal açıdan dengesiz üç genci güçlü genç kadınlar olarak yetiştirmeye hazırlayamazdı.

"Bunu yapamam," dedim aniden ve duvara yaslandım, yorgunluk kolumu bacağımı çekiştiriyordu.

Tetra bastonuyla uzandı ve bacağıma vurdu. "Evet yapabilirsin, çünkü yapmak zorundasın!"

İç karartıcı gerçek buydu. Yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

İçimi çektim.

"Ash?" Victory'nin şakıyan sesi odaya doldu ve başımı kaldırıp onu koridorun sonunda gördüm. Mor tüylü pijamasını ve ona uygun çoraplarını giymişti. Çok gençti, hâlâ bir çocuk gibiydi. Masumiyetinin birkaç yıl daha sürmesini istiyordum ama çoktan paramparça olduğunu biliyordum.

"Bu doğru mu?" Sesi titriyordu. "Babam gerçekten öldü mü? Yani herkes öldüğünü söylüyor ama ben belki de..."

Olamaz.

Hâlâ şoktaydı, inanamıyordu. Bunu şu anda yapmak istemiyordum ama Tetra'nın dediği gibi, yapmak zorundaydım.

"Öyle. Dün gece geç saatlerde öldürüldü." Yoksa bir gün önce miydi? Gecenin bir yarısı olduğu ve ben uyumadığım için zaman bir tuhaftı. Duvarı ittim ve ona doğru yürüdüm.

Küçük kız kardeşimin hıçkırıkları Tetra'nın küçük evini yırttı ve beni harekete geçirdi. Odayı geçtim ve

Kederden titrerken onu kollarıma aldım.

"Seni seviyordu," dedim ona. "Sadece söylemedi." Söylemesi güzel bir şeydi. Ve doğru olduğunu biliyordum. Babam kendini zayıf hissetmeden nasıl ifade edeceğini bilmeyen karmaşık bir adamdı. Evet, öyleydi. Gerçek buydu. Bizi gerçekten seviyordu.

"Ne yapacağız biz!" Vic omzuma doğru feryat etti.

Onu geri çektim ve bakışlarıyla tanıştım. Karşıdan gelen bir trenin farlarına tutulmuş küçük, korkmuş bir dişi geyiğe benziyordu. "Güçlü olacağız. Babamız için. Birbirimiz için. Ve ülkemiz için."

Ve bir anda gözyaşları durdu. Sustu ve gözlerini ovuşturdu. "Yorgunum," dedi.

"Ben de," dedim ona.

"Ben üç." Tetra esnedi.

Hepimiz koridorda Tetra'nın odasına doğru yürüdük. Ariyel bizi takip etti ve sonra yerde bir topun içine kıvrıldı. Önce ben Tetra'nın yatağına çöktüm, Vic kollarıma sokuldu ve en son Tetra geldi. Victory parmaklarını Tetra'nın parmaklarının arasından geçirdi ve bu görüntü kalbimi ısıttı. Kız kardeşlerim neredeyse tüm hayatları boyunca Tetra'yı tanıyarak büyümüşlerdi ve bana bir şey olursa, Tetra'nın onların yanında olacağını biliyordum. Aklımda bu düşünceyle hızlıca uykuya daldım.

Yaklaşık üç saat sonra Tetra'nın penceresinden süzülen güneş ve aklımdan geçen endişeli düşüncelerle uyandım. Daha fazla uykuya ihtiyacım vardı ama bunu yapamayacaktım. Artık bir ülkeyi yönetiyordum. Babam nadiren uyurdu ve şimdi ben de uyumayacaktım.

Tetra ya da Victory'yi rahatsız etmeden yataktan kalktım ve Bethel'in kahve hazırladığı mutfağa doğru ilerledim. Valor masada oturmuş bir fincan süte bakıyordu, görünüşe göre katatonik bir durumdaydı.

Tetra'nın annesi Bethel'e gergin bir bakış attım ve o da bana çocuğunun acı çektiğini bilen bir annenin tüm şefkati ve empatisiyle baktı.

"Sarılmak için çok mu önemlisin?" diye sordu kollarını açarak. Hayatımda değer verdiğim herkesin artık bana sarılmaktan, beni üzebileceğini düşündükleri bir şey söylemekten ya da sadece yanımda bile korkacakları aklıma geldi. Artık imparatoriçe bendim.

"Asla," dedim ve kollarına atıldım.

Bana sarılırken sırtımı okşadı, en sevdiğim şeylerden biri, küçüklüğümden beri yaptığı bir şeydi ve sonra beni bıraktı.

"Bizi barışa götüreceğinize ve bu savaşı sona erdireceğinize inanıyorum" dedi bana cesurca.

Barış mı? Bu ne benim düşündüğüm ne de babamın bahsettiği bir şeydi.

Savaşı bitirmek, evet, Luskinleri fethetmek ve kan dökülmesine son vermek istiyorduk, ama barış? Şimdiye kadar hiç barışçıl bir son düşünmemiştim.

O mutfağa geri döndü ve ben de Valor'un yanına oturdum. Kız kardeşim kesilmişti, yüzü öne dönüktü ve varlığının farkında bile değildi.

"Korkmak, üzölmek ya da her ne hissediyorsan hisset, sorun değil" dedim ona.

Bana bakmadı, sadece ellerini kucağında birleştirdi. "Ben en büyüğüm. Artık benden ne beklendiğini biliyorum, Aisling." Sesi monotundu.

Varisim. Halefim. Ben ölürsem bu ülkeyi yönetecek kişi. Ve o daha 14 yaşındaydı. Daha geçen yıl regl olmuştu. Ondan bunu bekleyemezdim. Yine de benden de aynısı bekleniyordu. Tüm hayatımı babamın halefi olarak yaşadım. Ama onun için daha fazlasını istiyordum. Bu ezici sorumluluk ona yüklenmeden önce kaygısız bir çocukluk geçirmesini istiyordum.

Sesimi alçalttım ve ona doğru eğildim. "Eğer istemiyorsan Virtueyu halefim olarak atayabilirim." İkimiz de biliyorduk ki

Zafer, İmparatorluk Filosunu yönetmek için fazla tatlı ve yumuşaktı. Erdem ikisinin karışımıydı.

Valor başını bana doğru çevirdi, gözlerinde ateş vardı. "Onu istiyorum," diye hırladı.

Sırıttım. Yıldızlar, bana o kadar benziyordu ki. Bunu daha önce nasıl görememiştim?

"Tamam o zaman," dedim ona. "Sen benim halefim olacaksın."

Aynı anda hem heyecanlı hem de dehşete düşmüş görünüyordu, sonra da son derece üzgündü. "Aisling?"

"Evet?"

Bana doğru eğildi. "Dün gece seni Vic'le konuşurken duydum. Babam bizi sevmedi. Planına uyduğumuz için bize tahammül etti ama bizi sevmedi." Sesi öfkeyle doluydu.

Neredeyse ona bir tokat atacaktım. "Böyle konuşma," diye uyardım onu.

Bunu nasıl düşünebilir ki?! O hep asi biriydi, benim gibi. Ve işte buradaydı, öfke yoluna gidiyordu. Ölü bir adama kızgın. Bunun ne yararı olacaktı ki?

Kapı çalındı ve dikkatimi dağıttığı için minnettar . Açmak için ayağa kalktım ama Bethel benden önce davrandı. O kapıyı açarken ben de bir fincan kahve ve kalın bir dilim ballı jambon aldım. Banliyödeki bu mütevazı ev benim için ikinci bir ev gibiydi. Bu şeftalili duvarlar, ev yapımı yemekler... bana her zaman özlem duyduğum sıcak bir his verirdi.

Elaine'in sesi kapı aralığından bana ulaştı: "Bunu alıp gitmeniz gerekecek İmparatoriçe. İlgilenmeniz gereken acil meseleler var." İçimi çektim, jambonu ağzıma attım ve kupayı Bethel'e doğru kaldırdım. "Bunu ödünç alabilir miyim?" Lokmalar arasında söyledim.

Bana tatlı bir gülümseme verdi ve başını salladı.

Valor'a baktım. "Kız kardeşlerine iyi bak. Öğleden sonra seni görmeye çalışacağım." Yeni planı uygulamak için akşam olmadan Sky Reach'te olmam gerekiyordu ama onları bir kez daha görmeye çalışacaktım.

Elaine'i kapıdan çıkarken takip ettiğimde yüzünün gergin, dudaklarının ince bir çizgi halinde büzülmüş olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?" Ona sordum.

Elinde bir pano ve üzerinde birçok şeyin yazılı olduğu bir kâğıt parçası vardı. Aile arabasına daldım, Verik'e bir selam verdim ve sonra babamın her zaman yanında Zuri ile birlikte oturduğu koltuğa baktım. Poposunun bir çukur açtığı koltuk hafifçe bollaşmıştı. Elaine arkamdan boğazını temizledi ve ben de babamın koltuğuna oturarak kendimi bir sahtekâr gibi hissederek içeri girdim. Sonra Vespa atladı, Elaine onun yanına kayarken benim karşımdaki bankta oturdu.

Liana, 'Bana ihtiyacın olursa tam üstündeyim,' dedi.

'Teşekkürler,' dedim ona.

Araba hareket ederken Elaine bana "Sana hızlı bir özet geçeceğim ve bana hızlı cevaplar vermeni istiyorum yoksa bütün gün bunu yapacağız" dedi.

Kaşlarımı çattım. Üç saatlik uykuyla direkt konuya giriyorsun.

Kulağa eski güzel Elaine gibi geliyordu. "Tamam. Çek."

"Babanızın hükümdarlığı sona erdiğine göre, artık sizin çıkarlarınıza hizmet etmeyeceğini düşündüğünüz personeli değiştirmek ve yerlerine yeni personel atamak adettendir."

Oh. Vay canına. Yangın insanları mı?

Tamam, bunu beklemiyordum.

"Doğrama tahtasındaki ilk kişi Lucinda Lark," dedi, yüzünü sakın ve tarafsız tutarak, ki bu inanılmaz bir başarıydı çünkü ikimizin de ona katlanamadığımızı biliyordum.

"Aman Tanrım, onu kovabilir miyiz? Ondan gerçekten nefret ediyorum," dedim ve Elaine'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bitti. Onun yerine kimi koyardınız? Topluluk önünde konuşma, not alma ve önemli bir şahsiyetin asistanının yapması gereken her şeyi iyi yapabilecek birini."

Dudağımı çiğnedim. "Sana bu pozisyonu teklif etsem gücenir misin? Asistanım olmanı istediğim için değil, ama

Lucinda ve babam birlikte çok zaman geçirdiler ve mümkün olduğunca yanımda olmanı istiyorum."

"Benden hangi pozisyonda çalışmamı isterseniz çalışırım," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"O zaman Lucinda'nın yerine geçmeni istiyorum, ama sana asistan yerine başkanışman diyelim, çünkü gerçekten ihtiyacım olan şey bu."

Bu onun dudaklarına bir gülümseme getirdi ve not aldı. "Tamamdır."

Bir düzine başka çalışanı saydı ve ben de hepsini işe almayı tercih ettim. Beni rahatsız eden tek kişi Lucinda'ydı. Tiz sesi ve sahte gülümsemesi sinir bozucuydu ama babamın kolunu okşaması ve kirpiklerini ona doğru kırıştırmaması ağzıma kusma isteği uyandırıyor.

İnsanları işe almak ve işten çıkarmakla ilgili bu konuşma birdenbire kafamda bir şeylerin canlanmasına neden oldu. Elaine'e döndüm.

"Hey, Charline Wells'i hatırlıyor musun? Tetra'nın çantasını kullanmasına izin veren?"

Başını salladı ve bana baktı. Vespa da başını yana eğdi. İkisi de neden Charline'i sorduğumu merak ediyor gibiydi.

"Bir gün imparatoriçe olduğumda onu kişisel muhafızlarımdan bir üyesi yapacağıma dair ona söz verdim. Bu kadar çabuk imparatoriçe olmayı beklemiyordum ama o akıllı ve çabuk öğrenen biri."

Elaine başıyla onayladı. "Eğer ona söz verdiysen, bunu yerine getirmelisin. Eğitiminin hızlı bir şekilde tamamlanmasını sağlayacağım ve ona maaşı ve sosyal hakları olan güzel bir iş teklif edeceğim."

Bunun üzerine rahatladım. Sözümün eri bir kadın olmak benim için önemliydi ve Charline bu işi hak ediyordu. Filo eğitiminden sonra, bir yaratık olmasa bile, benim için değerli olacaktı. Sadakate değer verirdim. Verik, Tetra'nın mahallesinden çıkıp biraz daha güzel bir bölgeye saptı.

"Maaşlardan bahsetmişken, Anika ve Tetra gibi yepyeni öğrencilere ne kadar ödediğimizi biliyor musun?" Ben sordum.

"Maaş çizelgesini sizin için bir yerlerde bulabilirim. İyi sayılır ama yakın zamanda emekliliklerini beklemelerine neden olacak bir şey değil."

"Ve Wilds'tan döndükleri gün paralarını alıyorlar mı?" Bunu kendim de bilmediğim için biraz utanarak ona sordum.

Başını salladı. "Böylece eğitim kampına uygun şekilde hazırlanabilecekler."

Dudağımı çiğnedim. Yeni adayların Vahşi Orman'da bir parça kor almasına izin vermenin mali yükü hafifletmek için yaptığımız bir şey olduğunu biliyordum ama ya alamayanlar? Kohen gibi.

"Yeni adaylar eğitim kampından mezun olup yeni görev yerlerine gittiklerinde onlara küçük bir işe başlama ikramiyesi sunabilir miyiz?"

Elaine bir kaşını kaldırdı. "İmparatoriçe olarak ilk büyük mali kararınız. Sabaha kadar tüm gazetelerde olacak. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Değerlendirmesi midemi bulandırdı. Neden böyle söylüyordu? Kıpırdandım.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

Omuz silkti. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

İçimi çektim. "Neden bana ne yapacağımı söyleyemiyorsun?"

Bu onun gülümsemesine neden oldu. "Çünkü o zaman öğrenemezsin. Hadi ama, bunun için eğitim aldın. Görevdeki ilk gününde zor kazanılmış vergi paralarını askerlere vermenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Alay ettim. "Bu ülkenin güvenliği ve yaşamı için savaşan askerler! Evet!"

Sanki tuzağına düşmüşüm gibi sııttı. "Güzel. Kabul ediyorum. Hazine departmanına bazı rakamlar vereceğim ve siz de seçiminizi yapacaksınız."

Bunun üzerine rahatladım. Kohen'in kardeşi Tej'in geçinmek için hırsızlık yapabileceğini söylediğini düşünmek boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Dün gece Imbria'da bulduğum şeyi beklemiyordum; hayatım boyunca bana öğretilen her şeyle çelişiyordu.

İnsanlar... bana karşı nazikti... ve Sorak şehri güzel ve lüks bir yerdi, babamın bana anlattığı gibi değildi, okulda gördüğümüz resimlerdeki gibi değildi. Lüks olmanın bir önemi yoktu ama vardı. Tarih kitaplarımız kafamda İmbrialıların biz olmadan gelişemeyeceklerine dair bir resim çizmişti. Şimdi bunun doğru olmadığını bildiğim için ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Araba durduğunda ve cam açıldığında sadece birkaç dakikadır yoldaydık. Kendimi bu bölge için oldukça büyük bir eve bakarken buldum. Yoldan epeyce gerideydi, bu da ona mahremiyet sağlıyordu. Beyaz bir çiti vardı ve güzel bir maviye boyanmıştı. Kocaman bir söğüt ağacı ön bahçeyi işaretliyor, garajı ve verandanın yarısını gizliyordu. Babamınki gibi değildi, Jace'inki gibi büyük bile değildi. Yine de güzeldi ve çok özeldi, ki bu önemliydi.

"Burası dört yatak odalı, bir ofisi olan, kızların okuluna ve Tetra'nın okuluna yakın bir ev. Üçüzler her hafta Bethel'i görebilecekler. Onlara matematik ve yazma dersleri vereceğine söz verdi."

Başımı salladım. Bethel akıllı bir kadındı ve sabırlıydı da. Üçüzler için iyi bir öğretmen olabilirdi ve zaten onunla rahattılar. Bu iş ona fazladan para da kazandıracaktı. Elaine ona bu işi teklif ettiği için çok tatlıydı.

"Size ve kızlara yeterince rahat bir şekilde uyacaktır, ancak sizin rütbenizdeki biri ve alışkın olduğunuz şey için sade. Korkarım sizi devasa bir malikaneye taşırsak, bu çok belli olur. Bu şekilde, sadece bir avuç insan bunu bilecektir. Arka bahçe geniş ve ağaçlarla dolu, böylece Liana görünmeden inebilir ve 24 saat güvenlik için ay sonuna kadar bir bekçi kulübesi inşa ettireceğim."

Kendimi ve kız kardeşlerimi burada görerek başımı salladım. Küçük, sevimli bir evdi, bir imparatoriçe için mütevazı bir evdi, bu yüzden kimse buraya bakmazdı.

'Arka bahçeyi sevdim. Havuzu da var,' dedi Liana.

"Satın al," dedim ona.

"İçeri girmek ister misin? Özel bir görüşme için anahtarım var. Kendim için olduğunu söyledim."

Başımı salladım. "Eminim vaktimiz yoktur. Özel görünüyor, ki en önemlisi de bu." Sadece kız kardeşlerimi güvende tutmak istiyordum.

Başını salladı, listesinden bir şeyi daha sildi. Araba tekrar çalıştı ve güneş tamamen yükselirken şehrin merkezine doğru yola çıktık.

"Kızları eğitecek ve günlük ihtiyaçlarını karşılayacak birini buldunuz mu?" Ona sordum.

Elaine bir kez başını salladı. "Çavuş Gwenivere Black. Gwen olarak tanınıyor. Tetra bu sabah onunla görüşecek."

Sırıtarak tek kaşımı kaldırdım. "Vahşi kankamın üçüzlerin yeni mürebbiyesiyle röportaj yapmasına izin mi veriyorsun?"

Elaine bana yarı alaycı bir gülümseme attı. "Herhangi bir zayıflığı ortaya çıkarmak için daha iyi kim olabilir? Gwen'le çoktan görüştüm ve onu onayladım. Caruso onu sorguladı ve sadakati sizinle. Tetra onaylarsa işi alır."

Harika. Kız kardeşlerimin ihtiyaçlarıyla ilgilenildiğini bildiğim için biraz rahatladım.

Verik, Riverine'in yerleşim bölgesinden çıktı ve şehrin daha endüstriyel kısmına yöneldi.

"Tetra'dan bahsetmişken..." Elaine dedi ve ben hareketsiz kaldım. Elaine'in sesinde hoşuma gitmeyen bir şey vardı.

"Peki ya o?"

"Hâlâ az önce saldırıya uğrayan eğitim kampüsünde talim eğitmeni olmasını istiyor musun? Yoksa onu da yanınıza alıp Sky Reach'e mi gitmek istersiniz, artık haftanın yedi gününün beşinde görev yapacaksınız ve hafta sonları kız kardeşlerinizi görmek için izinli olacaksınız?"

Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Bu imkansız bir seçimdi. Tetra'yı Sky Reach'e götürmek mi? Bu bir ölüm cezasıydı. Ama ona göz kulak olamadan onu burada tutma düşüncesi beni öldürüyordu.

"Onu onurlu bir şekilde filodan atabilir miyiz?" Ben sordum ve Elaine bana o bakışı attı. Delirdiğimi söyleyen bakış.

"Seni öldürebilir. Ve o zayıf değil, bu yüzden ona öyle davranma," diye beni azarladı.

Haklı olduğunu bilerek inledim ve artık imparatoriçe olduğum için benimle konuşma şeklini yumuşatmadığı için minnettar oldum. Elaine'den sözlü bir dayak yemenin rahatlatıcı bir yanı vardı. "Ama ben onu güvende tutmak istiyorum," diye itiraz ettim.

Elaine başıyla onayladı. "O zaman benim seni eğittiğim gibi onu da eğit. Onda bir yaratık ve duyduğuma göre muazzam bir güç var. Onu paha biçilmez bir askere dönüştür ve belki on yıl içinde Jace'in babası yerine orduna komuta ediyor olur."

Vay be.

Söylediği şey tam bir Elaine'di. Tetra'nın potansiyelini görmeyi ona bırakın.

"Tamam," dedim endişeyle. "Ama sadece o isterse," diye ekledim.

Elaine bunun üzerine kıkırdadı. "Zaten onu gideceğiniz yere yerleştirmem için bana yalvardı."

Tam da Tetra'nın söyleyeceği bir şeydi. En iyi arkadaşımı daha da çok sevmemi sağladı.

Araba bir sonraki durağında durdu ve ben nerede olduğumuzu görmek için camdan dışarı bakacaktım ki Elaine yüzümü hafifçe kavradı ve bakışlarımı kaçırdı.

Gözleri benimkilere dikildi. "En kötü haberi sona sakladım."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Bu nasıl bir haber olabilirdi? İmparatoriçe olarak ilk birkaç günümde daha ne kadarını kaldırabilirdim?

"Babanızın kan sonuçlarının gönderildiği laboratuvar dün gece geç saatlerde yakıldı. Birileri cinayeti örtbas etmeye çalışıyor."

Nefesim kesildi ve yüzümü bıraktı. Bilim insanları ve pahalı ekipmanlarla dolu en iyi tıbbi laboratuvarımızı barındıran tuğla binanın içi boşaltılmış bir kabuk olduğunu görmek için ondan uzaklaştım.

"Neden? Luska bunu neden yapsın?" Midemde bir huzursuzluk hissederken sordum.

"Luska yapmazdı," dedi Elaine. "Onlar olduğunu bilsek bile umurlarında olmazdı."

Hayır. Sanki yer yarılmış ve beni bütünüyle yutmuş gibi hissettim. Bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışırken araba dönmeye başladı. Eğer babamı Luska öldürmediyse... bu İmparatorluk Filosu'ndan birinin öldürdüğü anlamına geliyordu.

Kan sonuçlarındaki bir şey onları işaret ediyor olabilir. Babamın bugün yakılmasının planlandığını fark ettiğimde kalbim durdu. "Daha fazla kan alabilir miyiz?" Elaine'e hemen sordum.

Başını salladı. "Cesedinin sürekli koruma altında tutulmasını ve siz haber verene kadar yakılmamasını emrettim bile. Bu işin aslını öğreneceğiz."

İçimde bir öfke kabardı. Bizden biri mi? Bu duvarların içindeki biri babamı dışarı çıkarıp bununla yaşayabileceğini mi düşündü?

"Bunu kim yaptıysa yerin dibine sokacağım," diye homurdandım ve açık pencereden kaybolmadan önce bir anlığına derimden yükselen dumanı görünce şaşırdım.

Elaine elini benimkinin üzerine koydu, akıl hocam ve şimdi kıdemli danışmanımdan nadir görülen bir sevgi gösterisi.

"Sıradakinin siz olabileceğiniz gerçeğine hazırlıklı olmalıyız," dedi. "Yakın temasta olduğunuz her bir kişinin Amiral Caruso tarafından sorgulanmasını istiyorum. Herkesin. Ben ve Tetra da dahil."

Bunun üzerine geri çekildim. "Asla olmaz. Kendi en iyi arkadaşıma ve sana güvenemediğim gün, yaşamak istemediğim gündür."

Elaine başını salladı. "Emin olmanı istiyorum. Bu tür şeyler zihninizi karıştırabilir. Bunu bilmeni istiyorum."

Tetra ve benim güvenebileceğin insanlar olduğumuzu biliyorsun çünkü bu liste çok küçük olacak Aisling."

Onun kesinliği beni korkuttu.

"Size güvenebileceğimi biliyorum," dedim ona. Amiral Caruso bir insan yalan dedektörüydü. Bu onun gücüydü ve Filo'dan biri babamı öldürürse çok değerli olabilirdi ama Tetra ya da Elaine'in böyle bir şey yapmasını aklım almıyordu. Bakışlarım Elaine'in yanında oturan Vespa'ya gitti. Zehirli dişleri vardı - hayır, bunu yapamazdım, ailemden şüphelenemezdim!

"İki hafta sonra başka biri suikasta kurban gittiğinde bunu anlayacak mısınız? Ya da etrafınızda bir dizi cinayet işlendiğinde? Bunun ne kadar ileri gideceğini bilmiyoruz. Bu, imparatorluğu yıkmak için bir darbe olabilir."

Tüylerim diken diken oldu. Dün gece Imbria'ya gittiğimi ve o adamın Kohen'e insanların tekrar özgür olmak ve onlara liderlik etmesini istediklerini söylediğini düşündüm.

Bunu bir şekilde Imbria yapmış olabilir mi? Zihnim farklı olasılıklarla dolup taşı.

Caruso'nun tüm İmparatorluk Filosunu taraması aylar sürerdi. Belki de bir yılın en iyi kısmı.

"Tamam," diye kabul ettim. Elaine zekiydi; iyi bir danışman olabilirdi. Caruso'yu kullanmayı düşünmemiştim. Bunu neden düşünmemiştim ki?

Elaine, "Ve Caruso'yu kendim sorgulayacağım," diye ekledi.

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Bir amirali sorgulamak mı? Bu akıllıca mı?"

"Hakkında emin olmadığımız biriyle her gün vakit geçirmeyi göze alabilir misiniz? Sorgulama yetkisi veriyorsanız, bunu yapmaya hakkım var." Caruso'ya yakın olduğu için böyle bir şey yapmak onu biraz etmiş olabilirmiş gibi yüzü bir şeylere ihanet etti.

Başımı salladım. "Ama bunu başka birine yaptıracağız. İkinizin yakın olduğunu biliyorum."

Gerçeği ortaya çıkarmak için bir amirali "sorgulamak", hafif bir işkence içeriyordu, bundan oldukça emindim. Ama kim yaptı

Yalan kokusunu alan kişinin söylemediğinden emin miydik? Tek bildiğimiz, Caruso'nun önce babamın, sonra da benim ölmemi istediği ve Amersea'ya kendisinin hükmedeceğiydi. Tüm bunların duygusal yönünü bir kenara bırakmalı ve zor olsa da sadece planları uygulamalıydım.

Elaine başını salladı. "Sonuçlar hakkında bana yalan söylemeyecek başka kimseye güvenmiyorum, Aisling. Artık benim önceliğim sensin."

Sertçe yutkundum, işin bu noktaya gelmesinden nefret ediyordum. Elaine imparatorluğa sadık olduğundan emin olmak için Caruso'ya işkence mi edecekti? Sonra Caruso tüm arkadaşlarımı sorgulayacak mıydı? Benim hakkımda ne düşüneceklerdi?

"İyi," diye mırıldandım.

Bununla birlikte araba hareket etti ve tanıdık bir noktaya doğru gidiyorduk. Babamın evine. Çocukluk evim. İmparatorun sarayı.

"Burası Riverine için bir paravan olacak. Çimleri bakımlı tutacağız. Sen ve kız kardeşlerin seyrek olarak görünebilirsiniz. İnsanlar hala burada yaşadığınızı düşünsün. Senin ve kız kardeşlerinin odalarını toplatacağım ve babanın ofisiyle birlikte yeni eve taşıyacağım. Kimse görmesin diye gecenin köründe yapacağım. Şu an için buradan özellikle istediğin başka bir şey var mı?"

Her şey çok hızlı geliyordu. Düşünebilmek için her şeyin biraz yavaşlamasını istiyordum. Luska'ya misilleme saldırısı yapmak için bu gece Sky Reach'te olmalıydım. Hafta boyunca orada yaşayacak ve eğitim görecekti, sonra da hafta sonları buraya geri dönecektim. Sadece biraz ara vermek istedim.

"Hayır," dedim sonunda ve koltuğa yaslandım.

Bu ev benim için hiçbir zaman gerçek bir ev olmamıştı zaten. Burası babamındı ve hayatım boyunca onun yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüm. Bu yeni yere taşınmamız en iyisiydi. Geriye bakmak yerine ileriye bakmak daha iyi.

"Gitmemiz gereken bir durak daha var," dedi Elaine bana. "Oraya giderken bunu giy."

Bir giysi torbasından diz hizasında siyah bir elbise çıkardı ve midem bulandı. Bu bir cenaze elbisesiydi ve birden nereye gittiğimizi anladım.

Bölüm FIVE

T Tören başladığında araba Riverine İmparatorluk Filosu Mezarlığı'na yanaştı.

Eğitim kampüsümüze yapılan saldırıda ölenleri işaretlemek için yirmi altı adet yeni çalkalanmış toprak tümseği saydım. Nikhil'in de onlardan biri olduğunu biliyordum ve Anika'yı kurtarmak için yaptığı fedakârlığı ve Vahşi Doğadaki ittifakımıza yaptığı yardımları hatırladım. Son iki gün boyunca onları düşünmediğim için birden kendimi çok bencil hissettim. Bir kez bile.

Ne imparatoriçeymişim.

İmparatorluk muhafızları arkamda gölgelenirken arabadan indim ve girişteki sepetten bir avuç kuş tüyü alıp ellerimde tuttum. Gökyüzünün ve yıldızların yaratılışımızın anahtarlarını taşıdığına inanırdık ve gökyüzünde yaşayan kuşların tüyleri bizim öbür dünyaya ödememiz olurdu. Onları mezarlara yerleştirmek, yıldızların arasında sonsuzluğa geçmek için yaratıcıya bir saygı ve ödeme işaretiydi.

Yüzlerce insan bana yol açtı ve ben de geçerken onlara başımla selam verdim. Yarım düzine imparatorluk askeri benim ve Elaine'in etrafını sardı. İnsanların arasında olup da onlardan ayrı olmak ürkütücü bir duyguydu. Kendimi farklı hissetmiyordum ama statüm öyle olduğumu söylüyordu. Babam imparator unvanından zevk alıyordu; üstün görünmeyi seviyordu.

Herkes. Bundan nefret ediyordum ve buna alışıp alışamayacağımı merak ediyordum.

İlk mezara ulaştığımda, kederli bir anne mezarın önünde diz çökmüş, sessiz gözyaşları yüzüne akıyordu. Mateo Braden ismi mezar taşına kazınmıştı. Onu tanımıyordum. Tanımalıydım ama tanımıyordum.

Bana baktı ve bakışlarındaki acıyla tamamen yüzleştiğimde, aniden savaşın hiçbir anlamı kalmadı. Onlar bizi öldürdü. Biz de misilleme olarak onları öldürdük. Zamanın sonuna kadar böyle gidip gelecek miyiz? Düşünceleri uzaklaştırmak için başımı salladım ve sonra iki parmağımı öptüm, tüye dokundum ve onu açık mezara bıraktım. Yavaşça akçaağaç lekeli tabutun üstüne doğru kanat çırpı ve diğer düzinelerce tüyün arasına kondu.

Annesi gösterdiğim saygı karşısında başını salladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı bana.

Ona söyleyecek hiçbir sözüm yoktu; aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Oğlunuzun hizmeti için teşekkür eder misiniz? Bir kahraman olarak mı öldü? Onun şerefine Luska'dan intikam alacağım ve oğullarını öldüreceğim? Bunlar boş duygulardı, acı ve çaresizliğin boşluğuna çılgılık atıyorlardı.

Onun yerine diz çöktüm ve bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Özür dilerim," dedim içtenlikle.

Başını salladı, gözyaşlarının serbestçe dökülmesine izin verdi ve sonra ayağa kalktım.

Özür dilerim. Önerebileceğim tek şey buydu. Sağlıklı genç bir adamın ölümü için iki aptalca kelime.

Bir sonraki mezara ve bir sonrakine geçtim, parmaklarımı öptüm ve gökyüzüne doğru yolculuğa çıkan ruhlara iyi dileklerimi ve dualarımı gönderdim. Her ölü beden içimde bir şeyleri kırıyordu. Yeni atanan lider olarak her birini kişisel olarak ele aldım. Kendi babamın yasını tutarken bile bu oğulların ve kızların, annelerin ve babaların da yasını tuttum. Bir aile üyesiyle karşılaştığımda onlara sadece iki kelime söyleyebildim.

Özür dilerim.

Kendimi bir sahtekâr gibi hissettim. Babam bunu çok daha iyi halledebilirdi. Bu askerlerin nasıl kahramanca öldüklerine ve Luska'ya aynıyla karşılık vereceğimize dair bir konuşma yapardı ama buna gücüm yoktu. Bu çok üzücüydü ve ben kendi kaybımın yasını tutuyordum. Yine de onu bulmak zorundaydım çünkü bu gece Luska'ya yaptıklarından dolayı misilleme yapacaktık ve o zaman toplayabileceğim tüm güce ihtiyacım olacaktı.

Son mezara ulaştığımda bunun Nikhil'in mezar taşı olduğunu gördüm. Kohen, ölen en iyi arkadaşının mezarının yanına çömeldi ve bedenim kaskatı kesildi. Bana baktı ve bakışlarımız kilitlendi. Kohen'in gözleri kızarmıştı ve kalbim göğsümde sıkışıp kalmıştı. Yanında kalmak, onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama yapamadım. Özellikle de dün gece söylediklerinden sonra.

Seni seviyorum.

O sözleri söylemek her şeyi mahvetmişti. Ama şimdi bunların hiçbirini düşünemezdim.

Nefesler ve mırıltılar tüm alanda çınladı. Kargaşanın ne olduğunu görmek için döndüm, tam zamanında Liana'nın gökyüzünden indiğini gördüm.

Kalabalık dağılırken yaratığımınla yüzleştim ve o da bana yaklaştı.

'Geleneklerinizi biliyorum. Onun için tüylerimden birini al,' dedi.

Teklifi karşısında kalbim sıkışmıştı. Bir ateş kuşunun tüyü her ruhu öbür dünyaya götürebilirdi.

Uzanıp ucunda turuncuya çalan mor tüylerinden birini tuttum ve kopardım. Parmaklarımı öperek tüye dokundum ve Nikhil'in mezarına bıraktım. Düşerken tüttü ve sonra alevlere dönüştü, ben de dahil olmak üzere izleyenlerin nefesini kesti. Tabutuna dokunduğunda toz halinde küle dönüşmüştü.

'Ruhu sonsuza dek yaşasın,' dedi Liana.

'Teşekkür , ' dedim ona.

Kohen'e baktım. Bana minnettar bir gülümseme ve başıyla onay verdi.

Kaybettikleri sevdiklerinin yasını tutan diğer herkes gibi ona da üzgün olduğumu söylemek istedim ama ona bir şey söylersem çatlayabileceğimi hissettim. Kardeşleriyle tanışmak, beni sevdiğini ve bir gün karısı olacağını söylemesini duymak... aramızdaki her şeyi değiştirdi. Artık geri dönemeyeceğim bir yolda yürüyormuşum gibi hissettim ve bu beni korkuttu.

Ben de ona başımı salladım. İşleri profesyonelce hallediyordum.

Tabuta son bir kez daha baktığımda, tüyün düştüğü kül yığınının yeniden büyürken mor ve turuncu renklerde parıldadığını fark ettim. Sonsuz bir tüy. Liana Nikhil'e sonsuza dek sürecek bir şey vermişti ve bu kalbime dokunmuştu.

Anika'yı uzaktan gördüm ve rahip son dualarına başlarken kalabalığın arasından sıyrılıp yanına gittim. Bir ağaca yaslanmıştı, yüzünden sessiz gözyaşları akıyordu. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden önünde durdum. Kederin ve muhtemelen hayatta kalma suçluluğunun sancıları içinde sıkışıp kalmıştı. İmparatorluk Akademisi'ndeki eğitimimde bize bunu öğretmişlerdi. Savaşı deneyimlemek ve sadece siz kaldığınızda arkadaşlarınızın sağda solda ölmesi bir süre sonra sizi yıpratıyordu.

"Bu senin hatan değil," dedim ve yüzü acıyla buruştu.

"O ben olmalıydım," diye homurdandı. Anika'dan hoşlanmıştım. Sevmemeye çalışmıştım, ama kadın beni büyümüşti. Onu böyle görmek beni öldürüyordu.

Başımı salladım. "Hayır. Hiç kimse olmamalıydı ama kader onu aldı ve biz onun adına yaşamaya ve iyi şeyler yapmaya devam etmeliyiz."

Anika'nın gözyaşları bir anda buharlaştı ve yüzü bir hırıltıya dönüştü. "Bana bu saldırı için Luska'dan intikam almayı planladığını mı söylüyorsun?"

Ona küçük bir baş selamı verdim. "Öyleyim." Anika'nın bana diğer günlerdeki gibi davranması hoşuma gitmişti. Eğilmemiş, bana İmparatoriçe dememiş ya da kendimi farklı hissettirmemişti. Ağaçtan uzaklaştı ve aramızdaki mesafeyi bir adım kadar kapattı. Sağımdaki ve solumdaki muhafızlar yaklaştı ama onları durdurmak için elimi uzattım. Anika benim için bir tehdit değildi.

"Beni de yanında götür. Saldırı ne zaman olursa olsun, ben de katılmak istiyorum." Sesini alçalttı. Rüzgâr etrafımızda kıpırdandı ve bunun onun gücünün bir göstergesi olduğunu biliyordum. Bakışlarım mezarlığın kenarındaki ormana kaydı ve dişi aslanın çimlerin üzerinde yattığını, beni dikkatle izlerken kuyruğunu salladığını gördüm.

Anika'nın nasıl hissettiğini biliyordum. Ben de biliyordum. Babam için kendi intikamımı almak istiyordum ve bunu ilk elden istiyordum. Ama amiraller onun göreve gitmesini asla onaylamayacaklardı. O bir çaylak ve bir Imbrian'dı, bu ona karşı iki kozdu. Kohen'e izin vermeleri için onları zar zor ikna etmiştim.

"Bunu yapamam. Ama Nikhil için adaletin bir Imbrian eliyle sağlanacağına dair size söz verebilirim." Bakışlarım Kohen'e kaydı ve o da biraz gevşeyerek başını salladı. Bu onun için yeterince iyi görünüyordu.

" sonra Sky Reach'te mi görev yapacaksın?" diye sordu bana.

Tedirginlik omurgamdan aşağı yuvarlandı. Neden bilmek istiyordu ki? Tıpkı Elaine'in dediği gibiydi. İnsanlar Amiral Caruso tarafından sorgulanana kadar kimseye güvenmezdim.

Elaine'in haklı olmasından nefret ederdim.

Anika tereddütlerimi güvensizlik olarak algılamış olmalı ki gözlerini devirdi.

"Babanı ben öldürmedim, Aisling. Sadece soruyorum çünkü ben de oraya gönderilmek istiyorum. Hepimiz istiyoruz. Dev, Meera, Kian, Tetra. Alek ve Roc bile. İttifak şimdi her zamankinden daha fazla bir arada kalmalı." Kararlı görünüyordu.

Birlikte kalmaktan mı bahsetmişlerdi? Benimle kalmaktan mı? Bu bana dokundu.

Onun sözleri beni arabada Elaine'le yaptığım konuşmaya geri götürdü. "Kimsenin zarar görmesini istemiyorum." Başımı salladım ve Anika homurdanarak güvenlik ekibimin iki adım daha atmasına neden oldu, ama onları tekrar el sallayarak uzaklaştırdım.

Anika bakışlarıma karşılık verdi. "Ben narin bir çiçek değilim, İmparatoriçe." Bu kelimeyi ayıp bir şeymiş gibi söylemişti. "Baban Meera'yı, Kian'ı, Dev'i ve beni madenlerde şerefli güvenlik görevlileri olarak gönderiyordu. Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Potansiyelim hakkında?"

Öyle miydi? Ben... bunu bilmiyordum. Ona sormalıydım ama sadece Tetra ve Kohen için endişeleniyordum.

Hepsinin inanılmaz güçleri vardı. Neden onları madenleri güvende tutmaları için göndersin ki? Herhangi bir eski filo askeri bunu yapabilirdi. Yaratığı olan biri ordu üssüne aitti. Bu saygısızlıktı. Imbrian oldukları içindi. Bu yanlıştı.

Babam mükemmel değildi; bunu biliyordum. Imbria'nın ele geçirme planları yaptığı ve tren istasyonlarımızı bombaladığı bir dönemde büyümüştü. Birinden böyle bir şey çıkarmak zordu. Ama zaman değişmişti.

"Peki ya Thunder Cliff?" Ona sordum. "Size hayatta kalma şansı veren belalı bir üs."

Başını iki yana salladı. "Kohen'le birlikte olmak ve seni korumaya yardım etmek istiyoruz," dedi ve Kohen'in adını söylerken içimden kıskançlık fışkırdı. Sesinde bir acı vardı ve o anda Kohen'le aramızda bir şeyler olduğunu bildiğini anladım. Ne olduğumuzdan emin değildim ama o biliyordu. Kohen'i henüz Sky Reach'e bile atamamıştım ama sanırım bu da kaçınılmazdı.

"İmparatoriçe," diye seslendi Elaine arkamdan. Gitme vakti gelmişti. Kız kardeşlerimi kontrol etmem ve ardından amirallerle konuşmak ve Luska'ya saldırıyı başlatmak üzere Sky Reach'e doğru yola çıkmam gerekiyordu. Elaine'in benimle aynı zamana denk gelebilmek için hemen yola çıkması ve ekspres trene binmesi gerekecekti. Her şey yolunda giderse, bu gece Luskin Sarayı'nı havaya uçuracaktım.

"Tamam, ama ölürsen kanı benim ellerime bulaşmayacak. Seni uyarmıştım," dedim Anika'ya.

Sırıttı ve başını hafifçe eğdi. "Evet, İmparatoriçe."

Bunu söyleme şekli dostça bir alaycılıkla doluydu ve yine kendimi ondan hoşlanırken buldum. Anika gerçektir. Tetra gibi. İçinde zerre kadar sahte iyilik yoktu ve ben de buna büyük saygı duyuyordum.

"Sky Reach'te görüşürüz asker," dedim Anika'ya.

Beni düzgün ve saygılı bir şekilde selamladı ve gökyüzündeki tüm yıldızlara bu kararımın pişman olmayacağımı umdum.

Sevdiği herkesi bir intihar görevine atadığım için Kohen'in beni affetmesi için dua ettim. Sky Reach'ten sağ kurtulan ilk yıl pek olmazdı.

Bölüm ALTI

A Kız kardeşlerime uğrayıp onlarla öğle yemeği yedikten sonra, şu aptal alçıyı kolumdan çıkarmak da dahil olmak üzere birkaç devlet meselesini daha hallettim ve sonra Sky Reach'e doğru yola çıktık. Güzel bir kırsal alanda üç saatlik bir uçuştı ama aklım tüm bu süre boyunca bir şeylere takıldı. Bugün doğru seçimleri yapmış mıydım? Lucinda'yı kovmak, Tetra, Kohen ve tüm Wilds ittifakımızı Sky Reach'e atamak? Alek'i bile. Tüm arkadaşlarımla birlikte olmak istiyordum ama bu bana bencilce geliyordu. Elaine her birini iki kez kontrol etti ve hepsi Sky Reach'e gitmek istediklerini söyledi. Onlara geri çekilme seçeneği sunduk. Kimse vazgeçmedi. Bu da hepsine daha fazla saygı duymamı sağladı.

"Geliyor," dedi Liana ve ben gerildim, eyerine sıkıştırdım ve dövüşmeye hazırlandım. "Boş ver, bunlar Oniks ve Kohen," dedi rahatlamış bir şekilde.

Rahatladım, arkama baktım ve hiçbir şey görmedim. Sağıma ve soluma baktım ama tek gördüğüm bulutlardı.

"!" Kohen seslendi.

Devasa siyah ejderha göbeğine baktım ve Onyx'in yanından bakan Kohen'e gülümsedim.

"Aşağı geliyorum!" diye bağırdı bana.

"Ne? Hayır!" Çığlık attım ama o çoktan bir bacağını kaydırmış ve Onyx'in kayışından sarkıyordu.

"Delirdin mi sen! Ölebilirsin!" Kalbim boğazıma kaçarken bağırdım.

Tam arkamda Liana'nın sırtına düştü ve kendini sabitlemek için belime tutundu.

"Hayır, bugünün ötesindeki geleceği gördüm ve fazlasıyla hayattayım," diye kulağıma doğru nefes aldı.

Yakın temastan dolayı midem ısındı ve ona doğru eğilmekten kendimi alamadım. Gözlerinin içine bakmak için başımı çevirdim.

"Bunu yapamayız. Üzgünüm," dedim ona. Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktaydı.

Başını salladı, öne doğru eğildi ve alt dudağını ağzına aldı. İnledim, ona hayır diyemiyordum çünkü kalbim de dahil olmak üzere varlığımın her zerresi "Evet" diye bağıırıyordu. Sanki bugün cenazede birbirimize yabancıydık ama yalnız kaldığımızda bambaşka biri oluyordu. Bunu sevmiştim.

"Kohen," diye nefes aldım avuç içleri karnıma yaslanıp beni ona daha da yaklaştırırken.

"Evet, İmparatoriçem?"

Bu kelimeler çok fazla duygu barındırıyordu. Sadakat, hayranlık, alçakgönüllülük.

"Yakalanırsak seni öldürürler ve bana ne yapacaklarını bilmiyorum," dedim ona.

"O zaman yakalanmayız." Dedi ve boynumu öpücüklere boğarken içimde bir sıcaklık filizlendi.

Gözlerinin içine baktım, orada bana ciddi olmadığını gösterebilecek bir şey bulmaya çalıştım. Ama tek gördüğüm tutkuyla karışık acı katmanlarıydı. Kendime bugün en iyi arkadaşını toprağa verdiğini hatırlatmaya çalıştım ve onun dokunuşunu sevdiğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

"Sadece seks yapmak istiyorsan başka yere bak," dedim cesurca, Jace'ten kalan yaram o anda yeniden açıldı. Kaşlarını çattı ve ellerini karnımdan çekti. "Aisling, Ben sana aşığım. Asla-"

Kelimeler karşısında, onları bu kadar kolay söylemesi karşısında nefesim kesildi. Tekrar. "Beni sevmiyorsun," dedim ona inanamayarak. "Hayallerinde gördüğün gelecekteki bir versiyonumu seviyorsun." Bunu söylemekten vazgeçmesi için mücadele etmem gerekiyordu.

Bir an için bunu düşünür gibi oldu. "Olabilir. Ama bu versiyonunu da seviyorum. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışan, en iyi arkadaşına o kadar sadık ki onu Vahşi Orman'da hayatta tutmak için babasının ezeli düşmanı ile ortaklık kuran. Kız kardeşlerini seven ve evine gizlice girip onlara zarar verdiğimi düşündüğünde neredeyse boğazımı kesecek olan. Senin bu de seviyorum Aisling ve gelecekte gördüğüm diğer tüm hallerini de."

Onun bu açıklaması kalbimi parçaladı. Jace'i sevmiştim. Onu tüm kalbimle sevmiştim ve o bana ihanet etmişti. Beni o kadar derinden yaraladı ki bir daha böyle birini sevmekten korktum. Sevmemek daha güvenliydi. Artık kendi başımın çaresine bakmalıyım. Ama Kohen'i inkar etmek zordu. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeydi.

Kohen'in parmakları boynumu okşadı. "Yaralandığımı biliyorum." Çenemin altından kavradı ve dudaklarımı kendi dudaklarına yaklaştırdı. "Ben sadece senin vermeye istekli olduğun şeyi istiyorum. Ve eğer herhangi bir anda onu benden alırsan, bu da sorun değil. Seni kendi şartlarınla istiyorum, Aisling."

Bir erkeğin bana söylediği en seksi şeydi. Beni benim şartlarımla istiyordu. Sahip olduğum her şeyi vermeme ve bittiğini hissettiğimde geri almama izin veriyordu. İhtiyacım olan şey buydu.

İnledim, başımı salladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, içimde kimseyle paylaşmadığım gizli yerimde onu da sevdiğimi biliyordum. Ama ona asla söylemeyecektim. Elaine ve danışmanlarımla evlenmem gerektiğini düşündüğü kişiyle evlenmek için ilişkiyi kestiğimde bu şekilde daha temiz olacaktı.

"Yaklaşıyoruz. Liana transımı bozdu ve nefes nefese Kohen'den uzaklaştım.

Onyx bu kez altımızda geziniyordu ve Kohen benim ateşli bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık verdi, yüzünde yarı alaycı bir sırıtış vardı

yüz. "Yeteneğimi bir lütuf olarak görmeye başlıyorum. İmgelemlerimde sana sahip olabiliyorum ve sonunda gerçekleştiğinde gerçek hayatta da sana sahip olabiliyorum." Dudaklarına yumuşak, sıcak bir öpücük daha kondurdu. "Sana iki kez sahip olabildiğim için şanslıyım."

Bunun üzerine kalbim sıkıştı. Bu, tam burada bununla ilgili bir öngörü gördüğü anlamına mı geliyordu? Ben daha soramadan Onyx'in sırtına indi ve Sky Reach'e doğru uçmaya başladı.

Onunla gizli bir ilişki kurma ihtimali beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu.

Liana düşüncelerimi yarıda kesti: 'Dikkatli ol, Aisling. Artık imparatoriçesin ve pek çok insan kiminle birlikte olmak istediğin konusunda fikir sahibi olacak.'

"Ah evet, bunu nereden biliyorsun? Ona şakacı bir şekilde sordum. Haksız sayılmazdı ama Vahşi Doğanın bir yarattığı böyle şeylerden ne anlar ki?

Bir an sessiz kaldı ve ben de onun aklına girdiğimi hissettim.

"Sana büyükannemden bahsettiğimi hatırlıyor musun? İkkinizin aynı yeteneği paylaştığınızı?"

O hediyeği düşünmemeye çalıştım. Ya da laneti. Nasıl etmek isterseniz. Bir başkasının iradesini kontrol etme yeteneği, sahip olunamayacak kadar tehlikeli bir güç gibi geliyordu. İşte bu yüzden eğer biri bunu öğrenirse, çabucak ve sessizce öldürülürdüm.

Liana'nın bana büyükannesinden bahsettiği zamanı hatırladım. Kendini burada bulmadan çok önceki zamanlardaki hayatını düşünmek, binlerce yıl önce olduğu için beynimin üzerinde kafa yoramayacağı kadar çılgıncaydı.

Çok yaşlıydı.

'Büyükannem halkımızın imparatoriçesiydi ve konseyi onun kiminle çiftleştğini kontrol etmeye çalıştı. Sonu hiçbiri için iyi olmadı.

Bu itiraf karşısında midem bulandı. "Büyükannen, şu kölesi olan, bir imparatoriçe miydi?

"Biz liderimize Tsarina deriz, ama evet. Öyleydi... belki hala öyledir. Bilmiyorum.

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Bu seni... prenses ya da varis gibi bir şey mi yapar?"

Altımda gülümsediğini hissedebiliyordum. "Olurdu. Bu konuda birbirimize benziyoruz. Ama sen artık imparatoriçesin ve artık bir varis değilsin.

Bu keşif akıllara durgunluk vericiydi. Liana'yla birlikte olduğum süre boyunca bana hiç imparatoriçenin kızı olduğunu söylememişti, tıpkı benim gibi! Sky Reach göründü ve neredeyse Liana'ya biraz geri dönmesini ve ormanın üzerinde daireler çizerek uymasını söyleyecektim. Onun hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Geçmişten hiç bahsetmezdi. Çok acı verici olduğunu düşündüm, bu yüzden hiç sormadım.

'Eğer ateş kuşları sonsuza kadar yaşıyorsa, bu büyükannenin hala lider olabileceği anlamına gelir, değil mi? Ya da belki artık annen, Çariçe'dir. Kelimeyi denedim; "t" harfi sessizdi.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki onu gücendirdiğimi ve bana cevap vermeyeceğini düşündüm.

'Annem Büyük Düşüş sırasında öldü. Bunları şimdi düşünmemek en iyisi. Çok ama çok uzun zaman önceydi. Yaşlandıkça geçmişe takılıp kalmamayı öğreneceksin, Aisling. Bu şekilde sonsuza kadar yaşamak acı verici.

Büyük Düşüş'ün ne olduğunu ve annesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim, örneğin dişi ateş kuşları ölümsüzse nasıl ölebilirdi? Ama o zaman bunun çok acı verici olduğunu biliyordum, bu yüzden başka bir şey söylemedim. Bazen, nerede olduğunu ya da nasıl hissettiğini anlamak için Liana ile olan bağımı araştırdığımda, biraz fazla derine inersem, orada karanlık bir keder mağarası vardı. Benden bir şey saklıyordu, hatırlamak ya da üzerinde düşünmek istemediği korkunç bir şey. Buna saygı duydum ve zorlamadım.

Amiral Caruso Kohen'i üst kolundan tutup çekiştirerek götürürken, yaratığı da koştururken, üssün ortasına, Onyx'in yanına indik. Amiralin yüzünde yakın zamanda bir ayı ya da benzeri bir şey tarafından parçalandığına dair izler vardı. Sol gözü şişmiş, dudağı kapanmıştı.

yarılmıştı ve yanakları morluklarla kaplı, hastalıklı bir yeşilimsi mor tonundaydı.

Kalbim göğsümde durdu ve bakışlarım Elaine'e kaydı. Vespa onun yanında dimdik duruyordu, kızıl kürkündeki elektrik pembesi kor izleri titreyordu. Liana'dan ayrılıp hızlı adımlarla Elaine'e doğru yürürken hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı, bakışlarım Kohen ve amiralin kampüsün arka tarafındaki sıradan bir binaya adım atmalarını izliyordu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Kohen'in az önce sürüklendiği yere başının belada olduğunu bir tavırla bakarak sordum.

Elaine bana basit biriymişim gibi baktı. "Babanın ölümüyle ilgili herhangi bir suç işlediğine dair onu temize çıkarmadan senin yanında ve bu görevde ona güveneceğimi mi sanıyorsun?"

Kalbim yeniden atmaya başladı ama her zamankinden daha hızlı çarpıyordu. Dürüst olmak gerekirse, çok küçük bir parçam Kohen'in babamı öldürmüş olabileceğini düşünüyordu. Sebebi vardı ve o gece oradaydı.

"O böyle bir şey yapmaz" dedim, çünkü bunun doğru olmasını istiyordum, özellikle de az önceki öpüşmeden sonra. Daha fazla öpücük istiyordum.

Elaine sivri bir bakışla beni kısırdı. "Bunu bilmiyorsun, Aisling." Bakışlarında sanki neden Imbrian'ı savunduğumu merak ediyormuş gibi bir şüphe vardı.

Elaine'in parmak eklemlerine baktığımda morarmış ve şişmiş olduklarını gördüm.

"Bunu Caruso'nun yüzüne sen mi yaptın?" İkiyle ikiyi bir araya getirerek sordum.

Elaine'in yüz hatları bir anlığına acıyla doldu. "Babanızın ölümüyle ilgili tüm şüphelerden aklandı," dedi sadece. Bunun onun için ne kadar zor biliyordum ama güvenebileceğim insanların yanında olduğumu bilmek güzeldi.

Ardından başını ana savaş odası binasına doğru eğdi. "Sizi bekleyen bir sürü insan var," dedi.

dedi ve binaya doğru yürüdü. İçimdeki korkuyla onu takip ettim.

Gece çökmüştü. Riverine'e yaptıklarını Luska'ya ödetmenin zamanı gelmişti. Ama zihnim artık dağınıktı. Ya Kohen babamı öldürdüyse? Ya bunca zaman boyunca sadece babama yaklaşmak ve onu alaşağı etmek için hayatıma girdiyse ve sırada ben vardım? Ya tüm Amersea ve Imbria'yı ele geçirip ikisini de kral olarak yönetmek istediye?

'Kohen ölmeni isteseydi şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdun. Birçok şansı oldu,' dedi Liana ve ben derin, temizleyici bir nefes aldım. Liana haklıydı. Artık insanlara bu kadar çabuk güvenmediğim için kendimden nefret ediyordum. Yemek tadımcıları ve gece gündüz güvenlik beni paranoyak yapıyordu.

Bakışlarım Caruso'nun Kohen'i içine çektiği mavi çelik kapıya kaydı. Gökyüzündeki tüm yıldızlara onun bu işe bulaşmamış olması için dua ettim. Bu tür bir ihaneti kaldıramazdım, özellikle de Jace'ten sonra. Bir daha asla bir erkeğe güvenemezdim.

Savaş odasına girdim ve herkes beni selamladı. Masaya doğru yürüdüm ve doğrudan plana daldık. Dinliyordum ama bir yandan da gözüm savaş odasının kapısındaaydı. Kohen neden hâlâ amiralin yanına dönmemişti? Bir soru sormak ne kadar sürdü? İmparatorun ölümüne herhangi bir şekilde karıştınız mı? Tabii eğer öyleyse... ve şu anda onu tutukluyorsa...

Komutan Ledger, "Adamlarım bütün geceyi yükü inşa etmekle geçirdi," diyerek beni gerçekliğe geri çekti. "Kızıl Saray'ı yerle bir edecek kadar büyük ama çevredeki sivil binalara zarar verecek kadar da büyük değil."

Başımı salladım. "Bu iyi bir şey." Savaş Kuralları benim için önemliydi. Onlar olmadan birer canavardık. Bazen masum kayıplar oluyordu ama ne pahasına olursa olsun bunlardan kaçınmak için elimizden geleni yapıyorduk. Luskin halkı fırsatını bulsa muhtemelen boğazımı kesecek olsa da, liderlerinin eylemleri yüzünden onları suçlamıyordum.

Toplantıya yeni katılanlar oldu ve ben de birlikte yolculuk edeceğim diğer askerlerle tanıştırıldım.

bizi göreve götürecekti. Yirmi beş yaşında uzun boylu ve yakışıklı bir genç olan Teğmen Colt benimle gelecekti. Kohen'le birlikte olacak iki kişi ise Çavuş Finn ve Yüzbaşı Jade'di. Uzun kızıl saçları olan Jade adındaki kadın bir kurda bağlıydı. Yirmili yaşlarında tıknaz, kısa saçlı bir adam olan Finn ise bir kaplana bağlıydı. Hepsi de Gölge Bıçaklar olarak bilinen seçkin filonun bir parçasıydı ve kılıçları boğazınıza dayanana kadar nadiren görüldükleri ya da duyuldukları için bu şekilde adlandırılmışlardı. Bu iki adam ve bir kadın elimizdeki en iyi suikastçılardı ve karaya çıkma ihtimalimize karşı bize eşlik edeceklerdi. Yine de her şeyi havada tutmayı umuyorduk, özellikle de sadece Colt'un bir hava yarattığı, bir şahini olduğu için. Diğer yaratıklar belli ki görevde bizimle olmayacaktı.

Liana bizi binanın üzerinden uçuracak, yükü bırakacak ve eve uçacaktık. Planımız buydu.

Beş dakika daha geçti ve avuçlarım terlemeye başladı. Kohen neredeydi? Babamı öldürmezdi, değil mi?

Elbette yapardı! Babam onun babasını öldürmüştü; bu tren saldırısına misilleme olarak yapılmıştı ama Kohen'in böyle bir şey için nedeni vardı. Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki biraz başım döndü. Beni sevdiğini söyledi. Ben de onu öptüm. Babamın katilini mi öptüm? Midem bulanıyordu. Bakışlarım, en az benim kadar kapıyı izleyen Elaine'e kaydı. Neden bu kadar uzun sürdü?

Elaine aklımdan geçenleri okumuş olmalı çünkü muhtemelen onu kontrol etmek için odanın köşesinden kapıya doğru ilerledi, tam kapı açılırken.

Kohen ve Caruso içeri girip sohbet etmeye başladıklarında neredeyse duvara yaslanacaktım. Onun söylediği bir şeye güldü ve ben de tuttuğumu fark etmediğim tüm nefesimi dışarı verdim.

Vay anasını. Kohen'in bir saniye önce beni öpeceğini ve bir saniye sonra babamı öldüreceğini düşündüğüme inanamıyordum.

Sonraki.

Küçük bir kahkaha attım ve herkes bana baktı, ben de bunu boğazımı yırtarcasına bir kahkahaya dönüştürdüm.

"Uzman Badşah'ı bilgilendirmek için özet geçelim mi?" diye sordum. Yeni rütbesini kullandığımdan emindim, bu da umarım odadaki herkese bir mesaj gönderirdi. O da benim gibi mezun olmuştu. O da bizden biriydi. Artık öğrenci değildik.

Odadaki yüksek rütbeli askeri yetkililer Kohen'in masanın ortasına doğru yürüyüşünü zehirli bir yılanı izler gibi izlediler. Sanki her an hepsine saldırmasını bekliyorlarmış gibi gözleri ondan hiç ayrılmadı. Ben onu farklı bir gözle izledim. Altındakine dokunmayı hayal ederken bakışlarım dar tişörtünün üzerinde gezindi. Caruso'nun onu babamın ölümüne karışmaktan akladığını bilmek içimde bir şeylerin kıpırdamasına neden oldu.

Ona güveniyordum ve bu dünyada kaç kişiye güvendiğimi iki elin parmakları kadar sayabilirdim.

Güvenin seksi olduğuna karar vermiştim.

Kohen bana küçük bir bakış attı ve savaş masasında bize katılmaya geldi. Yanımda durdu ve haritaya bakmak ve oyun planını duymak için masanın üzerine eğilirken bacağını benimkine degecek şekilde hareket ettirdi. Hepimiz bu odada tikiş tikiştık, on beşten fazlaydık, bu yüzden bakan kimse bir şey düşünmeyebilirdi, ama dokunuşunun ardındaki niyeti hissettim. Bana kasıtlı bir şekilde dokunması, bana söylediği sözleri de hatırlamama neden oldu.

Seni seviyorum.

Ne çılgın bir aptal.

Aşk mı? Yavru köpekler içindi. Babam haklıydı. Jace'i sevmek beni hiçbir yere götürmedi. Ben ailemi sevdim. Elaine ve Tetra'yı sevdim. Ama Kohen'i sevmek olmayacaktı. Buna izin veremezdim ya da zaten olmuşsa bile bunu kabullenemezdim. O benden koparıldığında hayatta kalabileceğimden emin değildim.

ve insanları yatıştırmak için başka biriyle evlenmeye zorlandım. Hayır, menüde aşk yoktu.

"Hazır mısınız İmparatoriçe?" diye sordu biri ve başımı o yöne doğru salladım, bacağımı Kohen'inkinden yavaşça çekip başımı salladım. "Hadi yapalım şu işi."

Bu gece babamın intikamıyla ilgiliydi. Kohen'in içimde yaktığı yakıcı arzuya değil, buna odaklanmam gerekiyordu. Çünkü şu anda üzerime çöken bu ateşle tüm dünyayı yakabilirmişim gibi hissediyordum.

Kohen bakışlarımla karşılaştı ve ben hızla gözlerimi kaçırđım. Sadece bana baktığı için burada herkesin önünde inlememek için kendime güvenmiyordum.

"Luska'ya başkentimizle uğraştıklarında ne olacağını gösterelim," dedim odadakilere.

Orada bulunan kadın ve erkekler büyük bir gürültüyle anlaşımaya vardılar ve biz de dışarı çıkıp görevimiz için hazırlandık.

Kohen imgeleminde hedefimizi vurduğumuzu gördüğünü söylediğı için her şeyin yolunda gideceğinden ve çok az sorun çıkacağından emindim.

Oğlum, .

Bölüm

Yedi

I Luska'nın bu kadar derinlerine daha önce hiç gitmemiştim. Nefes kesici güzellikteydi. Karla kaplı dağlar uzaktaki kuzey sınırının çoğunu çevreliyordu, Üzerimizdeki ay, çiftlikler ve bahçelerle dolu yemyeşil bir araziye aydınlatıyordu. Üzerindeki ateş gökyüzünün toprağa kor damlattığı Wilds'ın iyi bir bölümünü geçtik.

Luskinler pek çok Talanagi'yle bağ kurmuştu, bu da ejderhalar, grifonlar ve benzerleri gibi uçuculara da sahip oldukları anlamına geliyordu. Gözlerimi gökyüzüne dikmişim ama muhtemelen bizden bir gökyüzü saldırısı beklemiyorlardı. Kohen ve ben gelene kadar Amersalılar Talanagi'ye sahip değildi, bu da bize bir avantaj sağlıyordu.

Kohen ve ben birbirimize bu kadar yakın hareket ederek dikkat çekmemek için yaklaşık iki yüz metre arayla uçtuk. Liana'ya iki kişilik özel bir eyer takılmıştı ve şahin yarattığı yanımızda uçarken Teğmen Colt arkamda oturuyordu. Onyx ve Liana sürekli zihinsel iletişim halindeydiler ve hepimiz plan hakkında bilgi sahibiydik. Daha gergin olmayı beklerdim ama değildim. Düşman topraklarındaydım ve başarılı olursak tarih kitaplarına geçecek kadar büyük bir intikam planı gerçekleştirmek üzereydim. Babam boşuna ölmeyecekti.

İki nedenden ötürü gecenin karanlığında hareket ettik. Birincisi, bu bizi gizleyecekti, ikincisi de Kızıl Saray turistlerden arınmış olacaktı ve sadece çevreyi koruyan birkaç asker tarafından işgal edilecekti. Bir grup masum Luskin'i öldürmeye çalışmıyordum; bir açıklama yapmaya çalışıyordum. Babamı öldürdünüz... İmparatorluk askerleri için eğitim merkezimize saldırdınız... Değer verdiğiniz tek yeri ortadan kaldırdım.

Kızıl Saray, Luska'nın gururu ve neşesiydi; kırmızı ve altın rengine boyanmış kuleleri ve kemerleri ile ağzınızı açık bırakacak bir mimari şaheserdi. Okul yıllarım boyunca resimlerini görmüştüm. Aynı zamanda tüm parlamento toplantılarına, savaş konseylerine ve saygı duydukları bazı ünlü sanat eserlerine ev sahipliği yapıyordu. Ama en önemlisi, Başbakan Vlek'in ofisiydi. Adam hakkında çok az bilgimiz vardı. Nerede yaşadığını ya da kaç çocuğu olduğunu bilmiyorduk. Ama firar eden bir İmparatorluk Filosu esirinden Vlek'in bu binada çalıştığını ve okul çocukları da dahil olmak üzere halka açık günlük turlar düzenlediklerini biliyorduk. Geceleyin ofisini ortadan kaldırmak Luska halkına bir mesaj gönderecekti.

Yenilmez değilsin ve babama yaptıklarının bedelini ödeyeceksin. Ama ben bir canavar değildim ve çocuklara zarar vermezdim.

Yaratığının pençeleri arasında tuttuğu yüke baktım, Amersea'da sahip olduğumuz en güçlü dinamitlerden yapılmış bir patlayıcı. Bu şey bir dağı bile havaya uçurabilirdi. Doğrudan Kızıl Saray'ın orta avlusuna bırakıldığında, yapıyı tamamen dümdüz edebilirdi.

'Kohen yaklaştığımızda muhafızlar tarafından fark edilmemek için hızlı hareket etmemiz gerektiğini söylüyor. Emrinizi bekleyecek.

Kuzeye doğru ilerlerken bağ aracılığıyla ona onayımı gönderdim. Artık yaklaşıyorduk. Şehrin bazı ışıklarının hâlâ yandığını görebiliyordum. Saat geç olmuştu, gece yarısını biraz geçiyordu, yani çoğu insan uyuyor olacaktı. Umarım benim

Babam yıldızların arasındaydı ve bana gururla bakıyordu. Luska'nın yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyecektim. Nikhil ve ölen diğer herkes için intikam alacaktık.

Liana alçalmaya başladığında şehre baktım ve ufuktaki dev kırmızı binayı gördüm. Her şey aydınlatılmıştı, projektörler gurur ve sevinçlerine ışık tutuyordu ve bir an için böyle bir şaheseri mahvetmek için acı çektim.

Alçaldıkça ve yaklaştıkça, resimlerdekinden daha güzel olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Binanın her santimetresinde elle boyanmış bir sanat eseri, girdaplardan oluşan bir desen, trompet çalan bir adam, bir yaratığı uçuran bir asker vardı. Hepsi kırmızı ve altın rengine boyanmıştı, nefes kesiciydi.

"Şimdi ya da asla! Liana bağırdı. Tam orta avlunun üzerinde olmak üzereydik. Aşağıya baktığımda kırmızı uniformalarını giymiş iki muhafızın arkalarında yaratıklarıyla devriye gezdiklerini gördüm. Bir can almaktan hoşlanmıyordum ama bizden aldıkları tüm canları, topraklarımız Amersealılardan temizlenene ve tüm korlarımızı çalana kadar nasıl durmayacaklarını düşündüm.

Emri ben verdim: "Bırak onu.

Liana pençelerini serbest bıraktı ve yük bir kaya gibi düştü, tam o sırada sağa doğru yön değiştirdi ve zarar görmeyecek şekilde uzaklaştı. Kohen ve Onyx de bizimle birlikte yön değiştirdi ve birkaç dakika sonra bomba ateşlendi ve gökyüzüne göğsümü sarsacak kadar güçlü bir şok dalgası gönderdi.

Her şey çok hızlı oldu. Emri verdim ve oldu. Oldu bitti.

"Kutsal yıldızlar!" Teğmen Colt arkamda tünediği yerden konuştu. Onun burada olduğunu bile unutmuştum. Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

Omzumun üzerinden baktığımda hayatımda gördüğüm en patlamayı gördüm. Bir ateş topu gökyüzüne doğru uzanıyordu; binanın tuğlaları her yöne doğru savruluyordu. Yapı parçalara ayrıldı ve saniyeler içinde kendi üzerine çöktü.

Kohen ve ben birbirimize sırtarak yumruklarımızı havaya kaldırdık. Başardık. Luska'nın lanet Kızıl Sarayı'nı yıkmıştık! Babamın bile zamanında başaramadığı bir şeydi bu. Liana'nın altımda gerildiğini hissettiğimde heyecanım hızla kayboldu.

"Geliyor.

Gökyüzünde bir gölgenin hızla ilerlediğini görmek için boynumu uzattım. Binicisi olan bir ejderhaydı; kanatlarından anlayabiliyordum.

Liana burnundan nefes aldı ve daha da gerildi. Duman burun deliklerinden uzun beyaz dallar halinde sızdı ve alev sarısı gözleriyle bana baktı.

"Eşimin intikamını almak için izin istiyorum," diye sordu ve içimden bir şok geçti.

Az önce ne dedi o?

Kaçış planımız doğuya uçmak ve sonra güneye yönelmek, Duvar'a varana kadar Vahşi Orman'ın üzerinden alçalmaktı. Liana hızını artırdı, süper hızlıydı, Yasak olarak adlandırdıkları Luska'nın Vahşi Toprakları üzerinde alçalmaya başlarken doğuyu hedefliyordu.

"Eşinin intikamını almakla ne demek istiyorsun? Colt yayını çekerken omzumun üzerinden endişeli bakışlar atarak ona sordum. Ejderhanın gölgesi artık uzaktaydı.

İşte o zaman Liana'nın zihninden benim zihnime akan görüntülerin montajıyla karşılaştım.

Eşi Aldan, beyaza çalan siyah ve mavi tüyleri olan bir erkek ateş kuşu, onu şu anda gökyüzünde bizi kovalayan ejderhadan korurken ölmüştü. Arkamızdaki alfa ejderha Drak, eşini öldürdüğünde Liana o sırada savunmasız bir konumdaydı, bir bölge savaşından yaralanmış ve iyileşiyordu. Normalde Liana sonsuz bir ömre sahip olduğu için bu tür savaşlarda eşini korurdu. Aldan güçlü bir savaşçıydı ama ölümsüz değildi. Ama o zaman bunu .

Göğsüm kabardı ve Liana bana Aldan'ın son anlarını canlı ayrıntılarla tekrar anlatırken hıçkırmamak için kendimi zor tuttum.

Yeşil bir ejderha olan Drak, yaralı Liana'nın gözleri önünde Aldan'ın boğazını parçaladı. Kalbi o kadar kırılmıştı ki

alevler içinde kaldı ve oracıkta öldü, ancak Drak aleve karşı dayanıklı olduğu için yara almadı.

Görüntüler durdu ve Liana Yasak'ın içinde yere indi.

"Neden buraya iniyoruz?" Teğmen Colt arkamdan tısladı.

Drak'a olan öfkemi kontrol edemeyerek, "Çekil üstümden," diye homurdandım. O da emredileni yaptı.

Liana yeşil ejderhayı tekrar görmek için yıllarca beklemişti. Bu gece sadece babam için değil, eşi için de intikam alacaktık.

"Bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlıyor musun?"

Liana bana sordu.

Elbette. İzin verildi. Hadi onu bin parçaya bölelim,' dedim ve bıçağımı çektim.

Liana iç çekti.

Affet beni, Aisling,' dedi ve sonra beni savurdu. Uçmaya başladım, bıçağı yanlışlıkla kendime saplamamak için düşürdüğümde boğazımdan bir şaşkınlık çığlığı koptu. Ormanın zeminine sertçe çarptım ve Liana tekme atıp gökyüzüne yükselirken omzumun üzerine düştüm.

"Hayır!" bağırdım arkasından.

'Eğer sana zarar gelirse asla kendimle yaşayamam,' diye paylaştı.

"O tehlikeli biri. Yardıma ihtiyacın var! Ayağa kalkmak için çabalarken çığlık attım.

Drak'ın bir alfa ejderha olduğunu yeni öğrenmiştim, bu da onun çok güçlü olduğu anlamına geliyordu - diğer tüm erkek Talanagi'lerden daha güçlü ve daha hızlı. Onun gücü benden sakladığı bir şeydi. Bu onu korkutuyordu.

Ben ölümsüzüm. Sen . Bilmiyoruz,' dedi Liana kanatlarını gittikçe daha yükseğe pompalarken. "Ve yardımım var. Onyx benimle birlikte.

İkinci bir gölge onun yanına geldi ve siyah ejderhanın Onyx olduğunu anladım. Ama üzerinde binicisi yoktu.

Kohen? Finn, Jade?

Arkamızda bir dal kırıldı ve hem Teğmen Colt hem de ben döndük.

Kohen'i ve diğer iki özel tim askerini tanıdığım da rahatladım.

Kohen kızgın görünüyordu. "Onyx bizi rakip ejderhaya karşı bir intihar görevi için kovdu."

Dudaklarımı büzdüm. "O rakip ejderha Liana'nın eşini öldürdü."

Kohen başını salladı. "Ve Onyx'in ailesi. Biliyorum. Ama yardım etmek istiyorum."

Başımı salladım. "Yapamayız." Gökyüzüne ve solmakta olan iki figüre baktım. "Onlar olmadan uçamayız."

"Burada ne haltlar dönüyor?" Yeşim soluk soluğa görünüyordu. Uzun kızıl saçlarının arasına birkaç yaprak sıkışmıştı ve sol tarafı tamamen toprakla kaplıydı. Görünüşe göre onlar da aceleyle kaçmışlardı.

İçimi çektim. "Karışık bir durum. Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Jade başını salladı ve haritasını çıkardı. "Eve dönüş rotamızı çizeceğim."

Üçü yirmi adım kadar uzaklaşarak haritalarını yayabilecekleri düz bir kayaya çıktılar ve Kohen ile bana biraz mahremiyet sağladılar. Kohen kaşlarını çattığında geri dönüş yolu hakkında kısık sesle konuşmaya başladılar. Liana ve Onyx'e yardım etmediğimiz için hâlâ üzgün olduğu belliydi.

Duyulmaması için Kohen'e yaklaşarak ona doğru eğildim. "Kohen, bunu gördün mü? Bunun nasıl biteceğini?" Fısıldadım.

Dudaklarıma baktı ve hafifçe inledi. "Yıldız, seni hemen şimdi öpmek istiyorum," diye fısıldadı.

Göğsüne sert bir şaplak attım ve o da parmaklarımı yakalayıp avucumu parmaklarıyla okşadı. "Odaklan," diye onu azarladım ama içten içe bana aşık olmuş gibi görünmesine bayıldım. Caruso'nun onu gücüyle sorguladığını ve masum bulduğunu bilmek onu daha çok önemsememi, ona daha çok güvenmemi sağlamıştı.

"O dudaklar o yüze yapışık olduğu sürece bir daha asla odaklanmayacağım" dedi.

Lanet olsun. Tatlı beni kandırdı.
Sırıtmaktan kendimi alamadım.

"Yaratıklarımızın öldüğünü ya da korkunç bir şey olduğunu gördün mü?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Gelecekte sen Liana'ya bineceksin, ben de Onyx'e. Her zamanki gibi."

Bunun üzerine rahatladım. "Yani bu muhtemelen iyi olacak mı?" Omuz silktilti. "Muhtemelen."

Hâlâ parmaklarımı tutuyordu, ben de diğerleri görmeden parmaklarımı göğsüme doğru çektim.

"Ama..." diye ekledi yüzünü buruşturarak ve tüm vücudum gerildi.

"Ne hariç?" Ben sordum.

"Yani, Liana'nın senin etrafında olmadığı imgelemler görüyorum... Öldü mü yoksa avlanmaya mı gitti? Bilmiyorum."

Ağzım kurudu. "Ölürse yeniden doğabilir," diye fısıldadım çünkü bu reklamını yapmaktan hoşlandığım bir şey değildi.

Başını salladı. "Ama esir tutulabilir ya da işkence görebilir..."

"Kohen!" Tısladım.

"Özür dilerim. anlarda gelecekte kesitler görmenin her zaman mantıklı olmadığını öğreniyorum."

Alay ettim. "Beni sözde karın olarak gördüğün zamanki gibi."

Sözlerimi geri alamadan ağzımdan uçup gitti.

Kıpırdamadan durdu. "Bunu sana söylememeliydim. Bu tür şeylerin ilişkimizin doğal ilerleyişine engel olmasını istemiyorum."

İlişki mi? Bir ilişkimiz mi vardı? Bu beni neden heyecanlandırdı?

"Çok geç Kohen, özellikle de senin için," dedim ona. Eğer gerçekten geleceğimizi gördüyse, o zaman bunun nereye varacağı hakkında her şeyi biliyordu.

Sonra sırttı ve dizlerimin bağı çözüldü. Bu adam benim zayıflığım haline gelmişti ve babam buna müsamaha göstermezdi. Hoş görmemeliydim.

"Seni gördüğüm anda gidici olduğumu anlamıştım Aisling," diye itiraf etti.

Bu, gelecekteki görme hediyesini almadan önceydi. Piyangodaki tüm yol buydu.

"İmparatoriçe?" diye sordu askerlerden biri ve ben Kohen'den iki büyük adım uzaklaştım.

Odaklan Aisling, sen dünyanın en büyük ülkesinin liderisin.

Döndüm. "Evet, Teğmen."

"Düşünüyoruz ki eğer biz-" Colt durdu ve sanki yaratığıyla konuşuyormuş gibi başını yana eğdi. Şahin gökyüzünden uçarak indi ve hemen sağımızdaki bir ağacın üst dallarına tüneyerek yan tarafa kondu. "Yaratığım şu anda gökyüzünde bir düzineden fazla uçan Talanagi olduğunu söylüyor.

Bulunmamamız alçakta kalacak. Yakında kara birliklerini gönderecekler.

için-"

Tam o sırada şahinin tünediği sağ tarafımızda mavi bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Tam babamın kılıcını çektim ki bir griffin ağacın kalın dallarında saklanıyor olması gereken yerden aşağı sıçradı ve Colt'un şahinini ağzına aldı. Bir saniye önce yaratığı bir dalın üzerinde tünemişti ve bir saniye sonra... yenmişti.

Griffin başını yana eğdi ve Colt'un atmacasının kuyruk tüylerinden biri hâlâ ağzından çıkarken bize baktı. Colt sessiz bir çığlık atarken kalbim parçalandı. Hayatımda gördüğüm en ruh parçalayıcı şeydi. Asker çığlık atmak için ağzını açtı ama şu anda kimseyi çekemeyeceğini biliyordu, bu yüzden acı yüzünü buruştururken öfkeyle titredi.

Griffin ağaçtan sıçradı ve başını yana eğerek önümüze kondu.

Kohen kılıcını çekerek koruyucu bir şekilde önüme geçti. Finn ve Jade de aynısını yaptı. Ama Griffin benimle hiç ilgilenmiyor gibiydi. Gözlerini Colt'a dikmişti.

Dehşet vericiydi. Bir an yaratığının canlı ve iyi olduğunu görüyorsunuz ve sonra... gitmiş. Öldürülmüştü.

Sık ağaçların arasından bize saldırmak için fırlayan bir insan yoktu.

"Sanırım bağları kopmuş," diye nefes aldım, az önce olanlara tanık olduktan sonra ezilmiş hissediyordum. Vahşi Doğa bu şekilde acımasızdı. Buradan gitmemiz gerekiyordu.

Onlara Gölge Bıçaklar denmesinin bir nedeni olduğunu biliyordum ama şimdiye kadar onları hiç iş başında görmemiştim. Colt bir an dizginlenemez bir öfkeyle ayakta durdu, çenesini sıkarken yumrukları titriyordu ve sonra göz açıp kapayıncaya kadar bıçağını çekip Griffin'in kanadına fırlattı. Bıçak ete battı ve griffin çığlık atarak geriye doğru sendeledi ve ben de zorlukla yutkundum. Hepimiz bir adım geri çekildik ve göz açıp kapayıncaya kadar Colt ikinci bir bıçakla griffinin boğazına yapıştı. İnanılmaz derecede hızlıydı ama yaratığı yaramadan önce griffin diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı ve sonra hepimiz geriye doğru uçtuk. Yaratıktan bir tür şok dalgası yayılmıştı. Kohen üzerime atlayıp beni yere önce kırım yere çarptı.

Colt bir savaş çıığı attı, belli ki artık gürültü yapmayı umursamıyordu ve yaratığa doğru koştu. Bir şekilde bir ip çıkarmış ve onu yaratığın boynuna dolamıştı. Sonra yaratığın sırtına çıktı ve onu boğmak için ipi sıkıca çekti. İnanılmaz bir manzaraydı ve her ne kadar kaçıp güvenli bir yere gitmemiz gerektiğini bilsem de önümdeki savaşı izlemeden duramıyordum. Kulaklarıma bir tıkırtı sesi daha ulaştı ve yaratıktan bir şok dalgası daha fırladı, bu seferki ciğerlerimi sarstı ama Kohen üstümde yattığı için en büyük darbeyi almış gibi görünüyordu. Ağaçlar sallandı, ama Teğmen Colt onun üzerinde kaldı. griffin

panik içinde yere tekme attı ve ikisi de gökyüzüne doğru uçtu. anasını.

Ölen bağı için misilleme yapma arzusunu anlıyordum ama şu an bunun için olabilecek en kötü zamandı. Gökyüzünde bir düzineden fazla Talanagi vardı. Colt görülecekti.

Kohen ayağa kalkarak, "İmparatoriçeyi güvenli bir yere götürmeliyiz," dedi.

Çavuş Finn ve Yüzbaşı Jade arkadaşlarının az önce gittiği gökyüzüne baktılar ve onu geride bırakma konusunda sadece kısa bir an tereddüt ettiler. "Elbette," dediler ve sonra beni ayağa kaldırdılar ve hepimiz koşmaya başladık. Kohen, Finn ve Jade etrafımda bir koruma çemberi oluşturdular.

Sloganı biliyordum. Kimse geride kalmayacak.

"Burada kalıp Teğmen Colt'u beklemeliyiz." Adımlarımı yavaşlattım, işlerin nasıl bu kadar hızlı kötüye gittiğini anlamaya çalışıyordum. Yaratıklarımızı kaybetmiştik, şimdi de Colt'un şahini ölmüştü ve Kızıl Saray'ı havaya uçurduğumuz gece gökyüzüne bağlanmamış bir yaratık sürüyordu. Yakalanırsa, Luskinler ona ölene kadar işkence edecekti.

Üç asker de başlarını salladı. "Sizi korurken protokol böyle değil İmparatoriçe," dedi Jade uzun, kırmızı at kuyruğu arkasında sallanırken. "Onu bırakalım. Hayatta kalırsa başka bir zaman bir kurtarma ekibi gönderebiliriz." Yine de sesindeki titremeyi duyabiliyordum. Kurallardan hoşlanmıyordu.

Eğer hayatta kalırsa.

Bundan nefret ederdim. Ediyordum. Ama o haklıydı. Liana yanımda olsaydı, uçar ve Griffin'i indirmesine yardım ederdim. Gökyüzüne bakarak ne yapabilirdik ki? O tek başınaydı.

"Güneye doğru gidelim ve nehri Duvar'ın etrafından dolanalım. Bunu daha önce de yaptım," dedi Kohen ve birkaç kaşını kaldırdı. Bunu daha önce yaptığını biliyordum çünkü Vahşi Doğa'da birlikte geçirdiğimiz süre boyunca onunla gitmiştik.

Yine de tartışacak bir şey yoktu. Jade'in hesaplarına göre, Luska'nın oldukça derinlerinde ve sınırdan uzakta olduğumuz için yürüyerek yaklaşık iki saat sürecekti, ancak yürüyerek seyahat etmek tek seeneğimizdi. Eğer ayrılırsak, Amersea'daki Vahşi Doğa'da, Duvar'ın diğer tarafında buluşmak üzere anlaştık. Düşman bölgesinden çıkana kadar durmadan olabildiğince hızlı ve uzağa koşacaktık.

Koşarken aklım Liana ve Onyx'teydi. Onlar iyi miydi? Onu hiç hissedemiyordum - beni tamamen dışlamıştı. Ona zihinsel olarak ulaşmak istedim ama aynı zamanda hayat mücadelesi veriyorsa dikkatini dağıtmak da istemedim.

Eşinin intikamını almanın onun için ne kadar önemli olduğunu, Drak'ı tekrar görmek için ne kadar uzun süre beklediğini biliyordum. Sadece bunun Kızıl Saray'ı ele geçirdiğimiz gece olduğuna inanamıyordum. Beni geride bıraktığına da inanamıyordum. Korunmak için olduğunu bilsem de bu canımı yakıyordu.

Yaklaşık otuz dakika aralıksız koştuktan sonra nefes almaya çalışarak yavaşladım. Diğerleri de benim hızıma ayak uydurdu. Yan tarafımda bir dikiş vardı, bu yüzden onu tuttum ve koşumuzu yavaş bir koşuya dönüştürürken sertçe imdikledim. Kimse bunu sorgulamadı. Sadece bana uymak için yavaşladılar ve gözlerini ormandan ayırmadılar. Yan tarafımdaki ağrı hafifledi ve tam tekrar koşabileceğimizi söylemek üzereydim ki Jade aniden durdu ve bir yumruk kaldırdı. Bu işaret durun ve tetikte olun anlamına geliyordu.

Hepimiz donup kaldık ve ben bir ses duydum: sağ tarafımızda bir dalın kırıldığını.

Çok dikkatli bir şekilde kılıcımı çekmek için uzandım ve diğer elimle boştaki avucumu uzattım. Kohen de aynısını yaptı ve avucunu orada asılı tutup saldırmayı beklerken ateş oluşmaya başladı.

Sadece başka bir bağlanmamış yaratık olabilir. Vahşi Doğa'daydık, bu yüzden onlarla doluydu.

Jade o sırada hareket etti, yuvarlandı ve tam bulunduğu yerden bir bıçak hızla geçerken yere düştü.

"Çıkarın onu buradan!" Yeşim bağırarak yerinden fırladı ve Kohen bıçağın geldiği yöne doğru bir ateş topu fırlatırken ormana doğru koşmaya başladı.

Kaptan Jade'in ormanın içinde kaybolduğunu görünce kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. Kohen ve Finn artık sadece ikisi kalmıştı. İkisi de ellerini dirseğimin altından geçirip beni sık ağaçların arasına doğru yönlendirdiler. Ayakkabılarımızın orman zeminine vurma sesi dışında tam bir sessizlik içinde koşuyorduk. Bizden sadece yüz metre ötede Jade'in görünmeyen bir davetsiz misafirle dövüştüğünü duyabiliyordum. Homurtular, metal şangırtıları ve deriye çarpan yumruklar kulaklarıma ulaşıyordu ama güneydoğuya doğru ilerlemeye devam ettik. Bir dövüşten kaçmak yanlış geliyordu ama artık imparatoriçeydim. Eğer öldürülürsem, Valor on dört yaşında imparatoriçe olacaktı. Bu duyulmamış bir şeydi. Genç bir varis için protokoller vardı ama bunlar ideal olmaktan çok uzaktı. Valor hâlâ babamın ölümünün etkisindeydi. Buna hazır değildi.

Hayır, devam etmek zorundaydık.

Jade neye imza attığını biliyordu. Ama bunu söylerken bile, gizlice kaçıp ona yardım edip edemeyeceğimi merak ettim. Saldırganı etkisiz hale getirmek için köleliği kullanmak için.

Evet, doğru.

Sonra Jade İmparatorluk Filosu'na haber verir ve sabaha bir ağaca asılmış olurum.

Aklımdan geçen çılgınca düşünceleri uzaklaştırmak için başımı salladım. Görev başarılı olmuştu, bu harikaydı ama hepimizin sağ salim eve döneceğini düşünmekle saflık etmişim.

Dakikalar ilerledikçe, ateşten gökyüzünün yaydığı ürkütücü pembemsi-turuncu ışıktaki koşuyorduk. Tamamen sessizdik, yavaşça Duvar'a doğru ilerliyorduk. Her şey plana uygun gidiyordu ki aniden nefesim ciğerlerimden çekildi. Ciğerlerim göğsümde sıkıştı ve panik üzerime çökerken boğazımı tırmaladım.

Kırmızı ejderha binicisi.

Kohen ve Finn'in nefes almak için çırpındıklarını duydum. Hepimiz kayarak durduk ve birbirimize baktık. Şaşkınlıkla göğüslerine vuruyorlardı ve ben yukarı bakıp kırmızı ejderhanın üzerimizde dönmesini izledim. Sarı saçlı Luskin binicisi, sadist bir sırtışıla yirmi fit yukarıda süzülerek bana baktı.

Liana ya da Onyx olmadan ona ulaşamazdık.

Ciğerlerimin donduğunu fark ettiğimde panik beni ele geçirdi ve Kohen endişeyle bana baktı. Ona bir ateş topu nişan aldı ama ejderhasının üzerinde sağa doğru giderken gülerken topu kolayca savuşturdu.

Finn ona doğru bir bıçak fırlattı ama yetişmedi ve ben ne yapılması gerektiğini biliyordum. Oksijen olmadan kaçamazdık. Beni gizli gücümü kullanmaya zorluyordu.

Daha önce de onun önünde yapmıştım. Belki de emin değildi ve tekrar yaptığımı görmek istedi. Her iki durumda da, kesinlikle bizimle oynuyordu.

"Bu babamı öldürdüğün için," diye bağırdı bana, kendini biraz daha alçaltarak, ama hâlâ ulaşamayacağım bir yerde.

Babası mı? Babasının kim olduğunu bilmiyordum.

Finn dizlerinin üzerine düştü. Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dans ediyordu. Bunu yapmak istemiyordum. Dudakları morarmış olan Kohen'e baktım ve bana bir kez başını salladı.

Lanet olsun.

İçimdeki o gücü çekerek elimi uzattım. "Dur! Düşündüm ama asla yüksek sesle söylemedim. Sözcük bir eylemdi ve fiziksel bir güçle benden uçup gitti. Gümüş kordon elimden yükseldi ve kızıl atının kafasına dolandı. Nefes nefese kaldığımızda değerli oksijen ciğerlerimize geri döndü.

"Biliyordum!" dedi bana merakla bakarken.

"Daha işim bitmedi," diye homurdandım kesik kesik nefesler arasında. "Zıpla," dedim, bu kez yüksek sesle, gücümü zorlayarak. Küçük beyaz parlayan bir boncuk kordonun uzunluğu boyunca uzandı ve

ona doğru koştu. Panik içinde başını salladı, kaçmak için ejderhasını şaha kaldırdı ama boncuk kafasına isabet eder etmez ejderhasından sıçradı ve iki bacağının üzerine düştü. Otuz adım öteden kemiklerinin kırıldığını duydum. Acı dolu feryatları geceyi böldü.

"Bu babam içindi, Nikhil içindi, tüm Riverine içindi," dedim ona.

"!" Finn çığlık attı. "Sen... sen sadece... bu Yasak."

Hay aksi. Ne düşünüyordum ki?

Kohen ona doğru hamle yaptığı sırada ben de başımı Finn'e doğru çevirdim.

Finn iri gözlü, solgun ve kül rengindeydi. Koştu ve Kohen de peşinden gitti.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunu iyice düşünmedim. Finn'in beni bu gücü kullanırken görmesi her şeyi mahvedebilir.

Bir an bile düşünmeden kırmızı ejderha binicisini Kohen'in peşinden koştum. Beni biniciye bağlayan ip koptu ve ormanda ilerlerken beni içine çekti.

"Çavuş Finn! Dur! Bu bir emirdir!" Bağırdım ve kör bir panikle ağaçların arasından uçmasını izledim. Durmadı, bu da benden korktuğu ve artık sadık olmadığı anlamına geliyordu. Herkese ne yapabileceğimi söyleyecekti ve sonra ben-

Kohen Finn'in geri çekilen sırtına bir ateş topu fırlattı ve top Finn'e çarparak onu öne savurdu ve alevler içinde bıraktı.

Kohen'in az önce yaptığı şeyin şokuyla kayarak durdum. Finn korkunç bir acı çığlığı atarken Kohen bıçağını yanındaki kınından çıkardı ve boynuna saplayarak Finn'in acısını çabucak dindirdi.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kohen az önce sırrımı korumak için içimizden birini öldürmüştü. Kohen kılıcındaki kanı silip kınına sokarken ve önümde dururken şok içinde öylece durdum. Bana doğru uzandı ve ben gerildim, o da geri çekildi.

"Aisling, gücünü kullanmamış olsaydın hepimiz ölmüş olurduk," dedi.

Bunu biliyordum. Ama ejderha sürücüsünü atlatmam mı gerekiyordu? Bacaklarını mı kırmalıyım? Ve belki de sırtını. Nikhil'i öldürdü. Ne düşünüyordum ki? Elbette ona ne olduğu umurumda değildi. Deliriyormuşum gibi hissediyordum, kendi zihnimin içinde bir savaş devam ediyordu.

Finn'in dumanı tüten cansız bedenine baktım. "Ama o bizden biriydi," diye mırıldandım, kendimi kaybetmenin eşiğinde hissediyordum. Çok fazla ölüm, birbirine çok yakın, çok hızlı. Bunu sindirmem ve daha fazla uyumam gerekiyordu.

Kohen başını salladı ve bu kez beni kollarına çekti. Ona izin verdim. Çenemi kavradı ve beni ona bakmaya zorladı.

"Aşkım, her zaman sadece sen ve ben olacağız, biz ve onlar değil."

Bu sözler kulağa bir bakıma romantik geliyordu ama öyle demek istemediğini biliyordum. Yeteneğimi sadece onun ve benim bildiğimizi, sonra da diğer herkesin bildiğini söylemek istiyordu. Dünyaya karşı biz.

"Kırmızı ejderha binicisi biliyor," dedim ona.

Başını salladı. "Bırak onu. Eğer yaşarsa, bu bilgiyi Başbakan Vlek'e geri götürecektir. Senden korkacaktır. Bu savaşı sona erdirebilir. Onu teslim olmaya zorlayabilirsin."

Yapabilir miyim? Bunu neden düşünmedim? Neden yapmadım?

Bu mu?

"Ama sadece kısa bir süre için. Güçlerinizin ne kadar süreceğini bilmiyoruz," diye ekledi.

Doğru. Konsantrasyonumu kaybettiğimde, kırıldılar. Savaşı sonsuza dek bitiremezdim ama büyük ölçüde değiştirebilirdim.

"Ne yapacağız?" Finn'in ölü bedenine baktım ve içimi bir suçluluk dalgasının kapladığını hissettim. Onu korumam gerekiyordu, ben onun imparatoriçesiydim ve az önce onu ölüme götürmüştüm.

"Buluşma noktasına gidiyoruz ve Jade'in orada olup olmadığına bakıyoruz-"

"Ya öyleyse?" Bakışlarımı Finn'in ölü ve hâlâ sigara içen bedeninden ayıramayarak sordum.

Kohen çenemi yönlendirerek tekrar gözleriyle buluşmamı sağladı ve sonunda gözlerimi kaçırdım. "Aisling, o senin emrine uymadı. Komutan Ledger'a söyleyecekti ve sen de idam edilecektin."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Biliyordum ama bu, kabullenmemi kolaylaştırmıyordu. Kohen ve ben birlikte kaç kişiyi gizlice öldürmüştük? Önce Vahşi Doğa'daki imparatorluk askerlerini, sonra da Liana'yı rehin tutan ve bağ kurmamızı engelleyenleri. Şimdi de... bu. Bu çok fazlaydı.

"Yeşim'i görürsek ona kırmızı ejderha binicisinden bahsedeceğiz. Finn sizi kurtarmaya çalışırken bir kahraman olarak öldü," diye açıkladı Kohen.

Başımı salladım. Bu iyi bir örtbas hikâyesiydi ve ailesi savaşta öldüğü için ekstra ödeme alacaktı. "Tamam..."

Liana'ya ihtiyacım vardı. Bunu sindiremedim. Büyükannesinin sahip olduğu yeteneğim hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu. Artık onu istemiyordum. Onu geri vermek istedim.

Kohen'e "Keşke gücüm olmasaydı," dedim.

Başını salladı, dudağını çiğniyor ve endişeyle bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi ama bakışlarında şefkatli bir ifade vardı.

"Kohen Badshah," diye uyardım. Bir şey görmüştü. Gücümle ilgili bir imgelem mi?

"Her zaman bu güce sahip değilsin, Aisling," dedi üzgün bir şekilde, yanağını okşayarak.

Korku hızlı ve sıcak bir şekilde üzerime çöktü. "Ne demek istiyorsun?

Nasıl?"

"Sadece onu kaybettiğini, ona ihtiyacın olduğu bir zaman olduğunu ve sana gelmediğini biliyorum - kısa bir süre ya da sonsuza kadar, hiçbir fikrim yok." Omuz silkti. "Keşke yapbozun tüm parçalarını birleştirebilsem Aisling, gerçekten. Ama o kadar çok boşluk var ki." Aklından geçenleri hatırlamaya çalışırken yüzüne yansıyan ıstırabı görebiliyordum ve başımı sallayarak dürüstçe paylaşmasını takdir ettim.

"Ona gerçekten ihtiyacım olduğunda ve sahip olmadığımda... bana ne olacak?" Birden korkarak sordum. Bu g bir lanet gibi hissettiriyordu ama hayatımı kurtarıırken değil.

Yüzü sertleşti. "Endişelenmene gerek yok çünkü ben seni her zaman koruyacağım."

Kalbim ırpındı. Kohen'in sadakati, koruyuculuğu ve hayranlığı... en iyi şekilde eziciydi. Daha önce hiç kimseden güvenlik istememiştim, babamdan bile. Bana kendi başımın çaresine bakmam öğretilmişti ama Kohen'le birlikte ona yaslanabileceğimi ve beni zor şeylerin üstesinden getireceğine gvenebileceğimi hissettim.

Uzandı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Söylemek istediğim çok şey var Aisling, ama söyleyemiyorum."

Sertçe yutkundum, dokunuşuyla vücudumdan aşağıya doğru sıcaklık dalgaları aktı. Bana söylemek istediği her şeyi duymak istiyordum ama daha önce gelecekten bahsetmesinin beni da biliyordum. Bizim hakkımızda. Bunu yaşamak istiyordum, duymak ve beni buna yönlendirip ynlendirmediğini merak etmek değil.

"Hiç kavga ediyor muyuz? Yoksa sonsuza dek mutlu muyuz?" Ona gülümsedim.

Yüzüne karanlık bir gölge düştü ve arkamdaki ağaç sırasına baktı. "Hadi, gitmeliyiz." Eli elime kaydđ ve beni ileriye, Duvar'a doğru çekti ama aklım başımdan gidiyordu. Neden bana cevap vermemişti? Ve ben neden bu kadar umursuyordum?

Oh Kohen. O benim felaketim olabilir.

CHAPTER SEKİZ

W Sonunda Duvar'a ulaştık ve sonra Onyx ve Liana'yı almadan hemen önce Vahşi Doğa'da yaptığımız gibi nehirden geçtik. Kohen'in sıcak eli benim elimde o kadar doğal hissettirdi ki Amersea sınırına adım attığımız ana kadar el ele tutuştüğümüzü bile unutmuştuk. Parmaklarını benimkilerden çekti ve nehir kıyısına önce benim tırmanmamı teklif etti.

"buyurun, İmparatoriçe," dedi resmi bir şekilde.

Amersea'ya geri dönmüştük, ilişkimizi ya da bu her neyse onu saklamaya geri dönmüştük.

Zihnim az önce olan her şeyle dolup taştı. Kızıl Saray'ı havaya uçurduk, Liana ve Onyx bizi terk etti ve sonra Kızıl Süvari gücümü kullandığımı gördü! Şimdi Finn gitmişti. Oh yıldızlar, Kohen sırrımı saklamak için Finn'i öldürdü. Gecikmiş bir işlem gibi kendimi hasta hissettim. Yanmış derisinin görüntüsü zihnime yerleşmişti ve onu düşündüğümde aklıma gelip duruyordu.

Teğmen Colt ve Yüzbaşı Jade kayıptı. Bu görev çoğu kişiye göre başarılı sayılabilirdi ama benim gözümde tamamen başarısız olmuştu. Halkımı hayal kırıklığına uğratmıştım.

Karaya ayak basar basmaz sağ tarafımızdaki çalılıklarda bir hışırtı oldu. Yeşim çamura bulanmış ve sıırılsıklam bir halde dışarı çıkarken bıçağımı çektim.

"İmparatoriçe." Eğildi.

Sol göz kapağının üzerinde kanayan bir kesik vardı ama bunun dışında iyi görünüyordu.

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı. Başardı.

Bakışları Kohen'le benim arkama takıldı ve hissettiğim ani rahatlamaı bastırarak kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Finn?" Sesi titriyordu ama soğukkanlılığını koruyordu. Finn, Colt ve Jade'in birbirlerine çok yakın olduklarını hissediyordum. Kara bir çukura girip sonsuza dek saklanmak istedim.

Kohen başını eğdi ve yumruğunu göğsünün üzerine koydu. "Bir Luskin'in ellerinde öldü. İmparatoriçemizin hayatını kurtardı."

Yalan kirli hissettiriyordu ve suçluluk duygusu beni canlı canlı yemekle tehdit ediyordu ama Jade gülümsedi. "Tek istediği bir kahramanın ölümü."

Herhangi bir pişmanlık ya da suçluluk duygusunun parlayıp parlamadığını görmek için bakışlarım Kohen'e kaydı ama o sakın bir maske takmıştı.

Unutma, yaptığım her şeyi seni korumak için yapıyorum, demişti bir keresinde bana. Bu doğruydu. Şimdi yaşadığım acı bir gerçek.

Jade önüme çıktı ve derin bir şekilde eğildi. "Artık sağ salim döndüğünüze göre, Colt'un peşinden gitmek için izin istiyorum."

Babam beni bu konuda uyarmıştı. Karar yorgunluğu. İmparatoriçe olmak her saniye bir düzine okla vurulmak gibiydi ve her birini yakalamak zorundaydınız. Ancak oklar, vermeniz gereken kararlardı. Liana'yı, Onyx'i, Kızıl Saray'ı ve hatta Finn'i doğru düzgün düşünemiyordum. Bunların hepsi geçmişte kalmıştı ve şu anda başka bir karar vermem gerekiyordu.

Jade'e evet demek istedim. Söyledim. Ama en son Talanagi'den sallanırken görülen birinin peşinden tek başına gitmek intihardı. Özellikle de Kızıl Saray'ı bombaladıktan sonra. Hayır, saklanmalı ve karşı saldırıya hazırlanmalıydık.

"Reddedildi. Hadi üsse geri dönelim. Colt'un kurtarılmasını ve çıkarılmasını sabah planlayabiliriz," dedim ona. "Misillemeye karşı hazırlıklı olmalıyız."

Benimle tartışmak ister gibi bir an tereddüt etti ama sonra başını salladı ve dışarı çıktık. Vahşi Orman'dan çıkmamız biraz zaman aldı ama çıktığımızda bizi bekleyen bir düzineden fazla araç vardı. Jade onları üste bekleyen ve zihinsel olarak herkese mesaj iletebilme yeteneğine sahip olan yaratığı Danowen aracılığıyla çağırmıştı.

"Ne oldu?" Komutan Ledger sordu. "Danowen'dan tek bildiğimiz binanın havaya uğtuğu ve ardından imparatoriçenin yaratığı tarafından geride bırakılıp saldırıya uğradığı."

Arabaya bindiğimizde ona hızlı bir bilgilendirme yaptım. Kızıl Saray'ı tamamen dümdüz ettiğimizi doğrulayınca yüzü aydınlandı. Savaş sırasında yaratıklarımızdan ayrıldığımızı söyledim çünkü Liana ve Onyx'in kontrolünün tam olarak bizde olmadığını bilmesini istemiyordum. Onu asla bir şey yapmaya zorlamazdım. Ona Kohen'in Finn'in beni korumak için öldüğünü ve Colt'un kayıp olduğunu söylediğini aynen anlattım.

Başını salladı ve son sürat üsse geri döndük. "Misilleme yapacaklar. Hepimiz geceyi yeraltı sığınaklarında geçirmeliyiz."

Başımı salladım. Sky Reach sürekli ateş altındaydı. Saldırılara karşı koymak için ayrıntılı bir sığınak labirenti inşa edilmişti.

Bir saat içinde yerin elli metre altındaki lüks bir uyku odasına götürüldüm. Tüm basamakları inerken kendimi bir mezarda gibi hissettim ama bunun güvende olduğum anlamına geldiğı gerçeğine odaklanmaya çalıştım. Kohen ve üssün diğer sakinleri ranzaları paylaşacaklardı. Ben üç kız kardeşle büyüdükten sonra soğuk ve yalnız hissettiren özel bir süitte tecrit edilmiştim. Ama umursamayacak kadar yorgundum.

"Liana, bana güvende olduğunu söyle," diye seslendim aramızdaki bağıdan. Ama hiçbir şey alamadım. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Ne de olsa o ölümsüzdü ama ondan ayrı kalmak hoşuma gitmiyordu.

Çabucak duş aldım ve başımı yastığa koyar koymaz dışarı çıktım.

Çelik kapıma vurulan bir yumrukla keyifli bir uykudan uyandırıldım. Odayı geçip kapıyı açarken vücudumu bataklıktan çekip çıkarmak gibi bir his vardı içimde.

Komutan Ledger da yarı uykuluydu, saçları bir tarafa yatıktı ve üzerinde hâlâ yatak örtüleri vardı. "Siz olmadan okunamayacak acil bir güncelleme var. Üst düzey yetki. Sadece İmparatoriçe."

Kendimi silkeledim, adrenalin zihnimi bulanıklıktan kurtarmak için uyanık olmaya zorladı. Üst düzey yetki. Sadece İmparatoriçe. Bu kötüydü. Ya da iyi. Emin değildim. Babamla henüz o seviyede bir eğitim almamıştım.

Atletimin üzerine bol bir kazak geçirdim ve koridorda onu takip ettim, üzerinde sadece bir çorap olduğunu fark ettim. Bu adamı hiç dağınık görmemiştim. Her zaman derli topluydu, her zaman düzenliydi. Kendini bana bu şekilde sunduğuna göre ciddi bir durum olmalıydı. Yürürken saçlarımı düzelttim, örgümü yeniden bağladım ve gözlerimi sildim. İnsanlarla dolu bir odaya bu şekilde mi girecektim? Bir daha tam bir gece uyuyabilecek miydim?

Önünde bir askerin durduğu, sırtının dik olduğu ve uzaklara baktığı bir kapıya ulaştık. Biz yaklaşırken bize şöyle bir baktı ve sonra kapıyı açtı. Ne bekleyeceğimi bilemeden içeri girdim.

Küçük, loş bir odaydı; masanın ortasında bir zarf ve yanında beyaz eldivenler vardı. Dört sandalye vardı, hepsi de boştu.

Sadece Komutan Ledger ve ben vardık. İlginç.

Mektubun üzerindeki el yazısı fonta bakarken kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyordu.

İmparatoriçe Aisling.

"Kimden gelmiş?" Ben sordum.

"Luskin kuryesi aracılığıyla geldi."

Luska bana mektup mu gönderdi? Bunun duyulmamış bir şey olduğundan oldukça emindim, ama ne biliyordum ki?

"Bunu sık sık yapıyorlar mı?"

"Asla," dedi komutan kesin bir ifadeyle. "Eldivenleri giy. Kağıdın zehirli olup olmadığını bilmiyoruz."

Harika.

Eldivenlere uzandım ve ellerimin titremediğini görmekten gurur duydum. Eldivenleri taktıktan sonra mektubu kavradım ve arkasındaki mührü sıyırdım.

Ben tek bir not çıkarıp okurken Komutan Ledger halının üzerinde volta atıyordu.

İmparatoriçe Aisling,

Bu gece Kızıl Sarayımıza yaptığınız saldırıda

babam Başbakan Vlek'i öldürdünüz.

OKUMAYI BIRAKTIM, içimden şok geçti. Vay anasını. Az önce ne demişti? İnsanoğlunun bildiği en savaşa aç ulusun liderini mi öldürmüştüm?

"Başbakan Vlek saldırı sonucu öldü," diye boş bir sesle duyurdum ve Komutan Ledger volta atmayı bıraktı. Sadist bir sırıtışla bana döndü ve yumruğunu havaya kaldırdı.

"Bekle," dedim ona. "Daha bitirmedim."

Zayıf babamdan savaş işlerini devralmak için yirmi yıl bekledim. Bu yüzden bana bu harika fırsatı verdiğiniz için size teşekkür etmek istedim. Şimdi size iki seçenek sunacağım ve çok dikkatli bir seçim yapmanızı istiyorum.

*1. Benimle evlenin, halkımızı birleştirin, ülkenizi, topraklarınızı ve köünüzü bana teslim edin, **ben** de üç güzel kız kardeşiniz de dahil olmak üzere değer verdiğiniz hiçbir şeye zarar vermeyeyim.*

Sözlerinin arasındaki tehdidi okuduğumda ELLERİM SALLANDI. Evlen onunla! Delirmiş miydi? Başbakan Vlek'in bir oğlu ya da herhangi bir çocuğu olduğunu bile bilmiyordum. Varis sahibi olmak akıllıca olduğu için öyle olduğunu varsaymıştım ama ben onun hakkında pek bir şey bilmiyorsam, o kız kardeşlerim hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu? Okumaya devam ettim:

2. reddedersen topraklarını insanlarından arındırır, köünü benimkine katar ve kız kardeşlerinin her birini öldürürüm.

*Cevabın1 bekliyorum,
Maxim*

CİLDİM zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle tütmeğe başladı.

"Ne diyordu?" Komutan telaşla bana baktı ve vücudumdan yükselen dumana göz attı.

Mektubu okuyabilmesi için masanın üzerine bıraktım ve cildimin sigara içmeyi bırakması umuduyla üç derin, sakinleştirici nefes aldım. Onunla evlenmek mi? Böyle bir şey olmayacak.

Ve onun çok kötü, asla merhamet göstermeyeceğim tek şeyi yapmıştı. Kız kardeşlerimi öldürmekle tehdit etmişti. Benim hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyordu? Bu hiç hoşuma gitmedi.

Mektubu okuduktan sonra Komutan Ledger çenesini ovuşturdu. "Vlek binada geç saatlere kadar çalışmış olmalı. Bu kısım iyi haber."

"Kız kardeşlerimi nereden biliyor?" Ben sordum.

İç çekti. "Ellerinde Talanagi var. Gece casus gönderip sabaha uçabilirler ve bizim haberimiz olmaz."

Gökyüzünü oldukça yakından izledik çünkü çok sayıda uçağı olduğunu biliyorduk ama belki de yeterince yakın değillerdi.

Bu sinir bozucuydu ama haklıydı. Fark edilmeden Luska'ya nasıl uçtuğumuza bir bakın.

"Vlek hakkında ne biliyoruz?" Komutana sordum.

Komutan Ledger yüzünü buruşturdu. "Bir kızı olduğunu duymuştuk. Oğlundan haberim yoktu."

Bu aile hakkındaki tüm bilgileri ortaya çıkarmak için casuslar gönderebilecekken onlarca yıldır uyuyorduk. Şimdi babamın eksik bıraktığı yerden devam etmek zorundaydım.

"Gökyüzünde daha fazla göz istiyorum. Riverine çevresindeki sınırların güçlendirilmesini ve bu Maxim hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir casus ekibi gönderilmesini istiyorum," dedim.

Başını salladı.

"Ben de bir cevap göndermek istiyorum," dedim.

Komutan sinirlendi. "Ne tür bir cevap? Birlikte bir yanıt oluşturmak için bunu amirallere götürmeliyiz."

"Amiraller kiminle evleneceğime karışamaz." Bunun doğru olduğuna yüzde doksan sekiz emindim.

"O zaman bunu seninle konuşmama izin ver. Bazı düşüncelerim var-"

"Bana Teğmen Elaine Steele'i bağlayın."

Kaşları birbirine çarptı. "Mürebbiyen mi? On yıllardır Luska'dan aldığımız tek yazılı iletişim için bir dadı mı getirmek istiyorsun!"

"Dadı mı?" Ona doğru yaklaşıp yüzüne doğru yürürken sesim soğuktu.

Sertçe yutkundu, birden haddini aştığını fark etti. "Ben sadece Teğmen Steele'in bu konularda pratik yapmadığını kastetmiştim-"

"Antrenman dışı!" Başımı geriye doğru eğdim ve yüzüne güldüm. "Az önce Başbakan Vlek'i öldüren ve saraylarını yerle bir eden İmparatoriçe, Elaine Steele tarafından yaratıldı. Bunu asla unutma!" Tersledim.

Bakışlarını indirdi ve başını salladı. "Evet, İmparatoriçe. Ancak imparatorluk yasalarına göre Teğmen Steele'in o mektubu okuyabilmesi için amiral ya da daha yüksek bir rütbede olması gerekiyor."

Anlayışla başımı salladım. "O zaman onu amiral yap. Bekleyeceğim."

Masaya doğru yürüdüm, bir kâğıt ve kalem aldım, sonra ona baktım.

Ağzı şok içinde açıldı. "Oh, ciddi misin?" "Evet," dedim açıkça.

"Buna karşı tavsiyede bulunuyorum. Amiral unvanı-"

"Not edildi. Şimdi, istediğimi yapacak mısın, yoksa rütbeni indirip emirlere uyabilecek başka birini mi bulmam gerekecek?"

Yüzünde bir öfke maskesi belirdi ama kendimi tuttum. Ona gerçekte kim olduğumu göstermezsem beni her zaman oğluyla çıkan küçük çocuk olarak görecekti - derimi soyduğunuzda çelik ve beton bulacaktınız. Yumuşak değildim ve beni korkutamazdı.

"Emredersiniz, İmparatoriçe." Beni selamladı ve odadan çıktı.

On dakika sonra Elaine saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve siyah bir bornoz giymiş olarak odaya girdi. Kadın

Tek başına ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde masanın üzerindeki nota bakıyor, durduğu yerden notu okuyamıyordu.

"Neden gecenin bir yarısı amiral olarak yemin ettim?" diye sordu bana.

Sırıttım. "Çünkü Komutan Ledger damarıma bastı."

Bu onu gülümsetti. "Aisling, oluyor?"

Eldivenleri ona uzattım. "Luska bana hitaben bir mektup gönderdi. Zehirlenme ihtimaline karşı eldiven giy."

O anda çok hareketsiz kaldı, tek kaşını kaldırdı ama başını salladı ve beyaz eldivenleri giydi. Notu okudukça kaşları daha da yukarı kalktı. Bitirdiğinde mektubu yere bıraktı, eldivenleri çıkardı ve adım atmaya başladı. Elaine savaşta korkutucu bir savaşçıydı ama onun en büyük özelliği akıydı. Babamdan sonra tanıdığım en iyi zekâlardan birine sahipti. Psikolojik savaşta en yüksek notları alırdı. İntikam planlarında biraz deliydi, tıpkı Tetra gibi ve şu anda ihtiyacım olan şey de buydu.

Birkaç dakika sonra nihayet, "Bana ne düşündüğünü söyle," dedim.

"Cevap vermek zorundasın," dedi ve ben de başımı salladım. Kabul ettim. Piç kurusu benden evlenme teklif etmiş, sonra da kız kardeşlerimi tehdit etmişti! Bu sessizlikle karşılanamazdı.

Ellerini birbirine sürttü ve sırttı. "Evlilik teklifine evet yanıtı vermeni ve uykusunda ona zehir içirmeni çok istiyorum."

Başımı salladım çünkü ben de bunu düşünmüştüm. "Ama pek çok şey ters gidebilir. Muhtemelen koridordan bile geçemezdim ve bu benim bir tür barış anlaşması imzalamamı gerektirirdi."

Ki bu barış olmaz. Düşmanca bir ele geçirme olur. Madenlerimizi soyarlar, kadınlarımıza tecavüz ederler ve Amersea'yı çorak bir araziye çevirirler. Ölmeyi tercih ederim.

"Kız kardeşlerini tehdit etti," diye hırladı.

Başımı salladım. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bugünden önce varlığından bile haberim yoktu. Görünüşe göre babam istihbarat toplamak yerine azami zayıat vermek için çaba sarf ediyordu. Daha fazla casusa ihtiyacımız var."

Elaine o anda durdu ve bakışlarımı yakaladı. "Bir fikrim var."

İçimden bir heyecan geçti çünkü yüzündeki ifade muhteşemdi. Bu fikir her neyse, iyi olacaktı.

"Bu mektuptan başka kimseye bahsetme. Komutan Ledger'a sessiz kalmasını emret. Bana iki gün verin."

Kaşlarımı çattım. "Ne için iki gün?"

O kadar mükemmel bir Luskin dizisiyle konuştu ki, beni şaşırttı. Biraz Luskin bildiğini biliyordum ama bu kulağa akıcı geliyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki mürebbiyen olmadan önce casusluk eğitimi alıyordum. Akıcı bir şekilde Luskin konuşabiliyorum ve bu Maxim'den onu korkutacak bir şey alacağım. Kafasını karıştırmalıyız, zayıf olmadığınızı ve kız kardeşlerinize dokunursa, o uyurken boğazına sarılacağınızı bilmesini sağlamalıyız."

Kaşlarımı çattım. "Elaine, casuslara ihtiyacımız olduğunu söyledimde seni kastetmemiştim!"

"Neden ben değil?" Bir elini kalçasına koydu.

Bir kere ellisine merdiven dayamıştı ama bunu asla söylemem. "Üçüzleri biliyorsa seni tanıyabilir."

Bana el salladı. "Kimse beni tanımayacak. Sen bile."

Ne? Ama o kadar kararlı görünüyordu ki hayır demek istemedim.

"Bir takım almaya ne dersiniz-?"

"Hayır. Yalnız gitmeliyim, yoksa şüphe çekerim."

"Elaine, değer verdiğim insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez," dedim ona. "Eğer sana bir şey olursa-"

"Bu konuda başka kimseye güvenmiyorum. Bu genç nesil yapılması gerekeni yapmak için çok yumuşak," diye homurdandı.

Vay canına, eski güzel Elaine'in sesine benziyordu. "İki gün mü?" Ona sordum. Bir kez başını salladı.

"Vespa'yı alacak mısın?"

"Onu asla terk etmem," diye onayladı Elaine.

Liana hâlâ yoktu. Keşke bana danışmanlık yapmak için burada olsaydı.

Tuttuğum nefesi dışarı üfledim. "Tamam. İki gün sonra görüşürüz."

Pişman olmamak için dua ettim.

İkimiz de orada garip bir şekilde durduk. Ona sarılmak istedim ama bunun fazla duygusal olup olmadığından emin değildim, özellikle de artık imparatoriçe olduğum için.

Siktir et.

Aradaki boşluğu geçtim ve onu kollarıma çektim. Yarım saniye boyunca kaskatı kesildi ve sonra iç çekerek bana sarıldı. "Hiç çocuk sahibi olmadım çünkü insanların istismar edebileceği bir zayıflığım olsun istemedim," dedi ve bana bakmak için geri çekildi. "Ve şimdi dört çocuğum var."

"Elimde kalan son zayıflıklardan biri sensin," dedim ona. "Yakalanma ve seni bana karşı kullanmalarına izin verme."

Bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Her iyi casus yakalanma ihtimaline karşı yanında bir siyanür hâpıyla seyahat eder."

"Elaine!" Onu azarladım. Yapmasa iyi olur.

Sırıttı. "İşe geri dönmek çok güzel. İki gün sonra görüşürüz," dedi ve odadan çıktı.

Yaşı onu durduramazdı. Aksine, düşman bölgesine gizlice girip Luskin casusu gibi davranma düşüncesiyle yenilenmiş görünüyordu. Ve ben gitmesine izin mi verdim? Ne düşünüyordum ki?

Mektuba baktım ve anladım.

Kız kardeşlerim. Bu Maxim denen herif kız kardeşlerimi tehdit etmişti. Elaine onların güvenliğini en az benim kadar ciddiye alıyordu. Bunun kontrolsüz kalmasına izin vermezdi.

Mektubu katladım ve sonra kapı çalındı. Komutan Ledger oradaydı, bu sefer duş almıştı.

ve donanmanın verdiği kıyafetlerle.

"Colt geri döndü..." dedi sesinde bir merak havasıyla.

"Bu harika! Yaralandı mı?"

"Hayır, ama bence bunu görmeniz iyi olur."

Odama koştum, dişlerimi fırçaladım ve hemen üstümü değiştirdim. Beş kat merdiven çıktıktan sonra tepedeydim ve Colt'un yaratığını öldüren mavi griffine bakıyordum.

Colt ona biniyordu.

"Onu bağladın mı?" Sendeleyerek ilerledim.

Sırıtarak başını salladı. "Mara'yı kaybettiğim için hâlâ üzgünüm ama... bunu açıklamak zor. Onu öldüremedim. Bağ başladı ve şimdi bunu neden yaptığını anlıyorum."

Colt'u ilgiyle izleyen Komutan Ledger'a baktım.

"Ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

Sorgulayıcı bir bakışla bana baktı. "Liana'yı bağladığında Talanagi'ni nereden buldun?"

Oh, bu... şey, bu sırrı açığa çıkarabilirim.

"Duvarın Luska tarafı. Orada olduklarını gösteren eski bir harita buldum."

"O piçler!" Ledger kalçasını tokatladı. "Bunu biliyordum. Bu yüzden saflarında daha yüksek bir konsantrasyona sahip olduklarını biliyordum."

Bir fikir ortaya çıktı.

"Duvarı yıkmamız gerektiğini düşünmüyorum. Bu bir felaket olur. Ama bir sonraki Piyango'da seçtiğimiz birkaç adayı Talanagi'nin olduğunu bildiğimiz yere götürmeye ne dersiniz?" Dedim.

Wilds'ın Luska tarafına demedim.

Komutan ve Colt başlarıyla onayladılar. Komutan Ledger,

"Uzun vadede oyun alanını eşitlememiz gerekiyor," dedi.

Karar verildi. Bir sonraki Piyango'da en güçlü düzine adayı seçecek ve saflarımıza daha fazlasını katabilmek umuduyla onlara Talanagi'yi nerede bulabileceklerini gösterecektik.

"Talanagi'den bahsetmişken, yaratığınız nerede İmparatoriçe?" Komutan Ledger sordu. "Yakında döneceğini söylememiş ?"

Cidden endişelenmeye başlamıştım, ama çok fazla şey yaşıyordum ve bunun beni etkilemesine izin veremeyecek kadar yorgun ve açtım.

"Gelecektir," dedim ona, sonra Colt'a baktım. "Yeni bağ için tebrikler. Luska misillemesini bitirene kadar yeraltına inelim."

Bölüm Nine

A Bir gün ve bir gece daha, ürkütücü bir sessizlik vardı. Üs, Duvar ve çevresi, Kızıl Saray'larını yıktığımızdan ve onları öldürdüğümüzden beri hiç saldırı olmamıştı. Başbakan.

Kayıplarıyla boğuştukları ve ölülerini gömdükleri için miydi? Maxim'e yemin mi ediyorlardı ve o da harekete geçmek için benim cevap vermemi mi bekliyordu? Zihnim dönüp duruyordu ve bu sırada Onyx ve Liana'ya ulaşamıyordu.

Bu gece, Tetra ve ittifakımızın geri kalanı emirlerini yerine getirmek için ortaya çıkacaklardı ve üs şu anda kilitlenmiş durumdaydı, bundan sonra ne olacağını bilmiyorlardı.

Toplantılarla dolu bir günün ardından, geç bir akşam yemeği için yemekhaneyi aramak üzere uzun bir koridordan geçerken, bir yan kapı açıldı ve Kohen'in sırttığını görene kadar irkildim. Beni küçük odaya çekti ve kapıyı kapatarak sırtımı odaya yasladı.

Kalbim göğsümde çırpındı. Onu neredeyse hiç görmemiştim. Toplantılarla ve yeni üssün iplerini öğrenmekle meşguldüm. Hâlâ takım liderleriyle tanışıyor ve yeni programımın olacağını öğreniyordum. Gündüzleri öğrenci, geceleri imparatoriçe. Biz de buna karar vermiştik. Tetra ve filomun geri kalanıyla birlikte gün doğumundan gün batımına kadar çaylak acemiler olarak eğitim alacaktım ve sonra toplantılarım olacaktı gece için anlaşma ile imparatoriçe şeyler. üzerinde

Hafta sonları, kız kardeşlerimi görmek ve orada daha fazla toplantı yapmak için Riverine'e geri uçmama izin verildi.

Toplantılardan zaten bıkmıştım.

"Bana yaratıklarımız hakkında bilgin olduğunu söyle. Çıldırmak üzereyim," dedim ona.

Gülümsedi. "Bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden gülümsüyorsun?"

Eğildi, boynumu kokladı ve dudaklarını çenemde gezdirerek dudaklarıma dayandı.

Onun yanında içimdeki her şey silahsızlanıyordu. Hayatım boyunca bana öğretilen tüm hayatta kalma teknikleri Kohen varken zihnimden silinmiş gibiydi.

"Seni hayal ettim," diye fısıldadı dudaklarını kışkırtıcı bir şekilde dudaklarımin üzerinde gezdirirken, kulağıma ulaşana kadar durmadı. Isı vücudumda o kadar hızlı ve sıcak bir şekilde yayıldı ki, gerçekten alev alıp almayacağımı merak ettim.

İnledim ve pazılarını kavramak için uzandım. Bu adam benim mahvoluşum olacaktı. Başka hiçbir insana ona olduğum kadar aşık olmamıştım. Ama bunu ona asla söylemeyecektim.

"Ve...?" Köprücük kemiğimi öperken sordum, sıcaklık dalları içime doğru ilerliyordu.

Kohen geri çekildi ve bana yarı alaycı bir sırıtış attı. "Söylemeyeceğim. Bunu ben bilirim, sen de yaşarsın."

Omzuna yumruk attım, o da daha geniş sırıttı.

"Hey, bu adil değil!" Ona söyledim.

Dudaklarıma baktı, çılgın bir aptal gibi sırıtıyordu ve ben de onun gülümsemesine eşlik etmekten kendimi alamadım. Kohen bir uyuşturucu gibiydi; varlığı bile beni sarhoş ediyordu. "İyi bir imgelem miydi?" diye sordum.

"Şimdiye kadarkilerin en iyisi." Dudaklarını yaladı. Onu öpme beklentisini hem seviyor hem de nefret ediyordum. Benim hakkımda iyi bir öngöründe bulunduğunu bilmenin ve bunu bilmemenin heyecan verici bir yanı vardı. Söylediği gibi yaşayacaktım.

"Aşkımız..." Çekilmeden önce dudaklarıminı öptü. "...tarihi yeniden yazacak." Beni tekrar öptü, daha sert,

Daha derine ve kendimi ona açtım. Vizyon bu muydu? Aşkımız tarihi yeniden mi yazacaktı, yoksa sadece romantik bir açıklama mı yapıyordu?

Umurumda mıydı ki?

Bu öpücükte boğuluyordum, kendimi Kohen'in her şeyine isteyerek kaptırmıştım ki koridorda bir çift bot sesi duydum ve ikimiz de donup kaldık. Geri çekildim ve Kohen uzanıp elini çılgınca atan kalbimin üzerine koydu. Sonra başını yana eğerek bana baktı ve derin bir şekilde konsantre olmuş gibi göründü. "Onyx yeni döndü. Liana onunla birlikte değil."

Duymam gereken tek şey buydu. Onu atlattım ve kapıyı açtım. Neyse ki koridorda kimse yoktu çünkü dışarı çıktım, saçımı düzelttim ve gömleğimin hâlâ içimde olduğundan emin oldum.

"Nerede o? Ne oldu?" Çılgınca sordum.

Kohen'in başı hâlâ eğik, kaşları çatıktı ve bizi dışarı çıkaracak merdivenlere doğru ilerliyordu. Hâlâ yeraltı sığınağında yaşıyorduk ve Luska'nın saldırmasını bekliyorduk.

Üç kat merdiven boyunca sessiz kaldı ve sonra bana döndü. "Drak'ı öldürdüler. Ama Liana Onyx'i korurken öldü."

"O ne!" Çığlık attım.

Sesini alçalttı. "Sakin ol, ormanda yeniden doğuyor. Buraya dönmesi sadece zaman alacak."

Rahatlamak mı? Lanet yarattığım öldü. Ölümsüz olsa bile, yine de stresliydi. "Luskinler ona ulaşabilirdi," fısıldadım.

"Onyx onunla kalmalıydı."

Kohen başını salladı. "Liana ona geri gelmesini ve seni korumasını emretti."

Korunmaya ihtiyacım yoktu. Onun iyi olmasına ihtiyacım vardı!

Çılgınca bağımızı aradım, ancak çelik bir kapı gibi kapandığını hissettim.

Tepeye ulaştığımızda kapıda bir nöbetçi vardı ve ben geçerken dikilip beni selamladı. Dışarı çıktığımızda, Kohen üç büyük adım atarak

Böylece birlikte çıkmışız gibi görünmüyordu. Komutan Ledger açık alanda durmuş, Onyx'i merakla izliyordu.

Komutan Ledger yüzünü bana dönerken Kohen yaratığına doğru yürüdü ve boynunu okşadı. "Seninki nerede?" diye sordu.

"Gecikti," diye cevap verdim, Luska'da bensiz yapayalnız olduğu için içim içimi yiyordu.

'Neredesin? Gelip seni alacağım' diye mesaj attım ama yanıt alamadım.

Amiral Caruso yanında birkaç askerle birlikte avluyu geçti ve onlara katılmamı işaret etti.

Komutanı selamladım ve Kohen ile Onyx'in yanından geçtim.

"Liana bana cevap vermiyor," diye fısıldadım yanından geçerken Kohen'e.

"Yeniden doğuş için enerji depoluyor," dedi bana.

Hırladım. Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Kırmızı ejderha sürücüsü onu bulabilir ve yeniden doğmasını engellemek için üzerine o ağlardan bir tane daha koyabilirdi.

Ama bensiz bin yıl hayatta kalmıştı, birkaç gün daha hayatta kalabileceğine güvenmek zorundaydım.

Amiral Caruso, yanındaki iki erkek ve bir kadınla birlikte beni selamladı. Üniformalarındaki rütbe işaretlerine bakarak teğmen olduklarını anladım. Kadın olan özellikle sert görünüyordu, kafasını kazıtmış ve az miktardaki saçını da sıcak pembeye boyamıştı. Beyaz bir yılan yaratığı koluna dolanmıştı.

Amiral, "Bunlar eğitimcileriniz," dedi. "Combs..." Pembe saçlı kadını işaret etti. "Çekiç..." Sağ elinin bir parmağı eksik olan, uzun siyah saçlı ve düşünceli gözlü bir erkeği işaret etti. "Ve Rahul..." Kısa kesilmiş saçları ve kahverengi gözleri olan açık kahverengi tenli bir erkeği işaret etti.

"Imbrian?" Rahul'a sordum.

"Yarısı," dedi, ne daha fazla ne de daha az bilgi vererek.

Başımı salladım. "Riverine'den buraya atanan diğerlerine talimat verecek misiniz?"

Çünkü Tetra, Alek, Roc, Meera, Dev, Kian ve Anika her an gelebilirlerdi.

Dik duran kadın Combs bakışlarını bana çevirdi. "Evet, İmparatoriçe."

İki kelime. Konuşkan bir grup değillerdi.

"Pekâlâ, Filo'ya verdiğiniz hizmet için teşekkürler." Onları selamladım, onlar da beni selamladı.

Onlar ayrılırken Amiral Caruso yanıma geldi ve tek kaşını kaldırdı. Gözü artık şişmemişti ama yüzü hâlâ morluklarla kaplıydı. "Teğmen Steele'i buralarda görmedim..."

Açık uçlu bir soruydu. Tek söylediğim

"Mmmm," oldu.

"Birkaç günlüğüne gidebileceğinden bahsetti."

Caruso'ya güveniyordum ama kimseye de güvenmiyordum.

"Yapacak," diye onayladım ve gözleri kısıldı. "Bunun kayıp yaratığınla bir ilgisi var mı?" Ah, tam kalbime geldi.

"Hayır," dedim ama imparatoriçe olarak bir şey söylemememe gerek yoktu.

"O zaman dün gece geç saatlerde teslim edildiğini gördüğüm çok gizli mektupla bir ilgisi olmalı. Komutan Ledger ne olduğunu söylemiyor."

Bu kadın acımasızdı. Tartışamayacak kadar yorgun olduğum için iç çektim. "Evet, döndüğünde mektubun içeriğini size ve diğer amirallere bildireceğim."

İlgisini çekmişti ama başka bir şey söylemedi. Bunun yerine gökyüzüne baktı. "Kızıl Saraylarını yıktıkları için neden misilleme yapmadılar?"

Nedenini biliyordum. Maxim onun saçma evlilik teklifine vereceğim cevabı bekliyordu.

"Babamın katilini bulma konusunda bir gelişme var mı?" Amirallerle konuşmaya hazır olana kadar konuyu değiştirmek istedim.

Luskin'in yeni liderinin onunla evlenmemi istemesi hakkında.

Başını salladı. "Yeni bir laboratuvar buldum. Nerede olduğunu kimseye söylemiyorum. Sonuçlar yaklaşık üç ila dört gün sürer."

Dişlerimin arasından hava üfledim.

"Ya bizden biri olsaydı?" Ona sordum.

Dudakları ince bir çizgi halinde büzüldü. "O zaman kim olduğunu bulup sana kellelerini getirene kadar hayatımı her bir Amerikalıyı sorgulamakla geçireceğim."

Yemini dokunaklıydı. Uzandım ve dirseğini sıktım. "Teşekkür ederim."

Bana baktı ve bir kez başını salladı. "Baban nazik bir adam değildi ama çok iyi bir liderdi. Bunu hak etmedi."

Baban nazik bir adam değildi.

Bu sözler ne yazık ki doğruduydu ve belki de bu yüzden acı vermiyordu. Onun yumuşak ya da sevgi dolu bir yanı yoktu. Ama annemizin olmadığı bir dünyada büyüyen kız kardeşlerim ve benim için bir geçim kaynağı, bir güvenlik ağıydı. Yapabileceğinin en iyisini yaptı ve bu yeterince iyiydi. Hayattaki payımdan şikâyet edecek değildim. Çok ayrıcalıklı bir yaşam sürmüştüm, bu yüzden üzerime titreyen bir babaya sahip olmamak geceleri ağlayacağım bir şey değildi.

Hayır. Çene yukarıdaydı. Devam et.

"Eğitmenleriniz, arkadaşlarınız ya da Elaine hakkında endişelenmeyin. Onları zaten sorguladım ve her şey ortada. Seninle yakın temasta olan herkes-"

"Tetra'yı mı sorguladınız?" Sesimde suçluluk duygusuyla ona sordum. "Ona zarar verdin mi?"

Şimdi gücenmiş görünüyordu. "Hayır. Benim gücüm böyle çalışmıyor. Eğer konuşmazlarsa, o zaman..." Ellerini bir şey söyler gibi açtı, sonra da acıttı.

"Yani hepsi... konuştular mı?"

Başını salladı. "Kanaryalar gibi öttü. Babanın öldüğü gecenin tüm dökümünü yaptı. Tek bir yalan bile söylemedi."

İçimdeki rahatlama o kadar hızlı oldu ki nefesim kesildi. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Tetra hakkında değil ama diğerleri hakkında. Yakın çevrem temiz olduğunu bilmek güzeldi.

"Bu çok iyi."

Üssü ve etrafta dolaşan tüm insanları taradı. "Ama bunu biri yaptı. Ve eğer kan laboratuvarını havaya uçurdularsa ve bunu örtbas çalışıyorlarsa, onları bulacağım" diye yemin etti. Yürümeden önce beni selamladı.

O haklıydı. Biri yapmıştı, muhtemelen Amersea'dan biri. Luska'dan gelen bir suikastı örtbas etmek için hiçbir sebep yoktu. Kanı ne hikayeler anlatacaktı?

Ön kapıdaki hareketlilik dikkatimi çekti. Özel şoförüm Verik'in arabası içeri girdi ve ben de sııttım. Tetra ön koltukta, arkadaki iki sırada ittifakın geri kalanı olduğunu tahmin ettiğim kişilerle birlikte oturuyordu çünkü tüm yaratıkları arabanın sağında ve solunda, yanlarda koşuyordu. Ya da Alek ve Dev'in durumunda uçuyorlardı. Dev'in tüyler ürpertici akbabasını görünce tüylerim diken diken oldu, çünkü pençeleriyle size bir kez dokunursa öleceğinizi duymuştum.

Roc'un vaşasının yanında koşan Meera'nın küçük tilkisi arabanın hızına kolayca ayak uydurdu. Anika'nın dişi aslanı, Tetra'nın kurdu ve Kian'ın maymun yaratığının yanında zahmetsizce yarışırken çok fena görünüyordu. Birlikte koşan eski arkadaşlar gibi görünüyorlardı ve bu beni mutlu etti. Yaratıklar birbirlerini seviyorsa, bu insanların da sevdiği anlamına geliyordu. Artık imparatoriçe olduğum için meşgul olacaktım, bu yüzden Tetra'nın ona göz kulak olacak başka birinin olması iyi bir şeydi.

Araba durduğunda, kapılar açıldığında yaratıklar etrafa yayıldılar, boşluğa baktılar ve hepsi teker teker dışarı çıktılar.

Filo tarafından verilen kıyafetlerini giymişlerdi ve sırtları dik bir şekilde durup beni selamlarken ellerinde duffle çantaları tutuyorlardı.

Sııtmayı yüzümden uzak tutmaya çalıştım.

"Rahat," dedim.

Rahatladılar, sanki imparatoriçe olduğum için işlerin değişip değişmeyeceğini merak ediyormuş gibi bana baktılar.

Onlara "Buraya gönderilmek istediğiniz için çıldırmış olmalısınız" dedim.

Anika çantasını aldı ve bana doğru yürüdü. Omuz silkti. "Yemeklerin iyi olduğunu duydum."

Sırıttım. "Fena değil."

Omzumu kavradı ve yanımdan geçmeden önce sıktı.

"Hey, eski dostum," diye seslendiğini duydum Kohen'in ve kollarını açıp onu kucakladığını görmek için tam zamanında omzumun üzerinden baktım. Kıskançlık kalbimi sıcak bir bıçak gibi kesti, ama ben bunun üzerinde duramadan Tetra önümdeydi.

Dev ile el ele tutuşuyordu. Tamam... yani bu kesinlikle bir şeydi. O diğer eliyle bastonunu kavrarken Dev de onun dudağını tutuyordu.

"Lütfen bana Teğmen Ashendell'in burada olmadığını söyle," diye yalvardı, Dev'in elini bırakıp beni kucaklamak için kendine çekti, ben de karşılık verdim.

Güldüm. "Değil, ama bugün yeni eğitimcilerimizle tanıştım ve... gergin görünüyorlar."

Roc, yanında Kian'la Tetra'nın arkasından gelirken, "Harika," dedi. Hep birlikte Kohen ve Anika'nın Onyx'in yanında konuştukları yere doğru yürüdüler.

"Hepimizi bir arada tuttuğun için teşekkürler," dedi Meera uysalca uzanıp elimi sıkarken.

Sonra, Alek'in önünde duruyordum.

Tatlı, yakışıklı, sadık Alek.

Sertçe yutkundu, gözleri beni boydan boya taradı. "Aisling... Ben..." Bakışlarımla buluştu ve oradaki derinlik, duygu ve kırılganlık beni şaşırttı. "Baban hakkında duyduklarına çok üzüldüm."

Benim babam. İmparator değil. Tek ebeveynimi kaybettiğimin farkındaydı. Boğazım duygularla tıkanı ve

başını salladı. "Teşekkür ederim, Alek."

Arkamdan Kohen'le konuşan herkese baktı ve bana zayıf bir selam verdi. "Bana ayrılan bulup yerleşeceğim. Uzun bir yolculuk oldu," dedi ve duffle'sini alıp uzaklaştı. İniki uçarak aşağı indi ve omzuna konarak bana baktı.

Alek'i gördüğümde neden üzüldüm? Benim için değil. Onun için üzüldüm. Aramızda geçenler yüzünden kendimi kötü hissettim. O kendini ortaya atmıştı ve ben onu vurmuştum.

Kohen olmasaydı Alek ile bir şeye evet der miydim?

Belki... ama Kohen vardı ve Alek harikaydı... ama Kohen değildi.

"Gel bize katıl." Kohen'in derin sesi sol omzumun üzerinden aktı ve karnım sıkıştı.

Sırıtmamı engellemeye çalışarak döndüm. Yıldızlar, üzerimde öyle bir etkisi vardı ki. Şimdi ona bakarken, küçük dolap odasındaki öpüşmemizi düşünmeden edemiyordum. Bir erkekten hiç bu kadar etkilenmemiştim.

"Sana nerede katılayım?" Tek kaşımı kaldırarak sordum.

Kohen, "Üste bir tür bar var," dedi ve sonra diğerlerine doğru yürüdü.

Onu takip ettim. Eminim ki babam hayatta olsaydı, imparatoriçe vekili olarak arkadaşlarımla bara gitmemem için bana öğüt verirdi.

Bölüm

On

T "bar", akşam 8'den itibaren takılma noktası haline gelen yüceltilmiş bir yemekhaneydi. Her yaştan ve rütbeden filo personeli masalara yayılır ve saçlarını açmışlardı. Köşedeki bir hoparlörden müzik çalıyordu ve bazı insanlar alkol alırken, muhtemelen görevli olan diğerleri su yudumluyordu.

Ben geçerken sertleştiler, daha dik oturdular ve hazırolda durdular. Elaine muhtemelen sıradan askerlerle dostluk kurulmamasını tavsiye ederdi. Babam hiç yapmazdı. Ama ben babam değildim ve farklı olmak istiyordum.

"Rahat," dedim yanlarından geçerken. Teker teker hepsi konuşmaya ya da dans etmeye geri döndüler ama yine de neden orada olduğumu merak ediyormuş gibi endişeyle bana baktılar. Sadece bana bakmadıklarını fark ettim. Kohen'e ve yanımdaki diğer İmbrialılara da şüpheli bir tavırla bakıyorlardı. Bundan nefret ettim. Aramızdaki ayrılıktan nefret ediyordum ama o kadar uzun zamandır vardı ki bu uçurumu nasıl kapatacağımdan emin değildim. İmparatoriçe olarak bu konuda bir şeyler yapabilmeliydim. Belki küçük bir başlangıç olabilirdi, belki İmbriyalı arkadaşlarımla bir masada oturup iyi vakit geçirmemle başlayabilirdi. Askerler bizi gülümserken ve gece boyunca gülerken görsünler.

O zaman fark ettim ki babam gittiğinden beri yeni keşfedilmiş bir özgürlük vardı. Bunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim, ama

Artık onun onaylamamasının yakın olmadığını bildiğim için istediğimi bir dereceye kadar yapabilirdim.

Tetra dayanırken bana "Alışmak zaman alacak," diye fısıldadı. "Halkın imparatoriçesi," diye ilan etti.

En iyi arkadaşıma sırttım, yanımda olduğu için mutluydum.

Köşede bir yer bulduk ve oturur oturmaz Anika uzanıp omzumu sıktı, sesini alçak tuttu. "Kızıl Saray'larını havaya uçurdun. Bu kadeh kaldırmayı hak ediyor."

Herkes koro halinde onayladı ve Meera Dev'le birlikte içki ve yemek almak için ortadan kayboldu.

"Hey, sadece ben değildim." Başımı Kohen'e doğru eğdim ve Anika başını sallayarak elini omzumdan çekti.

Yüzünde kıskançlık var mıydı?

İçecekler servis edildi, hepimiz için su ve meyve suyu, çünkü sabah erkenden görev için rapor vermemiz gerekiyordu. Tetra önüme kıyılmış domuz etli nachos koydu. Kohen önce içkimden bir yudum ve yemeğimden bir ısırık alıp birkaç dakika sonra tekrar önüme koyduğunda hiçbir şey söylemedim. Elaine etrafta yokken bir şekilde benim yemek testçim olmuştu. Dün ona bir şey olmasını istemediğimi söyleyerek itiraz etmişim ama o ikimizin de gelecekte hayatta olacağımızı, bu yüzden endişelenmemesi gerektiğini savunmuştu.

Anika kadehini kaldırdı. "Luskin'lere adalet getirilmesinde rol alan herkese."

Masadakiler kükreyerek onayladılar ama hiçbir fikirleri yoktu. O binaya saldırdığımızda Başbakan Vlek'i öldürdüğümüzden kimsenin haberi yoktu. Binanın düştüğü haberi yayılmıştı ve bu moralleri yükseltmişti ama mektubun içeriğini amirallerle paylaştığımda, Luska'nın en üst düzey komutanının, halkımıza onlarca yıldır işkence eden kişinin öldürüldüğü haberi bir yangın gibi yayılacaktı. Şu anda heyecanlı olsalardı, bunu duyduklarında çok heyecanlanırlardı. Ama bu konuda Elaine'e güveniyordum.

Amirallere söylemeden önce onun planını uygulamak istedim.

"Birkaç kişilik daha yer var mı?" Jace'in sesi arkamdan geldi ve kaskatı kesildim.

Döndüğümde en iyi arkadaşı Tucker'yanında olduğunu gördüm, ikisi de duffle çantalarını tutuyordu.

Elbette burada olacaklardı. Öz babası buradaydı. "Ortaya çıkmamam" hakkında söylediklerinden sonra onu burada istemiyordum ama önemsiz biri gibi de davranmak istemiyordum.

Tetra Kohen ile aynı anda ayağa kalktı.

"Masa dolu," diye homurdandı. Kolaylıkla dört kişilik yer daha vardı. Büyük bir yemekhane masasıydı.

Kirli işlerinizi sizin için yapan şımarık en iyi arkadaşlar için yıldızlara şükürler olsun.

Jace gözlerini devirdi. "Hadi ama Tetra. Birlikte çalışacak ve eğitim göreceğiz. Bir noktada bunu geride bırakmamız gerekiyor."

"Masa dolu." Kohen Tetra'nın sözlerini yineledi ama ses tonunda bir uyarı vardı.

Jace bana baktı, bakışlarında yalvaran bir ifade vardı. Onu nasıl sevmiştim ki? O kadar boş bir pislikti ki.

"Kaybol, Jace. Yeni arkadaşlar edin," diye tükürdüm.

Başı tokat yemiş gibi geriye döndü. Belki de ihtiyacı olan şey buydu - sonunda kanunu koymam için. Kohen'in benimle vakit kaybetmemesi gerektiğini söylemişti, çünkü beni aldatmıştı. Hangi dünyada onun varlığına mecbur olduğumdan daha fazla tahammül edeceğimi düşünmüştü?

"Ve sen hâlâ buradasın. Vay canına, bu çok acıklı," dedi Anika.

Tucker Jace'in kolunu çekti ve Jace şoktan çıktı, yüz hatlarını öfke kaplamıştı. Döndüler ve uzaklaştılar.

Masaya garip bir sessizlik çöktü.

"Güney tepesindeki haydutların bizimle uğraşıp durduğu zamanı hatırlıyor musun?" Meera sordu.

Dev, Kian, Kohen ve Anika o sırada çılgınca sırtan Meera'ya baktı. "Çantamda bunun için gerekli otlar var."

"Ne için?" Ben sordum.

Kohen bana baktı. "Eğer sana söylersek, sen de bu suça ortak olursun."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne eylemi?"

Omuz silkti. "Alçakgönüllü olmak için küçük bir şey Jace." Tetra da artık gülümsüyordu. "Oh, bunu sevdim. Anlat bana."

Kohen, duymamam için gitmeme fırsat verircesine son bir kez daha bana baktı.

"Ben imparatoriçeyim. Cinayetten paçayı kurtarabileceğimden oldukça eminim, yine de umarım bunu planlamıyorsunuzdur. O komutanın oğlu."

Meera eğildi. "Gratonis bulgaris kökü. Küçük miktarlarda bile oldukça müshil etkisi vardır."

Hepimiz bir kahkaha patlattık ve yanımızdakilerin bakışlarını üzerimize çektik. Bunu hiç beklemiyordum. Çok masumdu ve yine de Jace için mükemmeldi.

"Oh evet lütfen," diyerek planlarını kabul ettim.

Meera sadece başını salladı. "Kahvaltıya kadar bitmiş say."

Masanın etrafındaki küçük ittifakımıza baktım ve gülümsedim. Neredeyse yarım düzine İmbrialı ile yakın ve güvenilir bir arkadaş olacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Sadece bir kişi eksikti: Alek. Roc'a baktım ve sanki aklımı okumuş gibi bana küçük bir gülümseme verdi.

Gerçekten yorgun muydu yoksa aramızdaki şeyler tuhaf olduğu için mi böyle söyledi?

"Otlardan bahsetmişken..." Anika sesini alçalttı ve bana baktı. "Imbria'ya dönmek ve ihtiyacım olan şeyleri almak için birkaç gün izin almamız mümkün mü?"

Doğru ya. Kasılmalarını ve bunu engellemek için aldığı küçük bitkisel çiğnemeleri neredeyse unutmuştum.

"Elbette," dedim ona. "Hafta sonuna kadar bekleyebilir misin?"

Aileni ziyarete geldiğini söyleyeceğim." Başını salladı.

Meera'ya baktım. "Uzun süre yetecek kadar alabilir misin?"

Meera, o kadar küçük, narin ve zeki olduğu her halinden belli ki, başını salladı. "Bu partide bir yıl yetecek kadar yapacağım."

Güzel. Anika'nın daha fazla bölüm geçirmesini önlemek istedim.

Nacholarıma gömüldüm ve Tetra'nın Valor'u küçükken mavi mısırın zehir olduğunu düşünmesi için nasıl kandırdığına dair anlattığı komik bir hikayeyi dinledim. Sonra Liana'nın zihnimde kıpırdadığını hissettim.

Sertleştım.

'Yeniden doğdum. Eve geliyorum,' diye gönderdi Liana ve ben rahatlayarak sarktım. Kohen bakışlarımla karşılaştı ve gülümsedi. Onyx ona söylemiş olmalı

"Senin için çok endişelendim! Ona söyledim. "Arkadaşının intikamını aldın mı?"

Onyx zaten öyle olduğunu söylemiş olsa da, bunu ondan duymak istedim.

"Evet. Sesindeki sırtışı duyabiliyordum. Ama başka bir şey daha vardı. Sakladığı bir şey.

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordum.

"Düşünüyordum da, yarın antrenmandan sonra-" diye başladı Anika ve ben ayağa kalktım, yalandan esnedim.

"Üzgünüm, çok yorgunum. Ben çıkıyorum," dedim herkese.

Bana hoşça kal dilediler ve Kohen'in benimle Liana hakkında daha fazla konuşmak istediğini biliyordum ama yapmadı. Bir çiftmişiz gibi görünecekti. Elaine ve Caruso'yu üsteyken bir güvenlik görevlisinden kurtulmama izin vermeleri için ikna etmişim. Kendim de bir silahtım, ateşe dönüşebiliyordum ve onlar da bunu kabul ettiler.

'Buradayken bazı şeyler gördüm. Bu yeni liderin ellerinde Amersea'nın geleceği hakkında beni endişelendiren şeyler,' dedi Liana.

Nefesimi içime çekerek kapıya kadar gittim ve sonra yemekhaneden çıktım. "Maxim?"

"Evet. O... Aisling. O..." Kelimelere dökmekte zorlanıyordu.

"Ne oldu? Artık tamamen korkmuştum. Eğer bu onu endişelendiriyorsa, beni de kesinlikle endişelendirmeliydi.

'Onun iki bağı var. İki yaratık.'

Yürümeyi bıraktım ve başımı yana eğdim. Az önce ne demişti? "Bu mümkün değil," dedim ama bunu yaparken merak ettim... belki de mümkündü. Hiç deneyen olmuş muydu?

'En kötü kısmı bu değil, Aisling. O... kötü.'

Kötülük mü?

"Ne demek istiyorsun? Liana ve ben farklı kültürlerle ve yetiştirilme tarzlarına sahiptik. Onun için kötülük benim için farklı bir şey olabilirdi.

Açıklamak için çabaladığımı hissettim. 'Babanın enerjisi bana itici geliyordu. Ondan hiç hoşlanmadım...' İtirafı beni şok etmedi, bu da kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu. Ondan hoşlanmadığını her zaman biliyor muydum? Evet, sanırım biliyordum. Derinlerde bir yerde.

Bir keresinde bana harika bir karakter yargıcı olduğunu ve babamdan hoşlanmamasının kırıcı olması gerektiğini söylemişti, ama sanırım anlıyordum. Huysuz ve çoğu zaman kaba biriydi.

"Maxim öyle biri değil, Aisling. Onun enerjisi... ona baktığımda boğazımda safra birikiyor. O... Kendi dilimde bir kelime bulmaya ve onu tercüme etmeye çalışıyorum. "O ışığın eksikliği.

Işık eksikliği. Karanlık mı? Bu kollarımın titremesine neden oldu.

"Bana evlenme teklif etti," diye kaçırdım.

Onun ateşli öfkesini hissettim. 'Ben hala hayattayken olmaz! Ve ben ölümsüzüm, yani bu çok şey söylüyor.

Bunun üzerine gülümsedim ve hemen ona Maxim'in gönderdiği mektuptan, Elaine'den ve görevinden bahsettim.

'Elaine burada, Luska'da mı? Onu bulup evine uçuracağım.

'Hayır, bu tehlike-' Sonra onun ölümsüz olduğunu hatırladım. "Tamam ama onu nasıl bulacaksın?

"Birini bir kez kokladıysam, onu neredeyse her yerde bulabilirim.

Vay be. Bu sahip olunması gereken iyi bir yetenektir.

'Tamam, gözlerden uzak dur. Gizlice casusluk yapmaya gitti,' dedim ona.

'Ben ormanda kalacağım. Burada onlardan çok var.'

Sığınağa geri adım atıp odama doğru ilerlerken gerginlik içimi kemiriyordu. Misilleme saldırısı olmadan önce hepimiz burada daha ne kadar kalacaktık? Maxim bunu mu bekliyordu? Yukarı çıkıp dinlenmemizi ve sonra da üssü bombalamasını mı? Liana'nın onun ışığı olmadığı ve kötü olduğu hakkında söyledikleri tüylerimi ürpertti.

Odamda volta atıyor, her saat başı Liana'yı kontrol ediyordum. 'Onu buldum. Neredeyse onu tanıyamayacaktım,' dedi Liana. Rahatlayarak sarktım.

"Yaşıyor mu?"

Liana'nın sırtışını neredeyse hissedebiliyordum. 'Yaşamaktan da öte, Aisling. O iblisin ödünü koparacak bir şeye sahip.

İblis mi? Vay canına, Liana Maxim'den gerçekten hoşlanmadı.

"Ne aldı?"

Sana göstermesine izin vereceğim. Yaklaşık dört saat içinde döneceğim. Biraz uyu.'

Uyu! Hayatta olmaz. Onlar dönene kadar tüm yatak odasını adımlayacak ve ancak Elaine yatağında güvende olduğunda uyuyacaktım ve Maxim'i korkutacak neye sahip olduğunu biliyordum. Mektubuna cevap vermem ve amirallere bundan bahsetmem gerekiyordu. Ayrıca yarın sabah üs eğitimimin ilk günü olacaktı.

Hayır. Öldüğümde uyurdum.

Bölüm

ELeVen

'W "Buradasın. Liana zihnimin içine konuştu ve masadan sıçradım. Odamda kahvemi yudumluyordum. ve uyanık kalmak için bir kitaba göz atıyordum. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Saat gecenin ikisi olmuştu ama üs hâlâ Filo askerleriyle doluydu. Ben geçerken selam veriyorlardı, sırtlarını duvara dayamışlardı.

En üst kata çıktığım anda kapıdan fırladım, oradaki iki korumayı geçtim ve Liana'nın önünde durmak için kaydım ve...

Kimdi o?

File çoraplar, kırmızı bir korse ve siyah deri şort giyen uzun sarı saçlı güzel bir kadın Liana'dan indi. Kadın bana yaklaşırken önce göğüs dekoltesine baktım, sonra bakışlarım yüzüne gitti. Ağır bir makyaj yapmış, kırmızı ruj sürmüştü ve-

"Elaine!" Tısladım, geriye doğru sendeledim.

Gözlerim! Gözlerimi mürebbiyemden kaçırmak istedim ama o sırtarak sarı peruğunu kafasından çıkardı ve beni selamladı.

". Memelerim var," dedim aptalca.

Güldü.

Hayatım boyunca bu kadınla birlikte yaşadım ve o her zaman çok . Düğmeli gömlekler, balıkçı yakalar, saçlar

Topuz, makyaj yok. Bu... travmatize ediciydi.

"Ve onları Maxim'in en mahrem yatak odalarına sızmak için kullandım," diye karşı çıktı.

Gözlerim büyüdü. "Sen ne? Sen... onunla mı?"

Yüzünü buruşturdu. "İmkânı yok. Yine de gardına tılsım yerleştirdim ve sonra onu öldürdüm."

Bu daha çok Elaine'e benziyordu.

Arkasında duran Liana'ya baktım ve yanına koşup onu kontrol etmek istedim ama merakım beni yerimde tuttu. Daha önce fark etmediğim Vespa eyerdeki koltuğundan sıçradı ve Elaine'in yanına geldi.

"Liana, Maxim'i korkutacak bir şeyiniz olduğunu söyledi."

Başını salladı, "Şimdi ona cevap yazmaya hazırız İmparatoriçe, mektubunuza bunları da ekleyebilirsiniz."

Çantasından siyah bir bez çıkardı ve incelemem için gergin bir şekilde açtı.

Onlar siyah ipek boxer'lardı üzerinde ile kelimesi Maxim bel bandına altın iplikle işlenmiş.

"Ewww, bunlar onun iç çamaşırları mı?" Ona sordum. Ama sırtıyordum.

Gülümsemesini gizleyemeyerek başını salladı. "Ve sen onları 'uykular' diyen bir mektupla geri gönderdiğinde, aramızda bir casus olduğunu düşünecek. Ya da en azından bizimle uğraşırsa ona ulaşmanın bir yolu olduğunu. Haini bulmak için en yakın çevresini parçalara ayıracak."

Vay be. Tamam, bu dahiceydi.

Esnedim ve o da omzumu sıvazladı. "Bunları yaşam alanınıza getireceğim ve sabah mektup üzerinde çalışabiliriz."

Başımı salladım. "Amirallere söylemeliyim."

Elaine omuz silkti. "Bir şey yapmak zorunda değilsin ama yapman gerektiğine katılıyorum. Mektubu gönderdikten sonra onlara söyleyelim, böylece herhangi bir konuda fikirlerini almak zorunda kalmayız."

Hah. Bunu sevdim.

"Anlaştık."

İçeri girip kıyafetlerini değiştirmeyi umdu çünkü onu bu şekilde görmek kendi annesini uygunsuz görmek gibiydi.

Sonunda Liana'ya doğru yürüdüm ve tüylerini okşayarak boynuna sarıldım. "İkinizin de eve sağ salim varmanıza " dedim ona.

Sonunda eşi için Drak'ı öldürdüğünde biraz iyileşme ve kapanma hissettiğini hissedebiliyordum ama onu rahatsız eden bir şey vardı.

Bana doğru baktı. "Aisling, Maxim'i hafife alma.

İçinde bir şey hissettim, daha önce ondan hiç hissetmediğim bir şey.

Korku.

'Her şey girecek,' I söyledi Onu, ve sonra diledi Ona iyi geceler.

Ama o gece, dönüp durdum.

Şeytan.

Işığın yokluğu.

Liana'nın uyarısı bütün gece kafamın içinde dönüp durdu.

SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE, sadece birkaç saatlik bir uykudan sonra, Elaine elinde kocaman bir fincan kahve ile beni sarsarak uyandırdı.

"Mektubuna yanıt vermemiz gerekiyor," dedi bana.

Kendimi yataktan dışarı attım ve hızlıca hazırlandığım ve ardından kahvemi yudumladığım banyoya doğru yürüdüm.

Masaya oturduk ve Maxim'in mektubunu birlikte hızlıca tekrar okuduk.

İmparatoriçe Aisling,

Bu gece Kızıl Sarayımıza yaptığınız saldırıda babam Başbakan Vlek öldü.

Zayıf babamdan savaş işlerini devralmak için yirmi yıl bekledim. Bu yüzden bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür etmek istedim.

řimdi size iki sečenek sunacaĖım ve çok dikkatli/usulüne uygun bir seçim yapmanızı istiyorum.

*1. Benimle evlenin, halkımızı birleştirin ve ülkenizi, topraklarınızı ve közünüzü bana teslim , **ben** de üç güzel kız kardeşiniz de dahil olmak üzere değer verdiğiniz hiçbir şeye zarar vermeyeyim.*

2. reddedersen topraklarını insanlarından arındırır, közünü benimkine katar ve kız kardeşlerinin her birini öldürürüm.

Cevabın1 bekliyorum,

Maxim

DUMAN KIVRILDI Elaine sakinleştirici elini burun üzerine koydu.

"Sen de aynı derecede cesur olmalısın," diye uyardı. Başımı salladım ve sonra yazdım.

Maxim Darling,

*/Hoş geldiniz / ya da domuz kafalı dünyayı
kurtarmaya yardım ettiniz. Sizi de alıp savaşı,
halkınızı ve topraklarınızı kendi topraklarıma
katmak ve nihayetinde onlara uygun bir lider
vermek için sabırsızlanıyorum.*

*Sorunuza cevabım şu... Beni ya da kız
kardeşlerimi hiç tehdit ettiniz mi?
erkekliğini elinden . Lütfen ekteki belgeyi bunu
yapabileceğimin kanıtı olarak kabul edin.*

İyi uykular. Ben izliyor olacağım.

İmparatoriçe Aisling

"MÜKEMMEL," dedi Elaine, boxer'ları üst üste katladıktan sonra bir pakete yerleştirip mühürledi. Öfkeliydim, yerde volta atıyor ve bu adamın cüretini düşünüyordum.

"Liana onun iki yarattığı olduğunu ve kötü olduğunu söyledi," dedim Elaine'e.

Kapımın önünde durakladı ve yüzünde korkunun gölgesiyle bana doğru döndü. "Orada geçirdiğim süre boyunca onu hiç görmedim ama bahsettiğin kırmızı atlıyı gördüm. Onun ikiz kardeşi."

Oh, kahretsin.

Kalbim göğsümde hızla çarparken yatağa yığıldım. Red Rider Maxim'in ikiziydi! Baş liderin kızı mıydı? O gece neden babasını öldürdüğümü söylediği şimdi anlaşılıyordu. Sırrımı biliyordu... O...

"Elaine, içeri gir ve kapıyı kapat," dedim mürebbiyem çıkıp mektubu teslim etmeden önce. Bunun bir risk olduğunu biliyordum ama Elaine'e güvenebilirdim. Bunu kanıtlamıştı.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor." Bakışlarına karşılık veremedim.

Liana ne yapmak üzere olduğumu hissetti ve varlığı içimde yükseldi. 'Ona söyle, ama başka kimseye değil. Asla. Ne kız kardeşlerine, ne Tetra'ya ne de başka birine.

Elaine bana danışmanlık yapacaksa, her şeyi bilmesi gerekirdi.

Elaine kıpırdamadan durmuş, bir annenin bir şey itiraf etmek üzere olan kızını izlemesi gibi beni izliyordu.

Merakla bana bakarak bekledi.

"Size bahsetmediğim bir gücüm var. Gizli bir güç."

Kapının gerçekten kapalı olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı ve sonra tam önümde durana kadar bana doğru yürüdü.

"Bu gücü kim biliyor?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Kohen, Liana ve... kırmızı binici, Maxim'in ikiz kardeşi."

Başka kimse biliyor muydu? Belki de tüm Luska biliyordu.

Kırmızı Süvari'nin gücümün ne olduğunu bildiğinden bahsettiğimde Elaine'in kaşları kalktı. "Öldüğü gece babanın ofisinde duyduğum şey mi?" Sonra sesini alçalttı. "Geleceği görme gücü mü?"

Hay aksi. Bunu unutmuştum. Babamın ofisine dalıp ona Kohen'in gücüne sahip olduğumu ve böylece eğitim merkezini saldırıdan kurtarabileceğimi söylemişim.

Başımı salladım. "Bu... yalandı," dedim çünkü Kohen'i bilmesini istemiyordum.

Şimdi kaşları alnının ortasında birbirine kenetlenmişti.

"Bana gerçeği söylemek seni tehlikeye atar mı?"

Her zaman benim güvenliğim için endişelenmesini seviyordum. Bu ona güvenebileceğimin kanıtıydı.

"Sadece birine söylersen," dedim.

"Benimle sır olarak paylaştığın bir sırrı asla kimseye söylemem, Aisling." Sesi yumuşak ve şefkat doluydu.

Titrek bir nefes aldım ve gerçeğimi açıkladım: "İnsanları büyüleyebilirim. Zihinlerini kontrol edebilirim."

Şaşkınlıkla bana bakarken yüzü düştü ve sonra üzerine bir hiddet geldi. "Kızıl Süvari bunu biliyor mu?" diye homurdandı.

Başımı salladım. "Riverine'e yapılan saldırıya yardım etmek için gücümü kullanmak zorunda kaldım."

Dudağını çiğnedi. "O zaman Maxim biliyor. Bu yüzden seni karısı olarak istiyor. Başkalarını kontrol etmek için seni kullanmak istiyor."

Midem dibe vurdu. Muhtemelen haklıydı. "Ama . Bana bir metre bile onu kontrol altına alırdım."

Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi. "Belki... evet, umarım öyledir."

Sesi emin değil gibiydi. Onun ve Liana'nın ondan korkma şekli benim de ondan korkmama neden oldu.

"Yine de mektubu göndermeli miyiz?" Ben sordum.

Başını salladı. "Kesinlikle. Hiçbir şey değişmeyecek." Kapıya doğru yürüdü ve omzunun üzerinden bakmak için döndü. "Peki ya Aisling?"

"Evet?" Başımı kaldırıp ona baktım.

"Bu güç hakkında bir daha asla konuşmayacağız. Böylesi daha güvenli."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım.

Titrek bir nefes verdi ve yaşam alanımın kapısının kolunu kavradı, kapıyı çekerek açtı ve arkasından kapattı.

Şimdi komutan ve amirallerle bir toplantı yapalım.

Bölüm

TWeLVe

"M seni kızdırmak!" Amiral Caruso, savaş masasının üzerinde yüzü açık duran mektuba bakarken çığlık attı.
Mektup

Orada bulunan diğer amiraller, kısa sürede toplayabildiğim beş kişi, onaylamadıklarını belirttiler.

"Bu saçmalık kimin umurunda? O Başbakan Lider Vlek'i öldürdü! Bizim odaklandığımız şey bu," dedi Amiral Blade.

Masanın etrafından onay sesleri yükseldi.

Komutan Ledger, "İmparatoriçe'den Amersea halkına, babasına misilleme olarak Luska'nın baş liderini öldürdüğünü belirten resmi bir mektup dağıtalım derim," dedi. "Bu onu güçlü gösterecektir."

Başlarını sallayarak onayladılar. Sonra bana baktılar.

"Benim için sorun değil ama sadece ben değildim. Yardım aldım," dedim onlara.

Bana el salladılar.

"Bu filoyu siz yönetiyorsunuz. Onların kazanması sizin kazanmanız demektir," dedi Caruso. "Şimdi, evlilik teklif eden ve ardından kız kardeşlerinizi öldürmekle tehdit eden bu Maxim karakterine ne cevap vermeliyiz?"

Elaine ve ben alaycı bir sırıtış paylaştık.

"Ben zaten yanıt verdim," dedim onlara.

Odadaki herkes sanki buzdan yapılmış gibi dondu. Başlarını yavaşça bana çevirdiler. Amiral Blade'in ses tonu

suçlayıcı. "Ne? Ne zaman? Ne zaman? Bu mektup ne zamandır sende?"

"İmparatoriçeyi bu şekilde sorgulamaya hakkınız yok!" Elaine tersledi ve amiralin yanakları pembeleşti.

Elaine ve benim gönderdiğimiz mektubun bir kopyasını çıkardım. Onlara gösterebilmek için bir tane yapmıştı. Masanın üzerine koydum.

Onlar okurken, her birinin cevabıma gülümsemesini izledim ve sonra Komutan Ledger bana baktı. "Ona ne hediye verdin?"

Elaine ve ben bunu konuşmuştuk. İnsanları gizli operasyonlara gönderme ve bunu onlara söylemememe hakkım vardı.

"Odasından çaldığım bir çift iç çamaşırı," diye cevap verdim.

Ledger'ın ağzı açık kaldı ve tek kaşını kaldıran Elaine'e baktı.

"Şimdi de Luska'ya casus mu gönderiyoruz? Baban bunu hiç yapmadı," dedi Amiral Blade.

"İhtiyacımız olduğunda, evet, öyleyiz. Belki de babam yapmalıydı," diye cevap verdim. Odayı bir sessizlik kapladı.

"Sanırım burada işimiz bitti." Elaine yerinden kalktı ve masaya doğru yürüdü. "Bir saat önce Duvar'daki bir kuryeye teslim ettiğim mektubumuza gelen yanıt nedeniyle, önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca tüm üssü sığınağa geri tahliye etmemizi ve çevre birliklerimizi yüksek alarm durumuna geçirmemizi öneriyorum."

Komutan Ledger onun sözünün geçmesinden pek hoşlanmıyor gibiydi ama başını salladı. "Katılıyorum."

ON BEŞ DAKİKA SONRA, ittifak, Kohen ve eğitimcilerimizle birlikte bir spor salonundaki eğitim odasında sığınaktaydım.

"Kutsal yıldızlar, Aisling, o binayı yıktığında Başbakan Vlek'i öldürdüğün doğru mu?" Anika sordu.

"Ne?" Herkes birbirine katıldı ve dinlemek için yaklaştı.

Kohen'le bakıştık ve o da başını salladı. Haber resmen yayılmıştı. Kohen'e dolap buluşmalarımızdan birinde söylemiştim.

Kohen Vlek'in gittiğini biliyordu ama Maxim'in benimle evlenmek istediğini bilmiyordu. Ya da en azından ben ona söylememiştim. Bu konuda öngörü sahibi olup olmadığından emin değildim.

"Evet," dedim ve eğitimcilerimiz de dahil olmak üzere salonda alkış tufanı koptu.

Tetra, "Demek bu yüzden yeraltında yaşıyoruz," dedi.

"Jace'in patlayıcı ishali olduğu için antrenmanı kaçırdığı doğru mu?" Anika'ya sordum ve herkes kahkahalara boğulurken o sırıttı.

Meera göz kırptı. "Bazen olur böyle şeyler."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden, üstümüzden gelen alçak bir gümbürtüyle duvarlar hafifçe sarsıldı ve herkesin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Liana? Panik içinde onun enerjisini aradım.

"Ben iyiyim. Onyx ile ava çıktım."

Birkaç kat yukarıda bir yerden siren sesi geldi ve eğitimciler bize doğru yürüdü. "İkinci bir emre kadar tatbikata ara verilmiştir. İmparatoriçe, muhtemelen komuta merkezinde size ihtiyaç var."

Haklısın. Çünkü ben bir öğrenciydim ama aynı zamanda bu ulusun lideriydim. Komutan Ledger'ın koridorda beklediği kapıdan çıkarken hocalarımızı takip ettiğimde arkadaşlarım bana korkuyla baktılar.

"Doğrudan isabet almış. Hâlâ bir hasar raporu bekliyorum İmparatoriçe," dedi bana, bu kattaki komuta merkezine doğru hızlı adımlarla ilerlerken ona katıldığımında.

"Maxim mektubumu aldı," dedim.

Komutan başını salladı. "Evet, öyle yaptı."

Askerler yanımızdan hızla geçerek koridorlarda emir yağıdırıyorlardı.

"Sessiz olmasındansa öfkeli olmasını tercih ederim," dedi komutan. "Öngörülebilir insanları severim."

Haklı bir noktaydı. Maxim'in babasını öldürdüğünden beri misilleme olarak hiçbir şey yapmaması sinir bozucuydu. Burası tanıdık bir bölgeydi.

Komuta odasına girdik. Elaine yeni amiral rozetli üniformasıyla oradaydı. Caruso da oradaydı. Komutan Ledger ve ben dört kişi olduk.

İçeri girdiğimde Elaine, "Riverine'deki kız kardeşlerinin etrafındaki koruma ekibini üç katına çıkardım," dedi ve ben de rahatlamış hissederek başımı salladım. Eğer Maxim sözünü tutmaya çalışırsa, kız kardeşlerim tehlikede olabilirdi. Yine de, dev söğüt ağacının bulunduğu küçük, mütevazı evde olduklarını bildiğim için daha rahat uyuyordum.

Ne yapmamız gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Hasar hakkında konuşmak mı? Hemen misilleme mi yapacaktık? Savaş toplantıları babamın benimle yaptığı eğitimin son adımıydı ve çok fazla toplantı yapmamıştım.

"Bu yeni liderin, babasının son birkaç on yılda yaptıklarına müsamaha göstermeyeceğimizi bilmesi için bir mesaj gönderelim derim. İktidar değişikliği savaşta yeni bir cephe kazanmak için iyi bir fırsattır," dedi Amiral Caruso.

Komutan Ledger başını salladı. "Ne öneriyorsunuz?"

Caruso bir Luska haritası çıkardı ve mürekkeple işaretlenmiş yeni bir bölgeyi gösterdi. "Duvar'a yakın yeni bir askeri üsleri var, muhtemelen şu anda oradan fırlatıyorlar. Onları orada vuralım derim. Sertçe."

Ledger tek kaşını kaldırdı. "Peki yeni üsleriyle ilgili bu bilgiyi nereden aldınız? Bunu ilk kez duyuyorum."

Caruso Elaine'e baktı. "Bizden biri tarafından görüldüğü doğrulandı."

Elaine, Maxim'i izlerken görmüş olmalı. Güzel, Caruso'ya bildirmiş.

"Colt'un elinde şu anda uçan bir Talanagi yaratığı var. Üzerine bir yük daha bırakabiliriz," dedi komutan.

Başımı salladım. "Kızıl Saray'a yaptıklarımızdan sonra gökyüzünü deli gibi izliyor olacaklar, bunu bekliyorlar."

"O haklı. Ya onu Duvar'ın üzerinden fırlatmalıyız ya da patlatmak için elit bir yer ekibi göndermeliyiz," dedi Elaine.

Yeni askeri alanlarını havaya uçurmak için en iyi yolun hangisi olduğu konusunda ileri geri giderlerken, kendimi savaşın bundan ibaret olup olmadığını merak ederken buldum. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Onlar bizi bombalıyor, biz onları. Yüz yıl sonra kimin başlattığını zar zor hatırlayabiliyoruz. Savaşın içinde büyümüştüm; tek bildiğim buydu. Babamın barış anlaşmaları konusunda çok katı bir görüşü vardı.

"Onlar zayıflar içindir. Ve sonsuza kadar sürmezler. Sonsuza kadar süren tek şey, her şeyi kontrol etmenizdir.

Babamın zihninde, eğer bir ülke bize saldırırsa, o ülkeyi yönetene kadar mutlu olmazdı. Ve ben bunu anladım. Anlıyordum. Ama aynı zamanda savaş olmadan dünyanın nasıl olacağını da merak ettim. Barış zamanında bir ülkeyi yönetmenin nasıl bir şey olabileceğini.

"Ne düşünüyorsunuz, İmparatoriçe?" Komutan Ledger bana sordu.

"Buradan bir karşı saldırı başlatalım. Duvardaki adamlarımız herhangi bir paraziti vurarak hedefine ulaşmasını sağlayabilir. Eğer bu başarısız olursa, bir yer ekibi göndeririz."

Başını salladı. "Katılıyorum."

Caruso ve Elaine de aynı fikirdeydi.

"Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca burada kalmanızı tavsiye ederim. Yukarı çıkmak yok," dedi komutan bana.

"Onyx ve ben yakınlarda kalacağız ama zarar görmeyeceğiz. Ona yaratıklarımız hakkında soru sormak üzereyken Liana zihnimi okudu. Daha küçük yaratıklar aşağıda bağlarıyla birlikteydi ama daha büyük olanların yukarıda kalması gerekiyordu.

"Burada iki gün daha mı?" Sorguladım.

"Buna alışın," diye tersledi komutan ve emri vermek üzere oradan ayrıldı.

Elaine ve Caruso daha sonra ayrıldılar, Elaine yanımdan geçerken omzumu sıktı ve sonra ben

Oda.

İki gündür burada saklanıyorum ve artık ders yok.
Kulağa inanılmaz sıkıcı geliyordu.

O gece, gece yarısına doğru uyandım ve uykuya dalmakta güçlük çektim. Bir patlama daha olmuştu, bir önceki kadar büyük değildi ama köşedeki satranç tahtasındaki taşları devirmeye yetmişti.

Kapıma küçük bir tıkırtı geldi ve hançerimi kaptığım gibi kapıma doğru ilerledim.

"Kim o?" Elaine ya da her kimse kendini tanıtanaya kadar açmayı reddederek sordum.

Kohen diğer taraftan, "Ruh eşin," dedi ve ben sırtımdan kapıyı açtım.

"Çok sevimsizsin," dedim ona.

"Bayılırsın," diye göz kırptı, koridorda bir aşağı bir yukarı baktıktan sonra içeri süzüldü. Arkasından kapıyı hızla kapattım.

"Burada görünemezsin!" Tısladım ama içten içe onun burada olmasından zevk aldım.

Başını salladı. "Biliyorum. Bu yüzden son kırk beş dakikadır koridoru gözetliyorum."

Kalbim bir kademe daha hızlandı. Kohen'le bir süpürge dolabında sıkışıp kalmak bir şeydi, ama yatak odam başka bir şeydi. görürse, yattığımızı söyleyebilirdi. Bu benim itibarımın sonu olurdu-

"Oh, satranç oynar mısın?" Kohen tahtaya doğru yürüdü ve oturdu.

Aklından çık Aisling, diye azarladım kendimi.

Satranç tahtasına doğru yürüdüm ve önüne oturdum. "Üç yaşından beri oynuyorum. Öğretmenim Riverine'in büyük ustasıydı." Siyah piyonu bir kare ileri taşıdım ve Kohen sırtıttı.

Beyaz piyonunu benimkinin karşısına ilerletti. "Süslü öğretmenlerim olmayabilir ama ben de küçüklüğümde beri satranç oynuyorum. Babam bana öğretti ve o öldükten sonra hepimiz yetimhanede oynadık."

Öldürölmekten daha hoş bir terimdi. Benim babam onunkini öldürdü. konuşulmayan bir şeydi.

"Yetimhane hakkında," dedim konuyu değıştirerek. "Senin ve kardeşlerinin düzgün bir şekilde eğitilip yetiştirilmesi için para ödediğimizi sanıyordum." Nasıl bir çocukluk geçirdiğinden pek emin değildim. Karartma, Imbria ile kazanmamız beş yıl süren bir savaş başlattı ve babamın kendi babasını öldürmesiyle sona erdi. Kohen o sırada on yaşlarında olmalıydı.

Sonra kalemi oynattım, o da kıs kıs güldü ve hızla atını çekip piyonumu aldı. Kahretsin, dikkatim dağılmıştı.

"Küçük kardeşlerim ve ben gecekondü mahallesindeki bir yetimhaneye atıldık. Diğer tüm yoksul çocuklarla birlikte bir devlet okuluna gittik. Bana özel bir muamele yapılmadı."

Satranç oynamaya devam ettim ama kalbim satrançta değildi. Babam yüzünden onun ailesiz büyümesini düşünüyordum.

Kohen sessizliğim karşısında omuz silkti. "Özel bir muameleye ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı."

Rahatsızca yer değıştirdim. Kötü bir şey söylemiyordu ama yine de kendimi kötü hissediyordum. Babası hayatta olsaydı sahip olacağı çocukluğa sahip olamaması babamın suçuydu.

"Ben... Seninle ilk tanıştığımda seni ve arkadaşlarını yargıladığım için özür dilerim. Bana yanlış öğretilmiş," diye itiraf ettim, bakışlarını karşılayamıyordum. Babam bana Imbrialılara güvenilemeyeceğini söylemişti. Hepsi bizden nefret ediyordu ve her an bize düşman olabilirlerdi. Yanılıyordu.

Bir fili almak için hareket ettiğimde Kohen'in eli masanın üzerinden kaydı ve benimkini buldu. "Biliyorum. Sorun değil."

Sonunda gözlerinin içine baktım ve bulduğum tek şey merhametti. Onu hak etmemiştim. Kendimi onun yeteneğini ve bizimle ilgili gördüğü tüm imgelemleri düşünürken buldum. Doğru olmaları için dua ettim. Her birinin.

"Gücünü geri verebilseydin, verir miydin?" diye sordum. Bunu düşünürken dondu kaldı. "Evet."

Şaşkınlıkla başımı yana eğdim. "Geçen gün gücüne sahip olmayı sevdiğini söylemiştin. Güzel anları yeniden yaşamana izin söylemiştin."

Başını salladı, yüzü duygudan yoksun görünüyordu. "Ama aynı zamanda kötüyü görmemi de sağlıyor, Aisling."

Kaşlarımı çattım. Başka ne kötülük vardı ki? Eğitim kampüsünde saldırıya uğramıştık, babam öldü, Nikhil öldü...

"Daha kötüsü geliyor mu?" Ona sordum.

Üzgün bir ifadeyle bana baktı ve başını salladı. "Hiçbir fikrin yok."

Oyun oynamayı bıraktım, onun yerine kollarımı göğsümde birleştirdim. "Anlat bana."

Masadan uzaklaştı ve sandalyesinden kalkarak önümde diz çöktü. Yüzümün iki yanını kavradı. "Birlikte fazla zamanımız kalmadı. Son günlerimizin güzel geçmesini istiyorum."

İçimden bir şok geçti. "Son günler," diye mırıldandım. Neden birlikte fazla zamanımız olmamıştı? Neler oluyordu?

Ne düşündüğümü anlamış gibiydi ve başını salladı. "İkimiz de ölmeyeceğiz. Ama... keşke sana söyleyebilseydim dediğim o kadar çok şey var ki. Bana güvenmeni ve sözüme inanmanı istediğim o kadar çok şey var ki."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi? Sana güveniyorum." Güveniyordum. Daha önce bununla ne kadar savaşmış olsam da Kohen'e güveniyordum. O bunu hak etmişti.

Dudağını çiğnedi. "Baban hakkında olduğu gibi."

Damarlarıma buzlu su dökülmüş gibi hissettim. "Peki ya babam?!" Tersledim.

Kohen iç geçirdi, sanki sarmal bir yılanmışım gibi beni izliyordu. Öne doğru eğilerek ağızma bir öpücük kondurdu ve beni hemen etkisiz hale getirdi. Tüm bedenim onun dokunuşuyla ısındı ve dudaklarımı ayırarak dilinin dudaklarımda gezinmesine izin verdim. Alt dudağını ısırarak inledim ve o da nefes nefese geri çekildi.

"Yarın akşam aynı saatte mi?" diye sordu. "oyununu bitirebiliriz." 'u 'a satranç maçına o oldu

kazanıyor.

Ona nasıl hayır diyebilirdim? O öpücüğe?

Babamla ne konuştuğunu ve ne gibi bir kötülük geleceğini bilmek istiyordum. Ama istemedim de. Sadece zamanı dondurmak ve onu ve beni bu şekilde tutmak istedim.

Başımı salladım ve onu takip etmek için ayağa kalktım. Kapıyı açıp koridoru kolaçan ettim ve ona güvenli olduğunu söyledim. Sonra hiç gelmemiş gibi koşarak çıktı.

CHapTer

THlrTeen

"Y Seni velet!" Anika az önce kendisine tebeşir tozu fırlatan Tetra'ya şakacı bir şekilde hırladı. İçine kaydım Spor salonunda çalışıyorlardı ve ikisi de beni selamladı.

"Hile yapıyor," diye haykırdı Anika ama gülümsüyordu.

Tetra gözlerini devirdi. "Buna sahip olduğun her avantajı kullanmak denir."

Onları böyle yakın görmek hoşuma gidiyordu, özellikle de Tetra'nın iyiliği için, ama biraz kıskandığımı da itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Babam öldüğünden beri kankamla fazla vakit geçirmemiştim.

"Toplantılar arasında zamanım vardı. Bir merhaba diyeyim dedim." Bombalar dışarıdaki üssü sarsarken eğitimimiz hala durmuştu ve ben neredeyse sürekli strateji toplantılarındaydım.

"Yemekhane görevim var." Anika dilini tükürdü. "Sonra görüşür müüz?"

Tetra başını salladı, ben de öyle. Anika spor çantasını aldı ve gitti.

Küçük egzersiz odasında sadece Tetra ve ben vardık. En iyi arkadaşım topallayarak bench press sehpasında yanıma oturdu.

"Selam dostum." Bana küçük bir gülümseme verdi ve konuşmaya ihtiyacım olduğunu bildiğini anladım.

"Hey," diye teklif ettim.

"Çılgın bir hafta oldu," dedi.

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. Son bir hafta içinde olanları sindirmekte zorlanıyordum. Çok fazlaydı ve bunun artık hayatım olacağını biliyordum, işlenmesi gereken sürekli bir travma bombardımanı.

"Sen ve Dev nasılsınız?" İyi haberlere ihtiyacım vardı ve yüzü mahcup bir sırıtışa dönüştüğünde, alacağımı biliyordum.

"Kızım, ondan çok hoşlanıyorum," diye itiraf etti ve ben güldüm. "İyi biri mi?" Dev'i o kadar iyi tanı mıyordum ama umarım

bir oyuncu değildi.

"En tatlısı. Dün gece ranzama gittim ve yastığımın üzerinde kır çiçekleri ve bir not vardı."

"Aww." Eğildim ve en iyi arkadaşıma omuz attım. Erkeklerle güvenmekte zorlanırdı. Bunu onun için sevdim. Buraya kır çiçekleri getirmiş olamazdı, bu da onun için gizlice yukarı çıkıp çiçekleri topladığı anlamına geliyordu.

"Kohen nasıl?" Kaşlarını salladı ve ben de yalnız olduğumuzdan emin olmak için bakışlarımı kapıya doğru kaydardım.

"En tatlısı," diye göz kırptım, onun sözlerini kullanarak. Kohen'den ve aramızdaki gizli ilişkiden hiç söz etmemiştim ama mezuniyet gecesindeki öpüşmemizi duyduktan sonra eminim biliyordu. O benim en iyi arkadaşımdı. Bilmesi gerekirdi.

"Aisling, sana bakışı sanki dünyadaki en büyük kor parçasıymışsın gibi."

Güldüm. "Bu ilginç bir karşılaştırma."

"Kapa çeneni." Gülümseyerek bana hafifçe vurdu. "Bu onun için değerli olduğun anlamına geliyor."

Bir an sessiz kaldık ve sonra eli benimkine kaydı. "İmparatoriçe meselesi ve babanın yokluğu nasıl gidiyor?"

Derin bir iç çektim. "Çok fazla."

Elimi sıkarak başını salladı. "Her şey girecek. Harika bir iş çıkarıyorsun," dedi bana.

Tetra'nın moral konuşması için gelmişim. Geldiğimden biraz daha hafif hissederek ayrıldım.

O GECE, Kohen'in gece yarısı odama gelmesini sabırsızlıkla bekledim. Geldiğinde onu içeri çektim ve ikimiz de kulaktan kulağa sırtıyorduk.

Bu aşktı, bir savaşın ortasındaki aşk ve onu görmek, ona dokunmak, onu öpmek için çok heyecanlıydım. Jace'in yaptığı gibi bana asla baskı yapmadı, bazen yapmasını istesem de. Bazen Kohen'le yatarsam ne olacağı umurumda olmuyordu. Onu istiyordum, hepsini.

Yine satranç oynuyorduk, bu sefer ben kazanıyordum, o sırada ona baktım.

"Babam gibi bazı konularda sana güvenmemi istediğini söylerken ne demek istedin?" İtiraz ettim.

Kohen kaskatı kesildi. "Aisling, bunu yapmak istemiyorum. Bu gece olmaz. Çok güzel bir gece oldu."

Öyleydi. Komik hikâyeler anlattık, dudaklarım şişene kadar öpüştük, çikolata yedik ve satranç oynadık. Neredeyse bir randevu gibiydi.

"Neden bu gece değil?" Ben sordum. "Ve neden daha kötüsünün geleceğini söylüyorsun? Kohen, ayrı düşebileceğimizi bilerek rahatlayamam."

Satranç taşını yere bıraktı ve bana baktı.

"Lütfen," diye yalvardım. "Zihnim senaryolarla dolup taşıyor. Kaçırılacak mıyım? Tetra ölecek mi? Sadece söyle bana." Elini yumruk ve başının yan tarafına hafifçe vurdu. "Keşke tüm bu hayalleri kafatasımdan söküp atabilseydim." "deme." Ona uzandım, beni çekmesine izin verdim. onun kucağına.

"Sadece söyle," diye tekrar yalvardım.

O inanılmaz mavi gözleriyle bana baktı. "Seni uzun zamandır son kez öpeceğimi söylediğim günü hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Zamanlamayı yanlış yaptığını söylemişti.

Öne doğru eğilerek dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurdu. "Bu gece. Bu gece seni bir süreliğine öpeceğim son gece."

Midem bulandı ve birden kendimi hasta hissettim.

"Neden?"

Sert bir şekilde nefes verdi. "Söyleyemem. Bana inanmayacaksınız... bu bir kavgaya yol açar."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Neden sana inanmayayım ki?"

Bizi kavga ederken mi görmüş?

Başını iki yana salladı. "Bunu açıklamak çok zor, Aisling. Birlikte geçirdiğimiz bu zamanın tadını çıkarabilir miyiz?" Parmağını köprücük kemiğimde gezdirdi ve tüylerimi diken diken etti.

"Hâlâ evleniyor muyuz? İmgelemlerinde ben hâlâ senin karın olacak mıyım?" Bir süre ayrı kalabileceğimizi ve kavga edebileceğimizi ama yine de bir gün evlenebileceğimizi anlamaya çalışarak sordum. Buna tam olarak inandığımdan emin değildim ama inanmak istiyordum. Mantıklı gelmiyordu.

O zaman yüzünü en güzel gülümseme süsledi. "Evet, Aisling. Şu ana kadar üç farklı imgelemden seni karım olarak gördüm. Ama bu... uzun bir yol. Oraya ulaşmak için engebeli yollardan geçiyoruz."

İtiraf etmeliyim ki, bana anlattığı bazı şeylerle ilgili hayaller kurmaya başlamıştım. Onun karısı olacağım bir dünyayı hayal bile edemiyordum ama bu geleceği arzulamaya başlamıştım. Eğer kaderimde onun karısı olmak varsa, neden bu gece beni son kez öpecekti? Belki Elaine öğrenir ve onunla görüşmemi yasaklardı? Yasaklar ? Muhtemelen bir süreliğine, evet. Mantıklı olmak zorundaydım. Ben imparatorıçeydim.

"Son bir şey daha," diye sordum, tenimde gezinmesine izin vererek, parmağıyla ısının yayılmasına neden oldu. "Babam hakkında ne demek istedin ve sana inanmamı mı istiyorsun? En azından bunu söyle?"

Öfkelendi ve tenimin üzerindeki ritmik hareketlerini durdurdu. "Bunu söylememeliydim."

"Ama sen yaptın."

Başını salladı. "Aisling... baban iyi bir adam değildi. Bir şeyler saklıyordu, karanlık şeyler."

Kaşlarımı çattım, kalbim göğsümde davul gibi çarpıyordu. "Ne dedin? Hayır. Mükemmel değildi ama-"

"Hayır, Aisling, düzgün biri bile değildi," diye tersledi ve ben de onun üzerinden çekildim.

"Anladığım kadarıyla size yaptıkları yüzünden babam hakkında kötü düşünceler besliyorsunuz..."

"Mesele o değil." Kohen ayağa kalktı ve öne doğru yürüdü. "Bu artık umurumda değil. Ben seni önemsiyorum."

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. Geri çekildim. "Eğer bu gerçekten de birlikte geçireceğimiz son geceyse -her ne sebeple olursa olsun- bu konuyu açmamalıydım." Kollarımı kavuşturdum. Duvara bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun? Konuş benimle," dedim. Son iki güne tutunmak için çaresiz hissediyordum. Dolaptaki gizli öpücükler, geceleri odama girmesi; bunun gibi milyonlarca gün daha istedim.

Bakışlarında ateşle bana doğru baktı. "Seni ne kadar derinden sevdiğimi düşünüyorum ve bunu sana yeterince gösterip göstermediğimi merak ediyorum." Bana doğru yürüdü. "Vücudumdaki her hücrenin senin için acı çektiğini bilmen için gökyüzündeki her yıldıza dua ediyorum. Aynı geçireceğimiz tüm zaman boyunca senden başka bir şey düşünmeyeceğim." Yüzümü ellerinin arasına aldı: "Aisling, eğer bana dair bir şey hatırlarsan, lütfen yaptığım her şeyin seni korumak için olduğunu hatırla."

İçimi büyük bir korku kapladı, midem yerinden oynadı ve kalbim bir anlığına durdu.

"Ne yaptın Kohen?"

Öne doğru eğildi ve dudaklarını ruhumu sızlatacak şekilde dudaklarıma bastırdı. "Bu sadece yaptığım şey değil, aynı zamanda yapmaya hazır olduğum şey. Saçının teline zarar gelmesine izin vermeden önce tüm bu dünyayı yakarım."

İçimdeki korku büyüdü.

"Ne kadar ayrı kalacağız?" O anda vedalaştığını fark ettim. İşte bu buydu.

Yüz hatlarına derin bir keder yerleşti. "Beni içten içe yavaşça öldürecek kadar uzun."

Ne? Anlamadım mı? Beni korkutmaya başlamıştı.
"Kohen-"

Kapım çalındı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kohen dudaklarıma iffetli bir öpücük daha kondurduktan sonra kapının arkasına saklanmak için koşmaya başladı. Saat geç olmuştu ve Elaine askeri kıyafetlerini giymiş, elinde bir notla duruyordu. "Bir yanıt aldık," dedi.

Maxim'den mi?

"Komuta merkezine gidip Caruso ve Ledger'ı çağıralım. Bu sefer hepimizin kafasına ihtiyacımız olabilir," dedim ona, birlikte okumak için odama gelmeyi önermemesi için dua ederek.

Bakışları odama kaydı ve nefesimi tuttum. Biliyor muydu? Kokusunu alabiliyor muydu? Yanında duran ve bana ilgiyle bakan Vespa biliyor olabilir miydi?

"Evet, İmparatoriçe," dedi, hiçbir şey belli etmeden, ama sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum.

Biliyordu. Kohen'in burada olduğunu biliyordu ama artık imparatoriçe bendim ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Odadan çıktım, uzun koridorda komuta odasına doğru yürürken kapıyı arkamdan kapattım.

Dışarıda duran muhafız yaklaştığımızda bizi selamladı. Elaine, "Lütfen gidip Komutan Ledger ve Amiral Caruso'yu uyandırın," dedi.

Başını salladı ve ben içeri girmek için elimi kapıya koyarken yerinden ayrıldı.

Elaine omzumu kavradı ve beni nazikçe durdurdu. Başımı kaldırıp ona baktım.

Koridordan aşağıya, odama doğru baktı. "Bunu kesinlikle tavsiye etmiyorum," dedi.

Nefesimi içime çektim, daha fazlasını bekliyordum. . Ne düşünüyordun Aisling? O bir Imbrian, hem de herhangi bir Imbrian değil, ailenin ezeli düşmanı.

Ama tüm söylediği buydu.

"Not edildi," diye yanıt verdim ve odaya girdim.

Belki de buydu. Beni uyarmıştı, Kohen'le ben de başkaları bizi yakalamasın diye biraz ara verecektik. Evet, bahsettiği şey bu olmalıydı. Çünkü başka bir seçeneğe odaklanamıyordum. Babam haklıydı. Aşk insanı zayıflatırdı. Kohen'in benim zayıflığım olmasına, önemli toplantılar sırasında düşüncelerimi meşgul etmesine izin veremezdim. Her şeyin yoluna gireceğine güvenmek zorundaydım.

Biz diğerlerini beklerken Elaine kalın beyaz zarfı masanın üzerine koydu. İçinde kâğıttan daha fazla bir şey olan şişkin bir paketti ve bu beni nedense tedirgin etti.

Caruso ve komutan Ledger içeri girer girmez Elaine hepimizi bilgilendirdi.

"Bu, bir saatten kısa bir süre önce Duvar'daki habercimize verildi. Maxim'den geldiğini varsayıyorum."

Bana şişkin zarfı uzattı ve ben de olası zehri unutup eldiven giyerek zarfı yırtıp açtım. İç çamaşırlarını bana garip bir evlilik teklifiyle birlikte geri göndermiş olmasını bekliyordum ki bu hantal paketi açıklayabilsin. Ama gözlerim birbirinin aynısı üç mor fiyonka takılınca çılglık attım.

Elaine de anlaşılmaz bir çılgılık attı ve Komutan Ledger ile Amiral Caruso bunun ne olduğunu sordular.

Mektuba cevap vermedim ya da okumadım. Bu zaman kaybı olurdu.

Odadan fırladım, merdivenlere koştum, öldürülmüş ve ölüme terk edilmiş üç güzel kız kardeşimin hayalleri kafamın içine sızdı.

"Liana. Zihnimde bile zar zor konuşabiliyordum.

"Seni bekliyorum. Daha önce hiç deneyimlemediğin kadar hızlı uçacağım ve onları kontrol edeceğiz.

O biliyordu. Kafamın ne kadar içinde olduğunu sorgulamayı bırakmıştım. Her zaman mı? Yoksa sadece panik ve tehlike hissettiğinde mi? Şu an umurumda değildi. Eve henüz bir telefon kurmamıştık. Bunu yapmak onları operatör sistemine kaydedecek ve kız kardeşlerimin orada yaşadığını söyleyecekti,

Elaine ve ben bunu istemediğimize karar verdik, bu yüzden şebekeden bağımsız bıraktık. Şimdi bundan çok pişmanım.

Merdivenleri üçer üçer, oflaya puflaya çıkarken kalçalarım yanıyordu.

"Onyx ne olduğunu bilmek istiyor.

Onyx'e söylersem, o da Kohen'e söyler. Şu anda tüm bunları düşünemezdim. Kız kardeşlerimi düşünmek zorundaydım.

"Hiçbir şey söyleme," dedim ona.

Sığınağın tepesine ulaştığımda beni tam anlamıyla bir panik kaplamıştı. Ölmüşler miydi? O piç kurusu söz verdiği gibi kız kardeşlerimi öldürmüş müydü? Eğer öyleyse, ben de ölecektim. Önce annem, sonra babam - eğer kız kardeşlerim benden alınırsa, yaşama isteğim kalmazdı. O kadar güçlü değildim.

Kapıdan fırladım, nöbetçi gardiyanı korkuttum ve selamını görmezden geldim.

Liana'nın sırtına atlayarak koşum takımının kolunu kavradım ve o da gökyüzüne doğru fırladı. Onyx eğik bir kafayla bize baktı.

Kohen biliyordu da bana söylemedi mi? Eğer Kohen kardeşlerimin öleceğini bilseydi ve bana söylemeseydi, onu öldürürdüm. Onu önemsiyordum ama sınırlarım vardı. Bu yüzden mi uzun süre konuşmayacaktık?

Riverine'e uçarken neredeyse deliriyordum. Böcekleri içime çekmemek için gözlerimi kapatmak ve çenemi göğsüme bastırmak zorunda kaldım. Liana gerçekten de onu daha önce hiç görmediğim kadar hızlı uçarken kulaklarım büzüldü. Roket gibiydi.

Kendimi kız kardeşlerimin ölümünü görmeye hazırlarken kalbim boğazımda güm güm atıyordu. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve Liana'nın sakinleştirici enerjisiyle bana uzandığını hissettim.

'Yumurtalarını çatlamadan sayma genç adam. Yaylar bir tehdit olabilirdi. Maxim seninle gerçekten evlenmek istiyorsa, kız kardeşlerini öldürürse isteyerek gelmeyeceğini biliyordur.

Onun mantığı beni biraz sakinleştirdi, ama sadece biraz.

'Belki de isteyerek gelmem umurunda değildir,' dedim ona.

"Olmayabilir de. Ama bana kalırsa sana karşı hastalıklı bir saplantısı var, bu durumda seni tamamen mahvetmek istemeyecektir.

Daha önce hiç tanımadığım bir psikopatın bana karşı hastalıklı bir saplantısı olmasını hiç bu kadar istememiştim. Lütfen bana gizliden gizliye aşık ol ve kız kardeşlerimi beni memnun etmek için hayatta tut, diye dua ettim yıldızlara.

'Beni tanımıyor bile. Maxim,' dedim ona.

"Belki de biliyordur. Belki de seni izliyordur.'

Bu düşünce zaten rüzgârdan üşümüş tenimin biraz daha soğumasına neden oldu.

Ağaçları taradım, aniden beni izleyip izlemediğini merak ettim.

'Liana, iki yaratığı olduğunu söylemiştin. Nedir onlar?'

Soru karşısındaki isteksizliğini hissettim.

'Liana, onlar ne? Onları gördün mü?'

Rüzgâr gözlerimi yaşartacak kadar sert eserken yine o isteksizlik üzerime çöktü.

"Şu anda kız kardeşlerinle ilgili yeterince endişen var Aisling, seni daha fazla strese sokmak istemiyorum.

Bu beni şok etti. Saklıyordu.

'Stres umurumda değil! Neyle uğraştığımı bilmek zorundayım. Neydi onlar, Liana?' Bu kez sesim sertti ve içimde sallanan acıyı hissedebilmesini umuyordum.

'Biri kurttu...' dedi ve ben biraz rahatladım. Tamam. Tetra gibi. Korkutucu ama gerçekten endişelenecek bir şey değil. "Diğeri de benim gibi dişi bir ateş kuşuydu," dedi ve ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Sanki beynimdeki tüm düşünceleri silip atmıştı. Cevabını algılayamadım bile. Neden onun tek ateş kuşu Talanagi olduğunu düşünmüştüm bilmiyorum. Böyle düşünmem bile kibirdi ama nadir bulunurlardı.

Sonunda düşüncelerimi toparladım. "Sence Maxim de benim gibi ölümden kaçabilir mi?"

'Öyle olduğunu varsaymalıyız,' diye cevap verdi, bu da içimi daha fazla dehşetin kemirmesine neden oldu.

Başka bir firebird bağlandı. Bu işleri değiştirdi.

'Her seferinde bir şeyle uğraşalım' dedi ve yavaşladığımızı fark ettim.

Akıllıca sözler. Daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim. Aşağıya baktığımda sıra sıra evlerin görüldüğünü fark ettim.

Riverine.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, Elaine'in kız kardeşlerimi saklamak için satın aldığı evin çevresini tanıdım.

"Liana?

"Evet?

'Eğer Maxim güzel kız kardeşlerimden birinin bile canını aldıysa, onu öldürebilmem için beni Luska'ya uçurmanı istiyorum. Üç gün sonra yeniden doğması umurumda değil. Tekrar ve tekrar ve tekrar öldüreceğim.'

"Evet, İmparatoriçe. Ses tonunda içimde gururun kabarmasına neden olan bir sadakat vardı. Ne istersem yapardı. Arkamı kollardı.

Eğer onları alırsa, uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmaz. İntikam için çıldırır ve onu lime lime ederdim.

Ama bunu düşünürken bile aklıma bir yüz geldi. Koyu renk saçları, kahverengi teni ve yakıcı mavi gözleri vardı.

Kohen. Belki Kohen için yaşardım.

Bu düşünceler beni korkuttu. Beni savunmasız hale getirdi.

Şimdiden çok fazla insanı sevdim. Çok fazla zayıf noktam var.

Valor, Victory, Virtue, Elaine, Tetra ve şimdi de Kohen. Uğruna her şeyi yapabileceğim altı kişi.

'Baban yanıliyordu, biliyorsun,' dedi Liana yeni evimizin ön bahçesine inerken. 'Sevmek bir zayıflık değildir. Seni insan olarak tutar, böylece bir canavara dönüşmezsin.

Babama canavar mı diyordu?

Umurumda değildi çünkü yere düştüğü anda sırtından fırladım ve dev verandanın basamaklarını koşarak çıktım, neredeyse nöbetçi bir muhafızla çarpışıyordum.

"İmparatoriçe!" diye bağırdı, onu görev uykusundan yeni uyandırmışım gibi görünüyordu. Birazdan güneş doğacaktı. Uykusuz bir gece daha.

"Kız kardeşlerim nerede?!" Ondan kaçarak çılgılık attım.

"Onlar-"

Kapıyı açtım, kilitli olmadığını görünce dehşete kapıldım. "Val, Vic, Virtue!" Evin derinliklerine doğru böğürdüm.

Arka odalarda bir hareketlilik vardı ve onlardan biri olması için dua ettim. Hepsinin. Koridordan koşarak çıkan yeni mürebbiyelerinin önünden bir gölge geçti. Üzerinde uyku kıyafetleri vardı, saçları dağınıktı ve elinde iki kılıç tutuyordu. Savaşçılığa hazır duruşunu bir an için onayladım.

"Yaşıyorlar mı?" İnledim.

Şaşkın görünüyordu, gözleri yarı kapalı ve yüzünde uyku izleri vardı. Gwen yirmili yaşlarının sonundaydı, kızların yeni mürebbiyesi için harika bir seçimdi, ama sadece konuşmasına ihtiyacım vardı. Neden konuşmuyordu?

"Aisling?" Gwen'in arkasından Victory'nin sesi geldi ve mürebbiye kılıçlarını indirdi.

"İmparatoriçe? Ne oldu?" Gwen belli ki neden orada olduğumu anlamaya çalışıyordu.

"Aisling evde!" Virtue bir sonraki koridora doğru tökezleyerek bağırdı.

Gözlerimden yaşlar süzülürken alt dudağım rahatlamayla titredi.

Val nerede? Varisim, en büyüğü. Hayır, yıldızlar, hayır.

Gwen sonunda aklını başına toplamış ve benimle aynı şeyi düşünmüş gibiydi. Dönerek kılıçlarını çıkarmadan Valor'un kapısını tekmeledi ve ben de peşinden içeri daldım. Victory ve Virtue da bir şeylerin ters gittiğini anladılar ve peşimden Valor'un odasına koştular.

Battaniyeleri yırttım ve Valor'un boğazından bir ılık yükselirken gözleri açıldı.

Beni tanıdığında "Aisling, ödümü kopardın!" dedi.

Üstüne düştüm, ona sıkıca sarıldım, o da bana gevşekçe sarıldı, açıkça şoktaydı. Boğazımdan küçük bir hıçkırık koptu ve onu sıktım.

"Neler oluyor Ash?" Victory arkamdan sordu.

Döndüm, hepsini görebilmek için ışığı açtım ve Gwen'in hâlâ bıçaklarını yerleştirmemiş olmasını takdir ettim. Her şeye hazırdı.

"Kötü birinden bir not aldım... kötü biri siz kızları tehdit ediyordu, içinde de bu vardı." Üç mor yayı çıkardım ve hepsi aynı anda nefes nefese kaldı, bu gerçekten ürkütücüydü.

Zafer yayı parmakladı. "Piyangonuzdan beri bunları giymedik. Kayboldular."

Kalbim nihayet yavaşlıyordu ve Gwen kılıçlarını yavaşça indirdi.

"Ne demek istiyorsun? Buraya taşındığımızdan beri kayıp mı yoksa...?" Onlara sordum.

Başlarını salladılar. "Babamla eski eve gittiğimizden beri kayıp."

İçimi bir rahatlama kapladı. Maxim bir süredir beni izliyor olmalıydı, bu sinir bozucu bir düşünceydi ama muhtemelen babamın öldürüldüğü gece yayları çalmıştı. Hatta muhtemelen onu öldüren de oydu. Belki de Liana'nın dediğı gibi bana gizliden gizliye takıntılı olduğı için bilmemi istemediğinden saklamak istemiştir?

Babamın katili evimizde olsaydı, haftalarca, aylarca beni izleseydi, Piyango'dan beri Maxim olabilirdi.

Bu, şimdilik kız kardeşlerimin güvende olduğı anlamına . Ama ikinci bir şansım yoktu.

"Korkuyorum," dedi Victory aniden.

"Şimdi sizi yalnız bırakayım İmparatoriçe," dedi Gwen. Ona teşekkür ettim ve odadan çıktı.

Vic'le birlikte yatağa girdim ve kızlar yanıma kayarken çarşafı okşadım.

"Evde olmana sevindim." Victory esnedi ve kollarına sarılan Virtue'yu kucakladı. Korkana kadar vahşi kedi yavrularıydılar, sonra küçük lokumlara dönüştüler.

Annemin ben çok küçükken söylediği bir şarkıyı söylemeye başladım ve kızlar uykuya daldı. O sırada Liana'yı kontrol ettim.

"İyiler," dedim Liana'ya ama aramızdaki bağ sayesinde bunu hissettiğini biliyordum.

'Bir dahaki sefere olmayabilirler,' dedi bana.

Bunu ben de biliyordum ve bunu yüksek sesle söylemesinden nefret ediyordum.

"Ne yapacağım? Onları benimle birlikte yaşamaları için üsse mi getireyim? Orası için uygun bir yer değil. Ve yaralanma ihtimalleri daha yüksek.

"Katılıyorum ama onları burada böyle bırakırsanız kolay hedef olurlar.

"Herhangi bir önerin var mı? Ben sordum.

"Ben istiyorum. Hoşunuza gitmeyecek ama bence onları Vahşi Orman'a gönderip bir yaratığı erkenden talep etmelisiniz.

Şarkı söylemem kesildi.

'Delirdin mi sen? Daha on dört yaşındalar! Ölecekler.'

Aşağıya baktığımda Victory'nin de Virtue gibi bana yaslanmış uyuduğunu gördüm ama Valor geniş ve korkulu gözlerle beni izliyordu. Şarkıyı durdurmamla ilgili hiçbir şey söylemedi ve sadece pencereden süzülen soluk ay ışığında beni izledi.

'Eğer onları eğitirsek, eğitilmeyecekler. Yaratıklara bağlandıklarında ve güç kazandıklarında, sizin onları yapabileceğinizden çok daha güvende olacaklar.

Çılgıncaydı. Daha önce hiç yapılmamıştı. On dokuz yaşında gittik, kural buydu.

'Kuralları artık sen koyuyorsun. Bunu bir düşün.

Şu anda bununla başa çıkamazdım. Liana'nın önerdiği şey aslında çok saçmaydı. Varislerimin üçünü de on dört yaşında Vahşi Doğa'ya göndermek!

Valor neden bana öyle bakıyordu? Neden o da diğerleri gibi uyumuyordu?

Çünkü en çok sana benziyor. Yorgunluktan ölene kadar uyumaz. Kendini güvende hissetmez. Arkasını kollayan bir yaratıkla kendini güvende hisseder.

Liana'yı görmezden geldim ve Val'in omzunu sıkmak için uzandım. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye yemin ettim. "Ben nefes aldığım sürece sen güvendesin. Beni anlıyor musun?"

Valor gözlerini zorlukla kırpıştırdı. "Ya seni de öldürürlerse? O zaman ne olacak?"

Keskin değerlendirmesi kalbimi parçaladı. Bunun için çok gençti.

Doğrudum. "Böyle bir şey olmayacak."

O da ayağa kalktı ve benimle yüz yüze geldi. "Babam öldü. O dokunulmazdı. Sıradaki sen olabilirsin." Sesi titriyordu.

Onu sakinleştirmek için bazı bilgiler vermek, babamız kadar kolay ölmeyeceğime dair güvence vermek zorundaydım.

"Eğer sana bir sır veririm, kimseye söylemeyeceğine dair serçe parmağınla söz vereceksin." Diğer kızları uyandırmamak için fısıldayarak serçe parmağımı uzattım. Serçe parmağını benimkine taktı ve ben de daha yakına eğildim.

"Liana'ya bağlandığımda Vahşi Doğa'da öldüm. Ama onun gücü yeniden doğdum."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Sen... ölümsüz müsün?" diye sordu, sesinde saygıyla.

Omuz silktim. "Olabilirim. Bunu bilemeyiz. Ama bir kez ölümden kaçtım ve sırf sen bu kadar gençken çok fazla sorumluluk almak zorunda kalmaman için bunu yine yaparım. Sana normal bir çocukluk yaşatmak istiyorum Valor."

Kaşlarını çattı. "Bu bir savaş, Aisling. Bana hiçbir şey bağışlanmadı. Barış olmadan, asla normal bir çocukluk geçiremeyeceğim. Kimse yaşayamayacak."

İşte yine oradaydı. O kelime. Barış.
İfadesi beni hazırlıksız yakaladı.

Bu görev için eğitildiğim onca yıl boyunca bana barışın bir seçenek olduğu hiç öğretilmemişti. Luska'yı fethedip halkını ve topraklarını ele geçirene kadar savaş bitmeyecekti. Ancak o zaman gerçek barış olacaktı.

Bir an için bu mantığı sorguladım ve zihnimin parçalandığını hissettim. Bana öğretilen her şeyle savaşıyordum ve bu o kadar rahatsız edici bir duyguydu ki, şu anda bununla başa çıkamayacağım için onu bastırdım.

"Sen on dokuz yaşına gelene kadar ölmeyeceğime söz veriyorum," diye şaka yaptım ve bu ondan alaycı bir gülümseme aldı. İçini çekti ve tek yumurta ikizi kız kardeşlerine Birbirlerinin kollarına dolanmış, uyurken çok huzurlu görünüyordlardı.

"Ve eğer bunu yaparsanız, iyi bir lider olacağıma ve onlarla ilgileneceğime söz veriyorum" dedi.

Bunun üzerine gözlerim yaşardı. On dört yaşındaydı. Bir bebektir. Böyle düşünmemeliydi.

"Burada kendini güvende hissetmiyor ?" Valor'a sordum.

Bakışlarına karşılık verdi. "Kendimi her yerde güvensiz hissediyorum, Aisling."

Kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Onun masum çocukluğunu koruma çabamın sonuçsuz kaldığını fark ettim. Çoktan kırılmıştı.

"Seni ne daha güvende hissettirir? Benimle üsse gelip yaşamak ister misin?"

Burnunu yukarı doğru kıvırdı. "Orası her gün bombalanmıyor mu?"

Evet. Lanet olsun.

'Ona bir yaratık isteyip istemediğini sor. Eğer bu onu güvende tutacaksa,' diye Liana dürtükledi.

Sertçe yutkundum, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Vahşi Doğa'da ölebilirdi ve o zaman biz nerede olurduk?

Liana bana, 'O senin sandığından daha güçlü,' diye karşılık verdi.

Pişman olmayacağımı umarak iç çektim. "Eğer bağlı bir yaratığın olsaydı, bu seni güvende hissettirir miydi?"

Tamamen doğruldu ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Ne demek istiyorsun? Vahşı Orman'a erken mi gideyim?"

Titrek bir nefes verdim. "Yani, hâlâ düşünüyorum ama evet."

Sırıttı. "Evet Aisling, bu beni daha güvende hissettirir. Bir yaratıkla kızları daha iyi koruyabilirim ve biz uyurken onlar da bizi koruyabilir."

Uyurken kendini güvende hissetmiyor muydu? Ülkeyi yönetmeye o kadar dalmıştım ki gerçekten fark etmemiştim.

"Biliyorsunuz, siz kızları korumak Gwen'in görevi."

Omuz silkti ve pijama pantolonunun paçasını yukarı çorabının içine soktuğu küçük hançeri gösterdi. "Gwen harika biri ama artık bizi güvende tutacak kimseye güvenemiyorum."

Vay canına. Babasının ölümünden bu yana o kadar büyümüştü ki çok .
Gece boyunca.

"Bunu düşünmem gerek," dedim ona. Piyangodan geçemeyecekti, bu da insanlara kuralları çiğnediğime dair bir mesaj gönderecekti. Ama o bir varisti ve her halükarda bir yeri garanti ediyordu, bu yüzden belki de önemli değildi. Ama bir ittifakı ... ve henüz tam olarak eğitilmemişti. Onu ölüme gönderiyor olabilirdim.

Liana, "O zaman hafta sonları onu eğitin," dedi.

Valor haftalardır ilk kez gülümsedi. "Bunu düşünüyor olman bile beni çok daha iyi hissettiriyor." Öne doğru eğildi ve beni kucakladı.

Onu sertçe sıktım, temastan zevk alıyordum. Valor sarılmayı pek sevmezdi, dolayısıyla bu muhtemelen bir süre için son sarılışım olacaktı.

Uzaklaştığımızda bakışlarıyla karşılaştım. "Ben bunu düşünürken, senin hafta içi Gwen'le, hafta sonları da benimle Vahşı Doğa'da nasıl hayatta kalınacağı, nasıl bağ kurulacağı gibi konularda eğitim almanı istiyorum."

Kız hevesle başını salladı. "Yapacağım."

Çok yorgundum. Güne başlamadan önce birkaç saat uyumam gerekiyordu ama bunu yapamıyordum.

"Artık gitmeliyim Valor. Üsse geri dönmem gerekiyor." Kaşlarını çatı ama bana küçük bir baş selamı verdi.

O zaman babamın ailemizi sevginin bir zayıflık olduğunu düşünecek şekilde yönetmesinin tamamen yanlış olduğuna karar verdim. Üçüzlere kardeş olduğumdan beri tek istediğim onlara onları ne kadar çok sevdiğimi söylemekti.

Artık bu ailenin imparatoriçesi ve lideriydim, bu yüzden yeni kurallar başlatacaktım.

Çenesinden tuttum ve bana bakmaya zorladım. "Valor Everhart, seni seviyorum. Ve bunu söylemeye başlayacağım çünkü bunu bilmeni istiyorum. Senin için her şeyi yaparım ve bu ülkeye karşı yükümlülüğüm ne olursa olsun, bana ihtiyacın olduğunda her zaman burada olacağım. Beni anlıyor musun?"

Gözünden tek bir damla yaş süzüldü ve yanağından başparmağıma döküldü.

Annemizin seni seviyorum dediğini duymak için hayatta değıllerdi; bunu sadece ben deneyimledim. Bu yüzden, benim bunu söylemem, onun bu kelimelere ve bu kelimelerin insana ne kadar çok şey hissettirebileceğine dair sahip olduğu tek deneyim oldu.

Çenesini serbest bıraktım.

"Bu sözleri söylemekte bir sakınca yok. Babam artık burada değil ve benim yeni ev kuralım sevginin bir zayıflık olmadığıdır. Bu bir lütuftur. Tamam mı?"

Kafası karışmış görünüyordu ama gözyaşlarını silerek başını salladı. "Tamam."

Evden çıktığımda, bunu doğru mu yapıyorum yoksa kız kardeşlerimi mahvediyor muyum diye merak ediyordum. Ebeveynlik yüreğı zayıf olanlara göre değildi.

Şimdi, seni seviyorum demem gereken bir kişı daha vardı. Kohen Badshah kalbimin tamamına sahipti ve bunu ona söylemeliydim.

ChapTer

FOURTeen

I Üsse dönerken uyuyakalmışım, ama sadece birkaç saat geçmişti, bu yüzden Liana Sky Reach'e indiğinde hâlâ sersemlemiş hissediyordum.

Onyx'e kız kardeşlerimin güvende olduğunu ve Elaine endişeden aklını kaçırmadan önce bu mesajı ona iletmesini söyledim. Yine de Elaine avluda volta atıyor, döndüğümde beni bekliyordu. Artık gün ışığıyla birlikte üssün durumunu gözden geçirdim; güney duvarımızda ve eğitim alanlarımızdan birinde oluşan iki büyük darbe izine dikkat ettim. Ama sonuçta binalar hâlâ ayakta ve duvar ile eğitim sahasının onarılması mümkündü. Üs asker kaynıyordu, bu yüzden saldırının sona erdiğinden ve işlerin normale döndüğünden şüphelendiğimizi tahmin ediyordum. Bu konuda Komutan Ledger'a danışmam gerekecekti ama önce Elaine...

Liana'nın üzerinden atladığım anda bana doğru koştu. Sesi titriyordu. "Onlar iyi mi?"

Başımı salladım. "Onlar güvende. Yaylar Piyango'dan sonra babamın evinden alındı."

Görünüşe göre tuttuğu tüm nefesini dışarı verdi. Saçları topuzundan ayrılmıştı ve gözleri derin gölgelerle çevriliydi. Kız kardeşlerimi benden daha çok sevmesi muhtemel tek kişi Elaine'di. Küçük bebekliklerinden beri onlarla birlikteydi.

"Mektupta ne ?" Ona sordum.

Artık kız kardeşlerimin güvende olduğunu bildiğim için cevabı merak ediyordum.

Sertçe yutkundu. "Teklifini yeniden gözden geçirmeniz için size üç ay süre vereceğini ve bu süre içinde sözlerini yerine getireceğini söyledi. Yaylar da bunu yapabileceğinin kanıtıydı."

"Piç kurusu!" Hırladım.

Elaine dudağının içini çiğnedi. "Kızları nasıl güvende tutacağız? Aisling, Maxim'in söylediği şeyleri yapabileceğini düşünüyorum."

Kız kardeşlerimi öldürmekten mi? Beni zorla karısı olmaya sürüklemekten mi? Belki de. Onun da bir firebird'ü vardı, yani belki.

"Cesedimi çiğnemedem. Ve inan bana, ben kolay kolay ölmem," dedim ona.

Başını salladı ve zorlukla yutkundu. "O kızlar benim her şeyim. Senin için de öyle olduklarını biliyorum. Peki ne yapacağız?"

İçimi çektim ve Liana'ya baktım. "Liana, Valor'un erkenden Vahşi Orman'a gitmesini ve onu korumaya yardımcı olacak bir yaratık bulmasını sağlamam gerektiğini düşünüyor."

Elaine biraz soluklandı ve sonra Liana'ya saygıyla baktı. "Bu dahice olabilir."

"Ya da öldürülmesine neden olabilir," diye ekledim.

"Teknik olarak, sadece Valor'un değil, üç kızın da gitmesini önerdim.

İmkânı yok. Hazır olabilecek tek kişi Val. Bana güvenin.'

Elaine sanki bu konuyu düşünüyormuş gibi uzaklara baktı. "Neden sadece Valor? Neden hepsi değil?" Görünüşe göre o da Liana ile aynı şeyleri düşünüyordu.

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. "Onlar on dört yaşında! Şu anda güçlü bir bağ kurabilecek tek kişi Valor. Diğerlerinin bağları zayıf olacak ve Victory bağ kurmayı bile başaramayabilir."

Oradan bir tavşanla ya da ölü olarak çıkardı.

Elaine zorlukla yutkundu. "Haklısın. Ama Val'i eğitebilirsek ve o da güçlü bir bağ kurabilirse, onları Riverine'de bırakma konusunda kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Askerler yanımızdan geçti, bir sonraki hedeflerine koşuyorlardı. Başımı salladım ve mürebbiyeme yaklaşarak sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçalttım. "Valor eğitilene kadar kızları taşrada saklayalım mı? Yanlarına Gwen'i ve bir avuç güvenilir öğretmen ve muhafızı mı alacaklar? Riverine'de herkes onların neye benzediğini bilir ama taşrada..."

Elaine başını salladı. "Bunun için senden nefret edecekler. Arkadaş yok, okul yok, sosyal hayat yok..."

Omuz silktim. "Eğer benden nefret etmek için yaşıyorlarsa, bununla yaşayabilirim."

"Bunu gerçekleştireceğim. Bana güvendiğiniz kişilerin listesini verin, ben de sadece onların bilmesini sağlayayım. İki aylık süre Valor'u eğitmek için yeterli mi?"

Alay ettim. "Hayır. Ama bunu zorundayız."

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, iki ay içinde Valor'u erken bağ kurması için Vahşi Doğaya tek başına mı göndereceğiz?" Elaine'in sesi hafifçe titriyordu, sanki o da böyle bir şey yapmaktan korkuyormuş gibiydi. Bu kadar doğrudan söylendiğinde içimi bir korku kapladı.

"Evet," diye .

Eğer bu Maxim karakteri Liana'nın inandığı kadar kötüyse, kız kardeşlerimin kendilerini korumak için en iyi şansa sahip olmalarını istedim. Eğer savaşta ölürsem ve yeniden doğamazsam, Valor'un imparatoriçe olarak hüküm sürebilmesi için bir yaratığa sahip olması gerekecekti.

"Tetra ve herkes hâlâ yeraltında mı?" Ona sordum. Kohen'in nerede olduğunu sormayacaktım ama görmek istediğim kişi oydu.

Başını iki yana salladı. "Mohave yatakhanesine taşındılar, üst tarafa." Uzaktaki bordo tuğlalı bir binayı işaret etti, ben de ona teşekkür ettim.

Avluda koşarak geçerken askerleri selamladım.

Mohave'ye vardığımda ilk olarak kadınların yatakhanesine girdim. İçeride yarım düzine asker ve bir o kadar da tembellik eden yaratık vardı. Beni gördüklerinde hepsi hazır olda durdu, sanki ranzalarını denetlemeye gelmişim gibi gözlerini kocaman açtılar. Yattığı yerde kalan ve merakla bana bakan Tetra hariç hepsi.

Herkese "Rahat olun," dedim ve .

"Hey, Ash," dedi ve sonra tüm odaya hitap etti. "İmparatoriçe olabilir ama aynı zamanda benim en iyi arkadaşım, o yüzden muhtemelen buraya sık sık gelecek. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Bunun üzerine sıırttım ve odadaki kadınlar biraz daha rahatlamış göründü.

Tetra'nın yatağının ucuna oturdum ve kötü durumdaki ayağına baktım. "İyi mi yoksa kötü bir ağrı günü mü geçiriyorsun?" diye sordum.

"Güzel. Neden?"

"Yürüyüşe hazır mısınız?" Diğer hanımlara bakarak yalnız kalmak istediğimi belirttim, o da başıyla onayladı.

"Kesinlikle." Ariyel yerde yattığı yerden fırlayıp bana bakarken bastonunu kaptı ve kendini yataktan dışarı attı.

"Sen de gelebilirsin," dedim yaratığına, o da teşekkür etmek için burnunu elime soktu. Yaratığından gelen bu sevgi beni yine şaşırtmıştı. Bu, Tetra'nın zihninde, düşündüğüm kadar iyi arkadaş olduğumuz anlamına geliyordu. Hatta kardeşlik. Şu anda sadece bir avuç insana güvenilebileceğimi hissettiğimde bu beni rahatlatmıştı.

Arka tarafa, ormana doğru yürüyüş yoluna çıktık. Çok yorgundum, açtım ve dolu dolu bir gün olduğunu biliyordum ama aynı zamanda en iyi arkadaşımın az önce ne olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Maxim'in evlenme teklifi ve ardından kız kardeşlerime ve yaylara yönelik tehdit konusunda onu hızlıca bilgilendirdim.

"İyiler," diye bastırdım yüzündeki renk solduğunda.

"Onlardan yeni döndüm, ama..." Daha sonra ona Elaine'in onları ülkede açıklanmayan bir yere taşıma planından ve Liana'nın Valor'a bir yarattığı erken getirme planından bahsettim.

Bunun üzerine ağzı biraz açıldı. "Korkutucu çünkü daha önce hiç bu kadar erken yapılmamıştı ama dürüst olmak gerekirse Aisling, onları güvende tutmanın tek yolu bu olabilir."

"Biliyorum." Bir kayanın üzerindeki yosuna tekme attım.

"Eğer sorsaydınız, annem kızlarla birlikte öğretmen olarak giderdi. Onlara annelik de yapabilir. Sen gittiğinden beri Valor'un etrafında yumuşak biri kalmadı diye endişeleniyorum."

"Hey!" Koluna yumruk attım. "Ben yumuşak değilim." Yine de güzel bir teklifti. Ciddi olarak düşüneceğim bir teklif.

Sırıttı ama sonra yüzü ciddi bir ifade aldı. "Babana kıyasla çok yumuşaktın, Aisling."

Bunun üzerine kıvrandım. Haksız değildi, ama ölümler hakkında kötü konuşmak yanlış geliyordu. Neden herkes babamın üzerine geliyordu? Elaine, Caruso, Kohen! Bırakın adam huzur içinde yatsın.

"Dul bir adamdı, ülkenin yöneticisiydi... elinden gelenin en iyisini yaptı." Annem hayatta kalsaydı, her şey farklı olabilirdi.

Tetra başını salladı. "Sadece söylüyorum, annem kız kardeşlerinizi seviyor ve duygusal olarak kendilerini güvende hissetmelerine yardımcı olacak birine ihtiyacınız olursa, bu teklifin üzerine atlayacağını biliyorum."

Belki de sorunun yarısı buydu. Kızlar aileleri yokmuş gibi hissediyorlardı. Elaine bana yardım etmek için onları terk etti. Ben de ülkeye yardım etmek için onları terk ettim. Bir anne figürüne ihtiyaçları vardı.

"Biliyor musun, T? Ona soracağım. Teşekkür ."

Bana küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Şimdi bana Kohen'den biraz daha bahset."

Öfkelendim. "Ne demek istiyorsun?"

Bana öyle bir bakış attı ki, kahkahayı patlattım.

"Bunun herkes için açık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tetra omuz silkti. "Sadece bana. Ya da seni çok iyi tanıyan bizlere. Odanın öbür ucuna kaçırdığın bakışları görüyorum. Aisling, onu seviyorsun."

Onun bunu söylediğini duymak benim için her şeyi pekiştirdi. O anda yüzümü kaplayan aptal, şapşal sırtışı engel olamadım. "İstiyorum."

Tetra da artık gülümsüyordu. "Aferin sana!" Omuzlarımı sıktı. "Gençliğimiz bunun için, yeminli düşmanlarla yasak aşklar yaşamak için. Ben bunun için yaşıyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sen de mi yasak aşk yaşıyorsun?"

Sırf Imbrian olduğu için Dev'le olan aşkı yasaklanmış mıydı?

Sırıttı. "Yasak değil ama hoş karşılanmıyor."

Bu yanlış geldi. Halklarımız arasındaki bu bölünmeye nasıl izin vermiştik? Bu tamamen yanlıştı ama İmbriyalılar ve Amersalılar sadece kendi halkları içinde çıkmaya teşvik ediliyordu. Bunu babam mı başlatmıştı? Yoksa savaş yüzünden kültürümüzde doğal olarak mı ortaya çıkmıştı?

"Bunu değiştirmeliyim,"

dedim. "Neyi değiştirmelisin?"

Tetra sordu.

"İmbrians ve Amerseans ile ilgili hoş karşılanmayan şey. Bu doğru değil. Buna neden izin verdiğimizi bilmiyorum. Biz tek bir halkız. Onlara güvenebiliriz. Karartmadan bu yana on yıldan fazla zaman geçti. İnsanlara mutlu bir şekilde birlikte yaşadığımızı göstermenin zamanı geldi."

Tetra beni değerlendirdi. "Bu tür konuşmalar hoşuma gidiyor. Bunu nasıl yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama artık yetki bende, eminim bir yolunu bulabilirim." Belki de imparatoriçe olmak o kadar da kötü değildi. Belki de ülke için olumlu bir fark yaratabilirdim. Her zaman savaşı yönetmek için eğitilmiştim, ama ya insanlarımız arasındaki önyargılarla da savaşabilirsem? Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Sanki babamın ölümü gözlerimi ilk kez açmıştı.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, Kohen Onyx'le birlikte eğitim sahasında." Tetra kirpiklerini kırıştırdı.

Kolumu omuzlarına doladım. "Sen harikasin. Bunu sana son zamanlarda söylemiş miydin?"

Omuz silkti. "En iyi arkadaş olmak zor bir iş ama birinin bunu yapması gerekiyor."

Onu bırakmadan önce sıktım ve Kohen'i bulmak için antrenman sahasına doğru başladım.

Ana avluyu geçerken askerler beni sağa sola selamladı. Onları selamlamak için sürekli kolumu kaldırmak zorunda kalmak biraz yorucuydu. Başımı sallamam yeterli olur muydu?

"Aisling!" Elaine'in sesi etrafımda dönmeme ve kollarımda ürperti oluşmasına neden oldu. Alarm zillerini çaldıran onun sesinin tonuydu. Panik. Şimdi ne olacaktı? Yıldızlar, daha ne kadar dayanabilirdim?

Elinde büyük beyaz bir zarfla bana doğru koştu. Amiral Caruso ve Komutan Ledger onun yanındaydı.

Üçünü birden gördüğümde boyum daha da uzadı. Maxim'den bir mektup daha mı?

"Ne oldu?" Ben sordum.

Komutan Ledger zarfı Elaine'in elinden aldı ve bana uzattı. "Babanızın toksikoloji kan tahlili raporu nihayet geldi."

Kendimi çelikledim, buna hazırlıksızdım ama yine de... heyecanlıydım. "İşe yarar bir şey var mı?"

"Gizli bilgi. Sadece sizin görmeniz için." Zarfı bana uzattı, ben de çevirip kırmızı ve mavi bantlı mührü ve küçük yazılı kelimeleri gördüm.

Sadece İmparatoriçe Aisling Everhart için.

Bunu ofisime mi götürsem yoksa burada mı açsam diye düşünerek etrafıma bakındım. Sanırım Kohen'le daha sonra konuşmam gerekecekti.

"Teşekkür ederim. İnceleyeceğim ve sonra bir toplantı düzenleyeceğim," dedim. Söylenenlerle başa çıkmak için biraz yalnız kalmak istiyordum. Eğer burada bir şekilde tek bir kişiyi işaret eden bir kanıt varsa, bunu tek başıma değerlendirmek istiyordum. Özellikle de babamla yakın ilişki içinde olan bir Amerikalıya baktığımız için. Ya da Maxim. Artık bilemiyordum. Söylemek istemedim ama karşımda duran Caruso da olabilirdi. Sorguya çekilmiş olması yalan söyleyemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Komutan Ledger bundan hayal kırıklığına uğramış gibi göründü ama beni selamladı ve sonra hepsi gitti.

'Eğer benim tarafımdan açmak isterseniz, ağaçların arasında dinleniyorum.

Liana teklif etti.

Ağaçlara baktım ve sııttım. "Beni hep takip mi ediyorsun?"

"Ben buna seni güvende tutmak demeyi tercih ediyorum ama evet, her zaman seni kolluyorum Aisling.

Bunu Liana ile okumak mükemmel hissettirdi. Avludan geçip üssün güney kenarını kaplayan sık ormana doğru yürüdüm.

Onu yerde tembel tembel buldum, başı sağ kanadına gömülmüştü, kıvrılmıştı ve neredeyse uyuyordu.

"Sizi rahatsız etmek istemem," dedim yanına oturup sırtına yaslanırken.

"Beni asla rahatsız etmiyorsun, genç .

Bu lakap karşısında gülümsedim. "Herkes senden daha genç.

"Doğru," diye güldü ve bu sevimli bir .

Zarfa baktım, parmaklarım mührün üzerinde durakladı.

"Babanı kimin öldürdüğünü bilmekten korkuyor musun?"

'Evet,' diye dürüstçe cevap verdim. "Ya tanıdığım biriye?"

"Muhtemelen tek bir kişiyi değil, asıl suçluyu bulmadan önce araştırmanız gereken bir toksini belirtecektir.

Bunu biliyordum. Biliyordum. Ama aynı zamanda midemde bir önsezi .

Fazla düşünmeden raporu açtım.

En üstte bir sürü gereksiz şey vardı. Raporun sonuna kadar taradım.

Vücutta daha sonra ortaya çıkan yeni bir iz bulundu. Boyuna küçük bir iğne sokulduğunu gösteriyor. Kan toksikolojisi yüksek miktarda Hesperus ya da "Akşam yıldızı" olduğunu gösteriyor, sadece Imbria eteklerinde bulunan bir bitki. Tatsız, kokusuz bir zehir.

Zaman durmuş gibi hissettim ve tüm kan başıma hücum ederken tüm orman kendi ekseninde eğildi.

Imbria'nın eteklerinde.

Tatsız, kokusuz zehir. Meera mı?

Liana'nın kıpırdadığını hissettiğimde ellerim titredi. Gözlerinin kocaman olduğunu görmek için ona .

'Aisling, rapordaki iğne... ikiniz de beni kurtarmaya geldiğinizde Kohen'in muhafızlar üzerinde kullandığını söylediğin darbe oklarını hatırlıyor musun?

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kalbim gibi oldu.

Hayır.

İğne izi.

Seni uzun bir süre daha öpmeyeceğim.

Babamı Kohen mi öldürdü? Yoksa onun yaptığını bildiği için mi Meera'yı koruyordu?

Yaptığım her şey seni korumak için. Bunu unutma.

Hayır.

Ayağa kalktım, kalbim çarpıyor, ellerim titriyordu. Başım pamukla doldurulmuş gibi hissediyordum. Kafam çok karıştı.

Liana da tüylerini silkeleyerek ayağa kalktı ve bana baktı.

"Onyx hiç bir şey söyledi mi-?"

"Hayır. Sana söyledim. Liana'nın içinde yükselen öfkeyi hissedebiliyordum. Onyx'i oğlu gibi görüyordu. Eğer bunu ondan saklarsa çok öfkelenir ve yıkılırdı.

Belki de aşırı tepki gösterdim. Amiral Caruso Kohen'i sorguladı ve temiz olduğu anlaşıldı. Böylece Meera'ya geri döndüm. Küçük mütevazı Meera.

Kâğıtları katlayarak Liana'ya beklemede kalmasını söyledim ve şaşkın bir halde Kohen'in bulunduğu antrenman sahasına doğru yürüdüm.

Onyx ile yalnızdı, hedef standında birkaç fırlatma bıçağı kullanıyordu. Sanki geldiğimi hissetmiş gibi döndü ve yüzünü gördüğümde kalbim karnıma saplandı.

Suçluluk duygusu. Suçlu görünüyordu.

"Hayır," dedim, sanki bunu durdurabilecekmiş gibi başımı sallayarak. "Seni korumak zorundaydım," dedi ve onaylama

boğazımdan bir hıçkırık kopmasına neden oldu.

Ne oluyordu?

Kohen bunca zamandır beni kullanıyordu! Babasının ölümünün intikamını almak istiyordu ve bu yüzden benimkini öldürdü ve bunu koruma olarak gösterdi.

Yıkılmışlığım hızla öfkeye dönüştü. Derim duman çıkarmaya başladı.

"Babamı sen mi öldürdün?" Bunu söylediğini duymam gerekiyordu. Emin olmalıydım.

"Aisling, dinle, okulda sana yapılan saldırıların arkasında baban vardı. Senin ölmeni istedi-"

"Yalan!" Kendimi tutamadım ve bir ateş dalgası benden uçarak içine Onu, vurmak onu Geri. Onun

Gömleğinin yarısıyla birlikte kaşları da yandı ama cildinde bir şey yoktu. O ve ben aynı aleve karşı dayanıklı olma yeteneğini paylaşıyorduk.

Kalbi kırık görünüyordu. "Seni seviyorum, Aisling! Ama o senin beynini yıkadı. O kötü biriydi ve-"

Bu sefer daha fazla ateşle patladım, ancak kendi alev duvarı ellerinden uçtu ve benimkiyle buluşmak için dışarı çıktı. İki duvar çarpıştı ve yüzümde bir ısı bombasının patlamasına neden oldu. Umurumda değildi. Yıkılmıştım, uyuşmuştum, içim ölmüştü.

Önce Jace, şimdi de o. Erkekler bana hep ihanet eder mi?

Onu öldürmem gerektiğini biliyordum. Az önce babama, imparatora suikast düzenlediğini itiraf etmişti. Hissizliğim hızla mutlak nefret ve öfkeye dönüştü.

Böyle bir şey .

Onyx Kohen'e yaklaştı ve bacağını yaratığının üzerinden geçirerek siyah ejderhanın üzerine bindi. "Ofisine bak. Söylediklerimin kanıtını bulacaksın," diye yalvardı Kohen, aramıza ördüğümüz ateşten duvarlar aynı anda sönerken.

Liana'ya 'Sana ihtiyacım ' dedim. Kaçacaktı. Eğer kaçarsa, gücümü onun üzerinde kullanacaktım. Onu kontrol edecek ve kafasını koparıırken kalmaya zorlayacaktım.

"Özür dilerim Aisling," dedi, yüzünde yine yürek parçalayan bir ifadeyle.

Üzgün mü? Kız kardeşlerimi ve beni yetim bıraktı ve üzgün müydü?

Onyx kuyruğunu sallayıp kafamın yan tarafına vurana kadar bunun için üzgün olduğunu kastettiğini anlamamıştım. Babamı öldürdüğü için değil.

Bilincimi korumaya, gerçekliğe tutunmaya çalıştım ama darbe çok sertti ve her şey karardı.

ChapTer

FIFTeen

I Liana üzerimde gezinirken ve yanında kılıçlarını ve yaylarını çekmiş yarım düzine asker varken kendime geldim. Çeşitli yaratıkları alanına dağılmıştı, etrafta bir tehdit arıyor.

"İyi misin? Liana sordu.

Başım çatlayacak gibi ağrıyordu ama tüm anılar aklıma geldikçe başımı salladım.

Kohen babamı öldürdü!

Ayağa kalktım, biraz sallandım. "Ne zamandır dışarıdayım?"

Üste bir siren çalıyordu ve insanlar her yöne doğru koşuşturuyordu. Etrafımdaki asker çemberi bir tehdidi savuşturmaya hazır görünüyordu.

'Belki yirmi dakika,' diye tahmin etti.

Komutan Ledger arkasında yarım düzine askerle koşarken bacağımı onun sırtına geçirdim.

"Tüm Imbrialılar üstten kaçtı." Bana iri gözlerle baktı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Tabii ki gittiler. Anika, Meera, Dev, Kian, hepsi onunla giderdi. Hain. Az önce neredeyse seni seviyorum hain. Beni öpen ve bir gün onun karısı olacağımı söyleyen hain! Bu saçmalığa kandığım için ne kadar aptalmışım.

Liana'nın üzerine dik oturdum ve çenemi yukarı kaldırdım. "Kohen Badshah babamı öldürdüğünü itiraf etti."

Etraftaki askerlerin soluk soluğa kalması için durakladım.

"Onu geri almak ve ihanetten asmak için filoyu Imbria'ya götürmek istiyorum!" Havladım.

Komutan Ledger'ın çenesi sıkışmış, yüzünde zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke vardı.

"Evet, İmparatoriçe. Askerleri toplayacağım. Trenle ve Vahşi Doğadan geçerek gideceğiz. Yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Başımı salladım. "Ben önden uçup onu yakalamaya çalışacağım."

Ledger, "Teğmen Colt sahada ama döndüğünde onu peşinizden göndereceğim," diye teklif etti.

Colt, uçan yaratıklarına binebilen diğer tek askerdirdi.

Asker kalabalığı dağıldı ve sonra Alek oradaydı, İniki etrafımda daireler çizip görünüşte yaralarımı araştırırken yüzü endişeyle doluydu.

"İmparatoriçe, İniki'yi sizinle göndermeme izin verir misiniz?" Alek sordu, sırtı dik, gözleri ilerideydi ama orada kıpırdayan bir duygu gördüm.

Alek, tatlı ve sadık Alek. Belki de başından beri Kohen'in iğrenç ağzından damlayan büyüleyici zehre değil, ona bakmalıyım.

"Kabul edildi," dedim ve yerden bir tekme atarak gökyüzüne çıktım.

İniki Liana'ya tam hızda yetişemeyecekti ama en azından arkadan takip edebilir ve Alek aracılığıyla haber gönderebilirdi. Bu yardımcı oldu.

Liana süper hızlı uçtu. Rüzgâr yanımdan geçti ve ben gözlerimi kısıtım.

"Onyx bana yalan söyledi," dedi ve yüzünde incinmeyle karışık bir öfke vardı. 'Bunu sana söylemedim ama baban öldükten hemen sonra Kohen'den şüphelendim. Onyx'i bu konuda sorguya çektim ve Kohen'in bununla hiçbir ilgisi olmadığına yemin etti.

Buna sinirlendim. "Kohen'den mi şüpheleniyorsun?" "O seni koruyor," dedi.

'Tamam, o benim babamdı. Öz babamdan korunmaya ihtiyacım yok.

İçinde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim, sanki bana bir şey söylemek istiyordu ama sonra vazgeçti. "Fark etmez. Kohen onu öldürmemeliydi. Onu zapt edebilirdi, kilit altında tutabilirdi, daha yüzlerce şey yapabilirdi ve sonra konuda yalan söyledi. Kalan son ebeveynini kaybettiğin için kalbin yas tutarken seni öptü.

Durumu samimi ve sempatik bir şekilde değerlendirmesi beni sarstı. Gözyaşlarım kapalı gözlerimin arkasını ısırdı. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken boğazım duygularla sıkıştı.

'Bana duygularını gösterebilirsin, Aisling. Sırf insan olduğun için seni zayıf olarak yargılamayacağım.

Başımı salladım. "Beni bu karmaşanın içine sokan şey en hissettiklerim. Önce Jace, sonra Kohen. Bu kadar saf olduğuma inanamıyordum.

Liana'nın üzerine derin bir hüznün çöktü ve aramızdaki bağdan süzüldü.

"Neden üzgünsün?

'Bir evlat kaybının yasını tutuyorum. Kohen'i öldürdüğümüzde Onyx de yok olacak.

Bunu sorun edip etmeyeceğini merak etmiştim. Onyx'e zarar vereceğini bile bile Kohen'i öldürmem.

Onyx ona yalan söyledi ama babamın öldürülmesinde parmağı yoktu. Kohen dartı onun boynuna sapladı. Her şeyi Kohen planladı. Onyx kendisine bağlı olanları koruyan bir yaratıktı.

'Sınırı geçmeden önce onları orada yakalayabilirsek bunu Vahşi Ormanlarda yapmaya çalışacağım. Böylece Kohen öldüğünde Onyx hala nefes alabilecek.

"Bunu yapar mısınız? Sesi şaşırmış gibiydi.

"Onyx'i suçlamıyorum, tam olarak değil. Olgunlaşmamış bir ergen havası vardı. Kaç yaşında olduğundan bile emin değildim ama elimden gelse onu öldürmekten kaçınırdım.

"Teşekkür . Sesindeki saygıyı duyabiliyordum.

Bir yanım Kohen'i, az önce seni seviyorum diyeceğim adamı öldürmeyi düşündüğüme inanamıyordu. Ama diğer yanım, acımasız olmak ve istismar edilmemek üzere yetiştirilmiş yanım, kafasını omuzlarından ayırmaya ve onu ateşe vermeye hazırdı.

Babamın ölümünden sonra beni teselli etmeye, karısı olacağımı söylemeye ve beni hayattaki tek kadınmışım gibi öpmeye nasıl cüret ederdi - bir yandan da bu yalanı sürdürüyordu.

ne cüret!

Kral unvanını almak ve Amersea'ya karşı bir isyana öncülük etmek için Imbria'ya geri döneceğine şüphe yoktu. Beni gerçekten önemseydiği gerçeğini düşünecek kadar aptalmışım! Onun tuzağına düşmüştüm!

Liana, "Sakin genç, yoksa biz oraya varmadan patlayacaksın," diye öğüt verdi.

Aşağıya baktığımda sigara içtiğimi ve gökyüzüne gri bir duman gönderdiğimi gördüm.

İlerideler. Kendimi Onyx'ten koruyorum. Onlar Wilds'a varana kadar geride kalacağım ve sonra Onyx'e yukarıdan saldıracağım. Anika, Dev, Kian ve Meera'yı taşıyor. Hepsinin kokusunu alıyorum.

Tabii ki öyleydi. Piç kurusu. Hepsi haindi ve babam için adalete müdahale etmeye kalkarlarsa her birini öldürürdüm.

"Sen Oniks'i yoldan uzak tut, ben de Kohen'le ilgileneyim," dedim ona.

Yavaşlarken başını salladı, gökyüzünde yükseklerde, neredeyse bulutların içinde kalıyordu. Büyük siyah ejderhayla aynı anda Vahşiler de görüldü. Liana onlara yaklaşıp hızını artırırken, alçalmaya başladığında kulaklarım patladı.

Alçalıyorlardı, Wilds'a iniyorlardı!

'Ne yapıyorlar bunlar? Üzerinden geçip Imbria'ya uçmalılar,' dedim.

Liana sanki düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı.

'Kohen bu anı görmüş olmalı. Hazır olacaktır.
Sen de öyle olmalısın.'

O haklıydı. Yeteneğini göz ardı edemezdım. Kılıcımı çektim, Liana az önce bulundukları yerin üzerinden alçalırken ağaçları taradım.

O yere çöktüğünde, ben de üzerinden atladım.

Onyx'e gidiyorum. Kokusunu . , ' dedi.

Mor renkli ağaçları tarayarak başımı salladım. Kohen ve benim başladığımız yerde bitecek olmamız ironikti. Tam da bu ormanda, sırf babamın hayatını kurtarmak için babamın Filosundan bir askeri öldürmüştüm. Eğer bunu yapmasaydım, onun hayatına son vermelerine izin verseydim, babam hâlâ burada olacaktı.

bir dal kırıldı ve döndüm. Kohen oradaydı, ellerini barış jestiyle uzatmış, silah taşımıyordu.

Kötü fikir.

Diz çok, diye düşündüm ve o bir şey denemeden önce zihin kontrol gücümle saldırdım.

Gümüş kordon ona doğru uçu ama göğsünden sekip yere düştü.

Bana doğru yürümeye devam etti ve ben şok içinde geri çekildim.

İşe yaramadı. Gücüm onun üzerinde işe yaramadı.

"Sizden sakladığım başka bir gücüm daha var," diye itiraf etti. "Daha yeni keşfettiğim bir şey."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Göğsümde ateş yaktıkça tenim tütüyordu.

"Sadece aleve karşı dayanıklı değilim, aynı zamanda gerçekten çok konsantre olursam, diğerlerinin güçlerini bloke edebilirim, böylece üzerimde çalışmazlar. Amiral Caruso'nunki gibi."

Ağzım açık kaldı. Ona bu şekilde yalan söyleyebilmişti.

"Sanırım seninki de öyle?" diye sordu.

Bıçağımı hızla fırlattım, tam kalbine nişan aldım ama kolayca savuşturdu ve başını salladı. "Bunu görmüştüm, Aisling." Kafatasının yan tarafına vurdu. "Yaptıklarım yüzünden arkadaşlarıma zarar vermene izin veremem."

Kaşlarımı çatarak yedek bıçağımı çıkardım. Arkadaşlarına zarar vermek mi? Zihnim onu nasıl öldüreceğimle boğuşuyordu. Eğer patlarsam, ateşten etkilenmezdi. Zihin kontrolüm onun üzerinde işe yaramadı. Göğüs göğüse dövüşmek zorunda kalacaktım.

Neden bana öyle bakıyordu? Sanki bana tapıyormuş gibi? Hasta ucube.

"Seni öldürmekten zevk alacağım," diye hırladım.

Yürümeyi bıraktı, çökmüş görünüyordu. "Seni seviyorum, Aisling. Bunu hatırlamanı istiyorum. Halkıma yapmak üzere olduğun şey için seni affediyorum."

Beynimi yıkıyordu. Başından beri öyleydi. "Sözlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Hançerimi salladım.

"Umarım şimdi yapmak zorunda olduğum şey için beni affedebilirsin," dedi ve ben gerildim, bakışlarım Anika ve diğerlerinden bir pusu bekliyormuş gibi sağa sola gidip geliyordu. "Bundan kurtulduğunu gördüm. Aksi takdirde bunu yapmazdım."

Kalbim hızla çarpıyordu. Uzattığı ellerini tekrar taradım, bir silah, beni nasıl öldüreceğini arıyordum.

Sonra ensemdede bir acı hissettim. Nefesim kesildi, Kohen'e dönmeden önce arkamdaki yaprak hışırtısını görmek için döndüm. Uzanıp oku boynumdan çektim ama artık çok geçti. Bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim.

Yere düştüm. Kohen beni yakalamak için ileri atıldı, beni yavaşça indirdi ve Liana'nın enerjisinin bağımızı parçaladığını hissettim.

'Kaç, Aisling. Bu bir tuzak-' Sonra o artık yoktu. Enerjisi gitmişti.

Hayır. Hayır. Hayır.

Nasıl bu kadar saf olabildim?

Ama Kohen'in güzel yüzüne baktığımda anladım. O delici mavi gözler. Bronz ten. Dolgun dudaklar. Yontulmuş çene. Bana ağzını ilk açtığı andan itibaren onun güzelliği karşısında büyülenmiş ve zehrini kabullenmişim.

Saçlarımı düzeltti. "Seni uyutabilirdim ama halkımı uyarmak ve sen saldırmadan önce onları güvenli bir yere götürmek için yeniden doğman için gereken üç güne ihtiyacım var."

Piçin gerçekten de gözlerinden yaşlar akıyordu. "Gerçeği aramak zorundasın, Aisling. Kimse sana bunu veremez ya da sen buna inanmazsın. Babanın gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilmen gerek. O zaman seni koruduğumu anlayacaksın. Bunu yaptığında, bekliyor olacağım. Her zaman seni bekliyor olacağım. Ne kadar uzun sürerse sürsün, halkımın üzerine ne kadar bomba atarsan at, her zaman bana geri dönmeni bekliyor olacağım." Öne doğru eğildi ve alnımdan öptü. Çılgılık atmaya çalıştım ama sadece bir mırıltı çıktı. Hareket edemiyordum ve göğsümün ortasında keskin bir ağrı başlamıştı.

Babamı böyle mi öldürdü?

Beni de aynı şekilde öldürmek suratıma atılan çifte bir tokattı. Hiç nefret etmemiştim kimseden daha nefret etmemiştim nefret etmiştim Kohen Badshah.

Halklarımız arasında savaşı kışkırtmış, sahip olduğumuz kırılgan barışı yok etmişti, peki ne için? Terörist babasının intikamını almak için mi?

Göğsümdeki acı büyüdü ve gözünden yanağıma bir damla yaş düştü. "Affet beni," diye fısıldadı ve sonra her şey karardı.

Yine dingin karanlığın içinde, dünyayı umursamadan YÜZÜYORDUM. Korkacak ve uzun süre düşünecek hiçbir şey yoktu. Sanki şifalı bir banyodaymışım gibi öylece uzandım.

Yavaşça düşüncelerim bana geri döndü: Kohen'in boynuma sapladığı ok, zehir ve beni öldürdüğü gerçeği. Piç kurusu!

Sonra ufukta altın gibi parlayan güneş belirdi ve altımda bir hareket hissettim.

Liana.

Tüm bu süre boyunca beni sırtında taşıdı. Zihnim daha da keskinleşti ve ayağa kalkıp bir ateş canavarına dönüşen güneşe baktım.

Alevler gökyüzünü şimşek gibi yaladı ve ben altımdaki Liana'yı hissettim, tüylerini karıştırdım.

'Güçlü ol. Ne yapacağını biliyorsun' dedi.

Biliyor muydum?

Sonra o gitti, yerini bulutlar aldı ve ateş canavarı bana saldırdı. O zaman canavarla geçen sefer yaptığım gibi savaşmam gerektiğini biliyordum. Bu sefer, onun Liana olduğunu biliyordum ve bu yüzden bir parçam onu öldürme düşüncesiyle mücadele etti. Onyx Liana'yı da mı öldürmüştü? İkimiz de Vahşi Doğa'da ölü olarak mı yatıyorduk?

Önemli değildi. Başlama zamanıydı. Ateş topu üzerime gelirken ayağa kalkmışım.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Kılıcıma uzandım ama orada olmadığını fark ettim.

Geçen sefer bir kılıcım vardı! Savaş modunda olmalıydım, hayatım için savaşmaya hazır olmalıydım, ama bunun yerine tek düşünebildiğim Kohen'in beni öldürdüğüne nasıl inanmadığımı.

Kendimi yıldızlarla dolu bir yatağın altında seninle sevişirken gördüm ve daha fazlası için yalvararak adımları haykırdığını duydum.

Şu anda seni ne kadar öpmek istesem de, burası ilk öpüşeceğimiz yer değil.

Bir gün, seni korumam için bana yalvaracaksın.

Bu seni uzun bir süre için son öpüşüm. Karım olarak seninle bitecek, Aisling.

Bizim hakkımızda yaptığı her tahmin, kalbim patlayacakmış gibi hissedene kadar kafamın içinde dönüp durdu.

Yalan söyledi. Elinde oyuncak olana kadar beni yalanlarla besledi. Ateş topu bana çarpıp beni geriye savurduğunda boğazımdan bir hıçkırık koptu. Acı derimi dağladı ve çaresizce ellerimle ateşe vurarak haykırdım.

Bu hiçbir işe yaramadı. Beni tüketti ve bir anda şimdiye kadar yaşadığım en korkunç acının içine hapsolmuştum. Benim

Kalbim Kohen'in ihanetiyle boğuşurken derim kavruldu, soyuldu.

"Liana, hayır!" Ona bağırdım. Bana bir keresinde ateş canavarının onun bir parçası olduğunu söylemişti. Belki onunla anlaşabilirdim.

Sonra onu hissettim, zayıf ve güçsüzdü ama her .

"Gücünü kullan.

Benim

gücüm

mü?

Benim

gücüm!

Tabii ya. Geçen sefer, ateş canavarına söylemiştim ve durmuştu ve Liana bunun sebebinin thrall kullandığım için olabileceğini düşündü.

"Dur!" Gücümü çılgınca etrafıma saçarak haykırdım.

Ateş dışarı doğru patladı, ama beni tekrar tüketmeden önce sadece bir saniyeliğine.

"Geri çekilin!" Bağırdım ve ateş geri çekildi ama sanki her an beni yutacakmış gibi etrafımda dolandı.

Geri çekilmesi için gücümü emrederken zihnimin sınırlarının yıprandığını hissettim, ama canavar bana karşı itmeye devam etti.

Geçen sefer bu kadar zor değildi. Neler oluyordu? Ateşin içinde yüzen kollar, tüyler ve gözbebekleri görülebiliyordu ve gözlerden birini kendi gözüm olarak tanıyınca dehşete kapıldım.

Odaklanmam gerektiğini biliyordum, savaşmam gerektiğini biliyordum ama gerçek şuydu ki... Kalbim kırılmıştı. Önümdeki canavara konsantrasyonumu zar zor sağlayabiliyordum çünkü aklım Kohen'deydi. Kalbim Kohen'deydi.

"Neden?" Ateş canavarına sordum. "Neden sevdiğim herkes bana ihanet ediyor?" Burada kendimi normal benliğim gibi hissetmiyordum. Ham ve savunmasız hissediyordum ve... ağlıyor muydum? Ben ağlamadım. Kohen için ağlamazdım!

Vahşi bir öfkeyle çılgılık attım ve kollarımı kılıç gibi indirerek canavarı zihnimle ikiye böldüm. Tiz bir çılgılık attı ve tekrar üzerime saldırdı, bu sefer iki yarım olarak.

O zaman koptum. İnsanlığımdan geriye kalan ne varsa vahşileşti. Üzerinde durduğum buluttan sıçradım ve ateş canavarına doğru atıldım. Beni iki yanımdan sıkıştırdı, derimi tekrar yaktı ama ben hazırdım.

Yaz gündönümünde bir havai fişek gibi patladım. Gökyüzünü aydınlattım, ateş canavarıyla bir oldum. Ateş oldum, canavarla kendi ilacıyla savaştım. Tüm gökyüzü yanana kadar onu yaktım, daha da ısındım ve büyüdüm.

O kadar büyük bir öfkeyle dolmuştum ki ölüm bile beni tutamadı. O anda geri dönüp Kohen'i öldürebilmek için yaşamam gerektiğini biliyordum. Artık onun hayatı için yalvardığını görmek ve bana söylediği her şeyin yalan olduğunu itiraf etmek en büyük görevimdi.

Ateşim canavarı tüketmeden önce hatırladığım son şey, kalbim ağlarken gökyüzüne doğru çığlık attığımdı.

O anda bir daha asla aşık olmayacağıma yemin ettim. Yaşadığım sürece, bu sonsuza kadar olsa bile.

ChapTer

SIXTeen

A dedi: "Hayati değerleri iyi. Derisi pembe ama artık yanık yok. Güzelce iyileşiyor."

Kendimi yüz kiloluk bir battaniyenin altında sıkışmış, bir rüyadan çıkmaya çalışıyormuşum gibi hissettim.

"Uyandığında bana haber ver." Elaine'in sesi göz kapaklarımı tamamen açmam için gereken desteği verdi.

"Ona kendin söyle," dedi beyaz önlüklü, yaşlı bir erkek doktor, duyduğum ses. Beni selamladı.

"Aisling!" Elaine kendini üzerime atarak beni göğsüne çekti.

Mahremiyet perdeleri kapalı ve parlak ışıkları yüzüme vuran büyük bir tıbbi odadaydım. Ona bir şeyler söylemeye çalıştım ama sesim cılız çıkıyordu. Dilim damağıma yapışmıştı.

Doktor, "Onu hemen muayene edeyim, sonra sizi yalnız bırakabilirim," dedi.

Elaine benden uzaklaştı, bakışlarında endişe vardı. Seyrelmiş gümüş rengi saçları olan doktor, bana bir bardak su uzatıp doğrulmama yardım ederken sırtmamak için kendini zor tutuyordu.

"Ölümsüzlük mü? İmparatoriçe, bu... inanılmaz. Siz... inanılmazsınız." Gözleri parlıyor gibiydi ve ben hiç havamda değildim. Yeniden doğabildiğimi kaç kişi biliyordu? Kohen neredeydi? Ne zamandır baygındım?

"Liana?" Birden yaratışımı hatırladım.

'Dışarıda seni bekliyorum. Gelebildiğine sevindim, genç adam.'

Elaine bana "O iyi, hemen dışarıda," dedi.

Doktor stetoskopunu göğsüme tuttu, ben de onu tersledim. "Ben iyiyim. Sen kovuldun."

Kaşlarını çattı. "İmparatoriçe, bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum-"

"Gidebilirsiniz," dedim tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde. Sertçe yutkundu, başını salladı ve odadan çıktı.

Elaine titrek bir nefes verdi ve konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim.

"Ne zamandır dışarıdayım? Kohen'i buldun mu?"

"Üç gün. Ve hayır. Ama onu aramak için yoğun bir asker birliği gönderdik. Yine de direnişle karşılaştılar."

Bir kahkaha attım, yavaşça ayağa kalktım ve Elaine yanıma koşarken yatak demirinin köşesini tuttum.

"Tabii ki öyle. Kohen babamı öldürdü, sonra beni öldürdü ve şimdi de ülkesini geri almaya çalışıyor."

Elaine homurdandı. "O zaman yakıp kül ."

Başımı salladım, onun da benimle aynı şeyleri düşünmesine sevindim. Elbisemi çıkarmama ve temiz kıyafetler giymeme yardım etti.

"İniki seni ve Liana'yı vahşi doğada ölü buldu. Yaratıklar vücudunuzun etrafında dönüyordu. Biz oraya ulaşana kadar onları uzak tuttu."

Alek'e teşekkür etmeliyim. Yeniden doğduktan sonra uyanıp tekrar ölmek berbat olurdu. O ateş canavarıyla kaç kez savaşabileceğimden emin değildim. Bu sefer daha güçlü görünüyordu.

Elaine parmağını kolumda gezdirdi ve oradaki açık pembe deriyi gördü. Güneş yanığı gibi görünüyordu.

"Tüm cildin kömürleşmiş, Aisling. Görünüyordun-" Sesi takıldı. "Ama Tetra seni burada tutmamız için bizi zorladı. Senin... yeniden doğacağını söyledi. Geçen sefer ne olduğundan pek emin değildim. Bunun hakkında hiç detaylı konuşmadık-"

Mırıldanıyordu ve ben de onu sakinleştirmek için ellerimi omuzlarına koydum.

"Ben iyiyim. Her şeyi doğru yaptın," dedim ona.

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Aisling, seni küçüklüğünden beri ben büyüttüm. Sen benim kızım gibisin. Seni... o şekilde ölü görmek..." Gözlerini boşluğa dikti. "Bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum, ama bu tekrar olabilecek bir şey mi? Gerçekten ölümsüz müsün?"

"Ben ölümsüz müyüm? Liana'ya sordum. "Yaşlanacak ve yaşlanacak mıyım?" Birden merak ettim.

"Yaşlanacaksın, evet. Ve ateş canavarıyla savaşabildiğin sürece ölümsüzsün. Bir gün yaşlanıp saçların ağardığında artık onunla savaşamayabilirsin ve o zaman yıldızların arasındaki yerini alırsın.

Tamam, bunu çok zor oldu. ", " dedim Elaine'e.

Dişlerinin arasından hava üfledi. "Çok fazla insan gördü. Bu sırrı saklayamazdık. Sokaklarda ölümsüz imparatoriçe sloganları atıyorlar. İnsanlar bundan ilham aldı. Sonsuza dek hüküm süreceğini ve onları her şeye karşı koruyabileceğini düşünüyorlar."

Midem bulandı. Çok fazla baskı vardı.

"Ölümsüz imparatoriçe mi? Belki de bu iyi bir şeydir. Belki bu Maxim ve Imbria'ya geri döner."

Elaine başını salladı. "Bu iyi bir şey olabilir."

Kendimi olacaklara hazırlayarak boynumu uzattım. "Tamam, Imbria'ya savaş ilan etme zamanı geldi. Eğer ayrılmaya çalışıyorlarsa, Kohen kontrolü ele geçirmeden önce bunu durdurmalıyız." Kapıya doğru ilerledim ve Elaine ilerlememi yavaşlatmak için önüme çıktı.

"Aisling, önce konuşmamız gereken bir konu daha var," dedi dudağını çiğneyerek.

Kendimi çünkü tedirgin edici haberler vermek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Burada, üste bazı dedikodular başladı. Jace kulak misafiri olmuş ve mezuniyet balosunda Kohen'i öptüğünü söylemiş-"

"Jace beni !" ılık attım.

Kohen'i asla herkesin önünde öpmemeliydim. Bu çok aptalcaydı. Kohen'i hiç öpmemeliydim. Ama o sırada babam hâlâ hayattaydı ve bir gün sonra imparatoriçe olacağımı bilmiyordum.

"Evet," dedi Elaine. "Ve şimdi insanlar Kohen'in kalbine girdiğini ve sonra babanı ve seni öldürdüğünü görüyorlar. Senin karar verme yetinin..."

Ona ters ters baktım. "Ne?"

"Zayıf. Amiraller şimdi nişanlanmanızı ve bir yıl içinde imparatorluğa sadık biriyle evlenmenizi istiyorlar."

"Bir kadın olarak zayıf ve kırılgan olduğum ve düşünmeme yardım edecek bir erkeğe ihtiyacım olduğu için mi?" Tersledim ve sonra bunun Elaine'in suçu olmadığını fark ettim. O sadece haberleri veriyordu.

Bir koca almak mı? Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum ama bu kadar çabuk mu?

"Özür dilerim," dedim Elaine'e. "Bu çok fazla."

Bana şefkatli bir bakış atarak başını salladı. "Aisling, senin bir gün imparatoriçe olacağını, bir koca alıp varislerin olacağını hep biliyorduk."

Haklıydı. "Karar verme yetimin zayıf olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona sordum.

Çok uzun süre durakladı ve kalbime acı girerken ağzım açık kaldı.

"Bekle, açıklamama izin ver." Uzandı ve elimi tuttu.

"Kohen Badshah'a kalbine girmesine izin verecek kadar güvenmeyi seçmenin aptalca olduğunu düşünüyorum. Bu konuda sözlerimi sakınmayacağım" dedi.

Hayatım boyunca tanıdığım ve sevdiğim Elaine vardı.

"Ancak," diye devam etti, "verdiğiniz her kararın imparatorluğun iyiliği için olduğuna ve bir hatanın bu ülke üzerindeki hükümdarlığınızı lekelemeyeceğine inanıyorum. Sadece bunu şimdi düzeltmemiz gerekiyor ki insanların zihinlerinin gerisine taşınabilsin."

İçimi çektim. "Tamam."

Başını salladı. "Tamam. Arkadaşların dışarıda. Onları hemen görmelisin ve sonra kocanı seçmek için amirallerle birlikte benimle savaş odasında buluşmalısın."

"O zaman Imbria'ya karşı savaşa girebilir miyiz?" Ona baskı yaptım.

Başını salladı. "O halde hepimiz bu konuda sizin yolunuzu izlemeye hazırız."

Tamam, bu iyiydi. Kulağa bir ültimatom gibi geliyordu, ki bu hoşuma gitmiyordu ama babam bana amiralleri ve emir komuta zincirindeki yüksek mevkidekileri mutlu etmenin ve onları dinlediğini hissettirmenin önemli olduğunu öğretmişti. Er ya da geç evlenecektim. Halkımın,  lkemizin iyiliği için evleneceğimi görmesi daha iyiydi. Özellikle de Kohen'le yakınladığım dedikodusu yayılmadan önce.

Kohen. Onunla ilgili olan her şeyin şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım.

Tetra'nın Piyango'da yanımda durmasına izin vermek için neden ilk gün kenara çekildim?

Bunu yapabilecekken neden ittifakından ayrılıp arkadaşlarını korumamı istedi?

Okulda saldırıya uğradığımda neden hayatımı koruyayım?

Neden biz bağlandıktan ve Luskinler onu aldıktan hemen sonra Liana'yı almam için bana yardım ettin?

Neden, neden, neden? Cevaplardan çok sorularım vardı ama kalbimi denklemden çıkardığımda her şey çok basitti. Tüm bunları ona güvenmem için yaptı. Bu güvenle babama yaklaştı ve onu öldürdü. Ve şimdi arkadaşlarıyla birlikte Imbria'ya dönmüş, muhtemelen tekrar kral olmak ve Amersea'dan ayrılmak için isyancı bir grupla birlikte çalışıyordu.

Yeniden iki ulus olurduk ve ben de biri Luska'yla diğer için Imbria'yla olmak üzere iki savaş veriyor olurdum. Hayır, bunun olmasına izin vermem.

"Aisling?" Elaine bana baktı ve düşüncelerimin içinde kaybolduğum için biraz utanarak boğazımı temizledim.

Tıp merkezinden çıktık ve dışarı çıktığımızda Tetra kendini bana attı.

"O sıçan piçi!" diye hırladı.

Kohen'den bahsediyordu. Bana kalsa, onun adını bir daha asla duymayacaktım.

"İyi olmana çok sevindim." Beni o kadar sıktı ki canım acıdı ama ben de onu sıktım.

Uzaklaştığımızda, Alek ve Roc'un onunla birlikte durduğunu fark ettim, her ikisinin de yüzünde endişe vardı. Alek'in omzuna tünemiş olan Iniki hariç, yaratıkları birkaç adım gerilerinde duruyordu.

Ona ve Alek'e baktım. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Alek kaşlarını çatarak başını salladı. "Elbette. Seni tekrar hayatta gördüğüme sevindim."

Söylenmemiş olan şey havada keskin bir parfüm gibi asılı duruyordu.

Öldüm ve hayata geri döndüm.

Garipti. Muhtemelen bunu ele almalıydım ama şu anda enerjim yoktu.

Roc beni selamladı. "Kohen ve Imbria'dan öcümüzü alırken ön saflarda yer almak için izin istiyorum."

Sırıttım. "İzin verildi." Roc sadıktı, her zaman öyleydi.

Tetra çocuklara baktı. "Onunla yalnız konuşabilir miyim, lütfen?"

Başlarını salladılar ve Alek uzaklaşmadan önce bana son bir kez baktı.

Sonunda sadece en iyi arkadaşımın yüz yüze geldiğinde, kalbimin etrafındaki çimento duvarın bir kısmının yıkıldığını hissettim.

"Ash." Ellerini omuzlarıma koydu. "Ona ne kadar değer verdiğini biliyorum. Çok özür dilerim. Seni ondan hoşlanmaya teşvik ettiğim için kendimi kısmen hatalı hissediyorum."

Başımı salladım. "Bunu sen yapmadın Tetra. Piyango Günü'nde beni gördüğü andan itibaren hesap yapıyordu. Bu her zaman onun planıydı. Anika ve diğerleri de öyle."

Anika ile yakınlaştığını biliyordum.

Dudağını çiğnedi ve yüzünde bir şeylerin geçtiğini gördüm.

"Ne?" diye sordum. Arkasındaki savaş odasının kapısına bakarak sordum. Yakında orada olmam bekleniyordu.

"Her şey olup bittiğinde Anika'yla birlikteydim. Kohen geldi ve ona sadece başıyla selam verdi. Sonra omuzlarımı tuttu ve çılgınca şeyler söyledi."

Dudaklarımı büzdüm. "Ne gibi?"

Başını iki yana salladı. "Bu çılgınlık, Aisling. Doğru olamaz." "Ne gibi?" Ben zorladım.

Sanki bunu söylemek bile başını belaya sokacakmış gibi dudağını çiğnedi. "Teröristin Kohen değil, senin baban olduğunu söyledi. Okuldaki hayatına yapılan saldırıların ve Karartma sırasında tren istasyonuna yapılan saldırının arkasında onun olduğunu söyledi."

Kahkahalarla bağırdım ve Tetra rahatlamış görünüyordu. "Biliyorum. İnandırıcı olamayacak kadar vahşi," diye kabul etti.

Başımı salladım. "Ve davranışlarını açıklamak için onlar için ne kadar kolay bir günah keçisi." Babam kendi halkını bombalıyor ve kendi kızını öldürmeye mi çalışıyor? Bu çok mantıksızdı. Ama bir an için karanlık bir yanım onun böyle bir şey yapıp yapmayacağını merak etti. Hayır. Bunu kafama Kohen sokmuştu ve bu yola girersem o kazanırdı.

"Önemli değil." Tetra bana el salladı. "Bu çılgıncaydı ve şoktayım. Bize bu şekilde yalan söylediklerine inanamıyorum. Onlara güvenmiştim."

"Ben de. Her biri." Boynuma üfleyen küçük Meera bile!

Bir kez daha sarılmak için beni kendine çekti. "Konuşmak istersen ben buradayım," diye kulağıma fısıldadı ve ben de başımı salladım.

Son olarak Liana'ya doğru yürüdüm. Beni sabırla kenarda bekliyordu. Kollarımı boynuna doladım ve tüylerine sarıldım, sakinleştirici enerjisinin üzerimde yıkanmasına izin verdim.

"Beni Kohen öldürdü," dedim ona. Teknik olarak muhtemelen Meera'ydı ama onun emri olmadan hiçbir şey yapmadığını biliyordum.

"Onyx benim de canımı aldı. Sesindeki acıyı duyabiliyordum.

"Bunu ödemek zorundalar," diye onu uyardım. Sonunda Kohen'i bulup öldürecektim ve Onyx de bunun sonucunda ölecekti.

"Bunu biliyorum," dedi ama orada başka bir şey daha vardı. Kafa karışıklığı mı?

Geri çekildim ve bakışlarıyla buluştum.

"Ne?" diye sordum. Artık onu bir şeylerin canını sıktığını anlayacak kadar uzun zamandır tanıyordum.

"Anika'nın Tetra'ya söyledikleri Onyx'in bana söyledikleriyle örtüşüyor. düşündü.

Ne olmuş yani? Hepsi de onların çılgın hikayelerini doğruladı mı?

Bunun hiçbir anlamı yok. "Belki," dedi.

Ondan bir adım geri çekilerek homurdandım. 'Bunun için zamanım yok. Amiraller benden bir koca seçmemi istiyor ve ben de Imbria'ya savaş ilan etmek üzereyim. Yüzde yüz benim yanımda olduğunu bilmem gerek.

Gagası ayaklarıma değene kadar eğildi. "Emrinize amadeyim, İmparatoriçe.

Onun sadakati göğsümde gururla kabardı. Hak ettiğimden emin olmadığım bir sadakat.

"Teşekkür . Başını kaldırdığında boynundaki tüyleri okşadım ve sonra savaş odasına doğru yol aldım.

Bir erkeğe bağlı olmayan bir kadın olmanın beni zayıf göstermesinden nefret ediyordum. Bu noktada, hiç evlenmemek ya da çocuk sahibi olmamak ve üçüzlerin mirasçı ailelere sahip olmalarına ve ben çok yaşlandığımda yönetimi devralmalarına izin vermek benim için sorun olmazdı. Kohen ve Jace arasında aşkla işim bitmişti. Bu bir mantık evliliği olacaktı. İşin içinde aşk yoktu. Bu yüzden, sadece bu işi bitirmek istedim.

ChapTer

SeVenTeen

W Odaya girdiğimde bir kargaşa vardı; insanlar sağa sola koşuşturuyor, telsizlerle konuşuyor ve haritalar çiziyorlardı.

" oluyor?" diye sordum.

Komutan Ledger, Teğmen Colt ile konuşuyordu. Beni görünce ayrıldı ve bana yaklaştı. "Imbria egemenliğini ilan etti. Kohen Badshah'ın yeni kralları olduğunu belirtiyorlar."

"Ayrılıyorlar mı?" Homurdandım.

Piç kurusu. . Beni kullandı. Çığlık atmak, yumruğumu duvara vurmak istedim. Ama orada öylece durdum.

Ledger başıyla onayladı. "Bölgedeki Amerikalılar sınıra götürüldü ve tahliye edilmeleri söylendi. Geçici bir duvar örüyorlar."

"Duvar mı? Burası bizim toprağımız!" Çığlık attım ve yarım düzine insan bana bakmak için döndü.

"Artık değil," diye fısıldadı komutan. "Zorla geri almak istemediğiniz sürece olmaz."

"Elbette istiyorum," dedim ona. "Ülkemizin yarısından vazgeçmeyeceğiz."

Imbria ve Amersea neredeyse tüm hayatım boyunca bir bütündü. Tekrar ayrılmak, farklı yöneticiler, farklı bölgeler...

gerçekleşmiyordu. Babam mezarında ters dönecekti. O piç Kohen bunu başından beri planlamıştı!

Aklım Vahşi Doğa sınırındaki küçük şehirde tanıştığım insanlara, Kohen'in Sorak'taki kardeşlerine gitti ve bocaladım. "Sivil kayıplar istemiyorum, tamam mı? Ben sadece Kohen'i istiyorum."

Ledger kaşlarını çattı, kaşları alnında birleşti. "Kayıplar savaşın bir yan ürünüdür, İmparatoriçe. Ölüm ve yıkım olmadan size Kohen'i veremem."

Midem düğüm düğüm oldu. Neden bunun yanlış olduğunu hissediyordum? Kohen kalbime gizlice girmiş ve beni öldürmeden önce babamı öldürmüştü. Sonra da ülkenin yarısını aldı. Karşılık verme hakkım vardı.

Komutan, "İmparatoriçe, bu göreve yeşil ışık yakmak için izne ihtiyacım var," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Wilds'ın yarısını yak ve askeri üsleri. Şehirleri şimdilik rahat bırakın."

Başını sallayıp gitti ve göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

Sonra söylediği bir şeyi hatırladım: Önce sen Imbria'ya saldır, Aisling. Öfkeli bir asker kalabalığını topraklarımıza soktun ve çoğunu yakıp yıktın.

Bu muydu yani? Kehanetlerinden birinin gerçekleşmesi mi? Yoksa öngörülerıyla hareketlerimi mi kontrol ediyordu? Ve şimdi onları yapıyordum çünkü bana başka seçeneğim olmadığını mı düşündürüyordu?

Düşüncelerimden arınmak için kafamı duvara vurmak istedim.

"Bir şey daha var." Komutan Ledger önüme bir kâğıt parçası koydu ve bana bir kalem uzattı. "Amiraller ve ben senin kocan olması için en iyi adayların bir listesini yaptık. Bu tüm imparatorluğun güçlü görünmesini sağlayacak, bu yüzden seçiminiz için sabırsızlanıyoruz."

Listeye henüz bakmamıştım. "Sadece bu listeden mi seçim yapabilirim?"

Yüzü çelik gibi soğuktu. "Bu tavsiye edilir, İmparatoriçe."

Örtülü bir tehdit.

Bununla birlikte, listeye baktım ve aslında ilk isme yüksek sesle güldüm.

Jace Ledger.

Komutanın hemen önünde çarpı işareti koydum. "Hayatta olmaz," dedim yüksek sesle ve tepkisini görmek için başımı kaldırmaya zahmet etmedim.

Roc Keerin Tyson

Buckley Tucker

Corry Calvin

Bolton Alek

Warden

Altı adam. Tüm ülkede sadece altı adam amirallerin gözünde kocam olabilecek kadar iyi miydi?

Kalemimi bir ismin üzerinde gezdirdim, bunun bir hata olup olmayacağını merak ediyordum. Güvenebileceğim insanların sayısı yavaş yavaş azalıyordu ve bu listede yastığımın altında bir bıçak istemeden yanında uyuyabileceğimi düşündüğüm tek kişi bu kişiydi.

Alek'in adını daire içine aldım ve geri verdim.

Komutan başını salladı. "Onu bilgilendireceğim. Çatışma haberini tüm ülkeye yayabiliriz. Bu moralleri yükseltecektir."

Oh ne güzel.

Bekar bir kadın zayıf olduğu için savaş ilan etmeden hemen önce bir nişan. Hep istediğim şey.

Bu noktada umurumda değildi. Amirallerin intikam planımı onaylayacağı anlamına gelse bile Jace'le evlenirdim. Kohen Badshah aileme yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Kafası Emberlane Parkı'nın ortasında herkesin göreceğı şekilde bir kazığa geçirilene kadar durmayacaktım.

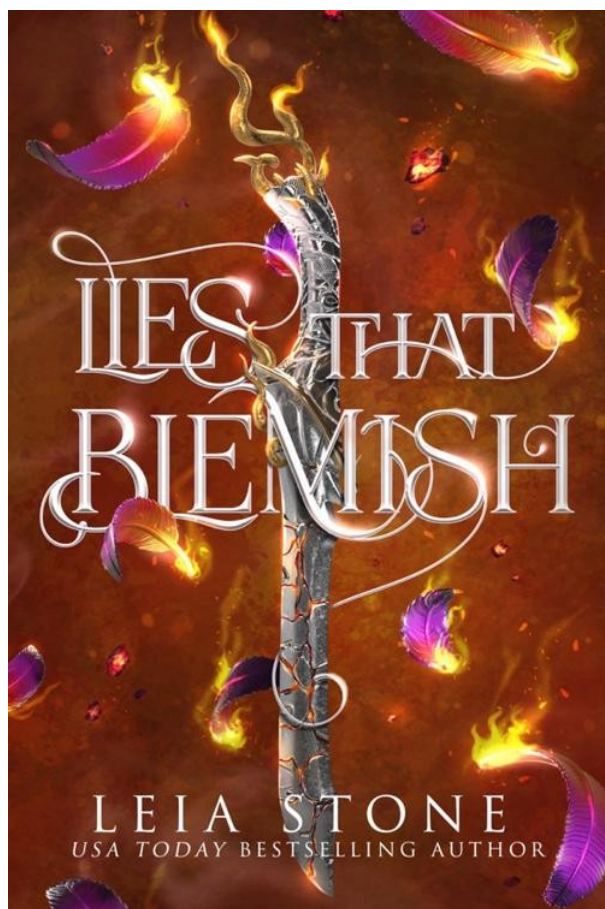
"Bunun kim olduğunu değıştirmesine izin verme, Aisling," diye uyardı Liana.

"Çok geç," dedim ona ve ilk kez aramızdaki bağı, onunla olan bağlantımı kapattım.

İçimde bir ölü vardı. Kohen benden geriye kalan her türlü sevgi kırıntısını öldürmüştü. Beni boğduğu yalanlarla boğuluyordum.

ÜÇÜNCÜ KİTABI [BURADAN](#).OKUYUN

TEŞEKKÜRLER

Bu benim yazmayı en sevdiğim serilerden biri oldu! Hindistanlı olan ve Kohen için ilham kaynağım olan kocama özel olarak teşekkür ederim. <3 Editörüm Lee'ye ve düzeltmenim Brit'e bu bebeği parlattıkları için çok teşekkür ederim! Wolf Pack ve ARC ekibime ve TÜM okuyucularıma yıllar boyunca beni destekledikleri için çok minnettarım. Annelerini karakterleriyle paylaştıkları için çocuklarıma ve bana bu muhteşem yaratıcı hediyeı verdiğı için Tanrı'ya teşekkür ederim.

LEIA STONE TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

LEIASTONE.COM/BOOKS

FANTAZİ

[Vampir Avcısı Topluluğu](#)

[Şekil Değiştiren Ada](#)

[Serisi Kurt Kız Serisi](#)

[Işığın Kızı Serisi Titan](#)

[Destanı](#)

[Doğüstü Ödül Avcısı Serisi SerisiRüya](#)

[Savaşları](#)

[Düşmüş Akademi Serisi](#)

[Ejderhalar ve Druidler Serisi](#)

[Matefinder Serisi Matefinder:](#)

[Yeni Nesil Kovan Üçlemesi](#)

[NYC Mekke Serisi](#)

[Gece Savaşı Destanı](#)

[Su Diyarı Serisi](#)

[Avalier Kralları Serisi](#)

[Yaldızlı Şehir Serisi](#)

TÜM BAŞLIKLAR

[LeiaStone.com/books](#)

ÖZEL EDİTÖRLER

Bu kitabı sevdiniz mi? Kanayan Yalanlar'ın ciltli veya ciltsiz özel baskılarını güzel boyalı kenarlar, renkli son sayfalar vb. ile sipariş edebilirsiniz.

Onları [buradan](#) kontrol edin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

